

Liahona

**Presidentti Monson
kulkee tekemässä
hyvää, s. 14**

**Huolenpidollanne
on merkitystä
kotikäyntiopetustyössä, s. 28**

**Ensimmäinen onnistumiseni
kertoessani evankeliumista,
s. 58**

**Hukkasin tilaisuuden
ystävyyttä, s. 60**

WALLACE-KOJELMAN KURAATTORIEN LUVALLA, LONTOO / ART RESOURCE, NEW YORK, KOPIOINTI KIELLETTY

Ernest Meissonierin teos *Jesaja*

Vanhin Randall K. Bennett seitsemänkymmenen koorumista opettaa, että meidän tulee kiinnittää tarkoin huomiota siihen, kun apostolit ja profeetat lainaavat joidenkuiden toisten apostolien ja profeettojen sanoja tai todistavat niistä (ks. s. 42 tässä numerossa). Monet profeetat nykyään ja ennen ovat todistaneet Jesajan sanojen olevan totta, heidän joukossaan Nefi (ks. 1. Nefi 15:20), Jaakob (ks. 2. Nefi 6:4) ja Abinadi (ks. Moosia 14).

Jesajan sanoilla on kuitenkin vielä suurempi puolestapuhuja. Vapahtaja itse sanoi profeetta Jesajasta vanhurskaille nefiläisille: "Suuria ovat Jesajan sanat." Hän kehotti heitä tutkimaan "näitä asioita" ja tähdensi sitten: "Käskyn minä annan teille, että te tutkitte näitä asioita uutterasti" (3. Nefi 23:1).

Liahona, maaliskuu 2012

SANOMAT

- 4 **Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma: Miksi me tarvitsemme profeettoja?**
Presidentti Dieter F. Uchtdorf
- 7 **Kotikäyntiopetussanoma: Tyttöä minun valtakunnassani**

ERIKOISARTIKKELIT

- 14 **Tänään olenko hyvää mä tehnyt lain? Presidentti Thomas S. Monsonin elämäkokemuksia**
Heidi S. Swinton
Katsaus profeetan elämään ja palvelutyöhön.
- 20 **Evankeliumin kulttuuri**
Vanhin Dallin H. Oaks
Kirkko opettaa luopumaan kai-kista niistä henkilökohtaisista tai perheen ja suvun perinteistä tai tavoista, jotka ovat ristiriidassa evankeliumin kulttuurin kanssa.

- 28 **Kotikäyntiopetus: ymmärtää palvelemisen voima**
Apuyhdistyksen ylin johtokunta
Me voimme seurata korkeampaa tietä ja osoittaa opetuslap-seuttamme, kun palvelemme kotikäyntiopettajina.
- 33 **Tyttöä minun valtakunnassani: kirjan vaikutus**
Yhdeksän myöhempien aikojen pyhää kertoo, kuinka tämä kirja on siunannut heidän elämäänsä.
- 34 **Indeksoija tarvitaan kaikkialla maailmassa**
Heather F. Christensen
Työsi FamilySearchin indek-soinnissa voi auttaa muita löytämään sukutietojaan internetistä.

OSASTOT

- 8 **Lokakuun konferenssin muistikirja**
- 10 **Kotimme, perheemme: Valmistaudumme yleiskonferenssiin**
Mark A. Barrionuevo
- 12 **Mihin me uskomme: Me hyväksymme johtajamme tehtäviinsä**
- 38 **Myöhempien aikojen pyhiin kertomaa**
- 74 **Kirkon uutisia**
- 79 **Perheiltaideoita**
- 80 **Kunnes taasen kohdataan: Eteenpäin elämässä**
Michelle Guerra

KANNESSA

Edessä: Valokuva Tom Smart, *Deseret News* -lehden luvalla. Takana: MAP-kirkon arkistojen luvalla.

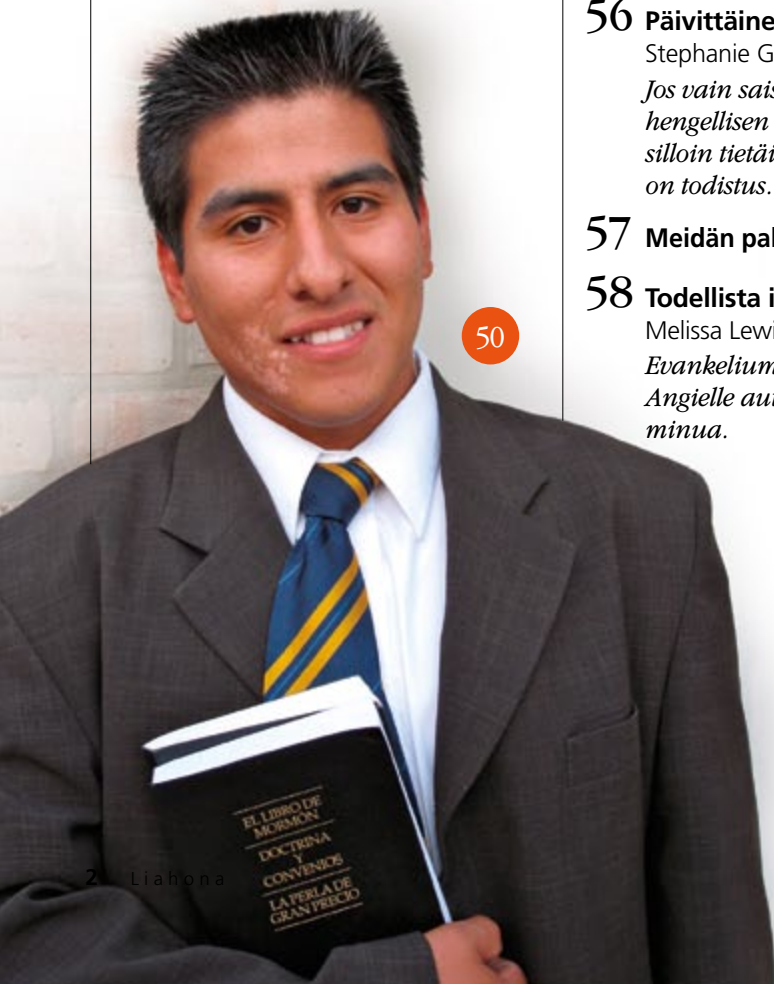

42

**42 He puhuivat meille:
Seuratkaa profeettaa**
Vanhin Randall K. Bennett

Katsopa, löydätkö tähän numeroon piilotetun Liahonan. Vihje: Kysy Bensonilta.

50

- 46 Asian ytimeen**
- 48 Juliste: Pidä huolta temppeleistäsi**
- 49 Rivi rivin päälle: Aamos 3:7**
- 50 Alexin erinomainen esimerkki**
Michael R. Morris
Sillä hienolla esimerkillä, jota Alex Escobar on perheelleen näyttänyt, on ollut iankaikkista vaikutusta.
- 52 Kuinka teemme temppeleissä käymisestä mahdollisimman antoisaa?**
Vanhin Richard G. Scott
Yksinkertaisia ehdotuksia parantamaan palvelemistasi temppeleissä.
- 54 Yksin mutta ei yksin**
Joshua J. Perkey
Kuinka Juan Cabrera Ecuadorista saa voimaa vastustaa kiusauksia.
- 56 Päivittäinen todistukseni**
Stephanie Gudmundsson
Jos vain saisin huomattavan hengellisen kokemuksen – silloin tietäisin, että minulla on todistus.
- 57 Meidän palstamme**
- 58 Todellista iloa**
Melissa Lewis
Evankeliumista kertominen Angielle auttoi häntä – ja minua.

63

- 60 Paras jalkapallonpelaaja**
Angie Bergstrom Miller
Jos ystäväystyisin Nanin kanssa, ystäväni ajattelisivat, että olen omituinen.
- 62 Meidän sivumme**
- 63 Valitkaa valo**
Vanhin Gerrit W. Gong
Kuinka evankeliumi auttaa meitä löytämään valon.
- 64 Alkeisyhdistyksen opetuksia kotona: Elävät profeetat opettavat minua valitsemaan oikein**
- 66 Päätä tässä ja nyt**
Presidentti Thomas S. Monson
Kuinka päivittäiset päätöksesi voivat muuttaa tulevaisuutesi?
- 68 Abu oppii rehellisyyttä**
Ann P. Smith
Abulla oli kova pikkuleipä-nälkä, mutta pikkuleivät kuuluivat eräälle toiselle.
- 69 Väriyssivu**
- 70 Pienille lapsille**
- 81 Leikekuvia Mormonin kirjan kertomuksista**

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kansainvälinen julkaisu

Ensimmäinen presidenttikunta: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kahdentoista apostolin koorumi: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Vastaava päätoimittaja: Paul B. Pieper

Neuvojat: Keith R. Edwards, Christoffel Golden jr., Per G. Malm

Toiminnanjohtaja: David L. Frischknecht

Toimituskunnan johtaja: Vincent A. Vaughn

Graafinen johtaja: Allan R. Loyborg

Päätoimittaja: R. Val Johnson

Apulaispäätoimittajat: Jennifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Toimituspäälliköt: Susan Barrett, Ryan Carr

Toimittajat: Brittany Beattie, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Lia McClanahan, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekir, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Paul VanDenBerghe, Phillip M. Volmar, Marissa A. Widdison, Kendra Crandall Williamson, Melissa Zenteno

Vastaava taiteellinen johtaja: J. Scott Knudsen

Taiteellinen johtaja: Scott Van Kampen

Tuotantopäällikkö: Jane Ann Peters

Pääsuunnittelijat: C. Kimball Bott, Thomas S. Child, Colleen Hincley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Suunnittelu ja tuotanto: Collette Nebeker Aune, Connie Bowthorpe Bridge, Howard G. Brown, Julie Burdett, Reginald J. Christensen, Bryan W. Gygi, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson

Painatuksen valmistelu: Jeff L. Martin

Painatusjohtaja: Craig K. Sedgwick

Levikkijohtaja: Evan Larsen

Kotimaansivut:

Mirku Karumo

Keltarousku 4, 02730 ESPOO

Puhelin: (09) 592 747

Sähköposti: mirku.karumo@kolumbus.fi

Jakelu:

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

MSR Filialen

Sveagatan 8 A, 44132 Alingsås, Sverige

Tilastiedot:

Tilaukset ja osoitteenmuutokset tehdään asiakaspalveluun:

Puhelinnumero: +46 (0) 8500 655 20

Sähköposti: rcstockholm@ldschurch.org

Verkkotilaukset: store.lds.org

Vuositilaushinta: 7,50 €

Toimittakaa käsikirjoitukset ja tiedustelut verkossa

osoitteessa liahona.lds.org tai postitse osoitteella

Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake

City, UT 84150-0024, USA tai sähköpostitse osoitteeseen

liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormonin kirjan sana, joka tarkoittaa "kompassia" tai "suunnannäyttäjää") ilmestyy albanian, armenian, bulgarian, cebuanon, englannin, espanjan, fidžin, hollannin, indonesian, islannin, italian, japanin, khmerin, kiinan (sekä tavallisen että yksinkertaistetun kirjoitusmerkein), kiribatian, korean, kreikan, kroatian, latvian, liettuan, malagasian, marshallin, mongolin, norjan, portugalilain, puolan, ranskan, romanian, ruotsin, saksan, samoan, sloveenin, suomen, tagalogin, tahitian, tanskan, thain, tongan, tšekin, ukrainan, unkarin, urdun, venäjän, vietnamin ja viron kielellä. (Ilmestymiskerrat vaihtelevat kielittäin.)

© 2012 Intellectual Reserve, Inc. Kaikki oikeudet pidätetään.

Printed in the United States of America.

Liahonan tekstiä ja kuva-aineistoa saa kopioida satunnaisesti epäkaupalliseen käyttöön kirkossa tai kotona. Kuva-aineistoa ei kuitenkaan saa kopioida, mikäli se kielletään kuvituksen lähdemerkinnässä. Tekijänoikeutta koskevat kysymykset tulisi lähettää osoitteeseen: Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sähköposti: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

March 2012 Vol. 64 No. 3. *Liahona* (USPS 311-480) Finnish (ISSN 1080-9554) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Lisää internetissä Liahona.lds.org

AIKUISILLE

Veli Barrionuevo kuuntelee yleiskonferenssipuheita kävellessään opinahjoonsa (ks. s. 10). Voit ladata puheiden äänitallenteet osoitteessa conference.lds.org.

NUORILLE

Voit käyttää tietokonetaitojasi avuksi sukututkimuksessa. Katso artikkeli "Indeksoijia tarvitaan kaikkialla maailmassa", s. 34, ja käy osoitteessa indexing.familysearch.org.

LAPSILLE

Yleiskonferenssi on ensi kuussa! (Ks. s. 64.) Valmistaudu siihen käymällä osoitteessa conference.games.lds.org.

AIHEITA TÄSSÄ NUMEROSSA

Numerot tarkoittavat sivua, jolta artikkeli alkaa.

Apuyhdistys, 28

Avioliitto, 20

Esimerkki, 50

Fyysinen ruumis,

48

Hyväksyminen

tehtäviin, 12

Jumalallinen

luonne, 7, 20

Kotikäyntiopetus,

28

Kuuliaisuus, 20,

42, 66

Kymmenykset, 20

Lähetystyö, 40, 41,

50, 57, 58

Mormonin kirja, 57

Naiset, 7

Omavaraisuus, 42

Opetuslapseus, 7

Palveleminen, 14,

39

Parannus, 9, 46, 80

Perhe, 20, 50

Perinteet, 20

Profeetat, 4, 14, 42,

49, 64, 73

Pyhä Henki, 20, 42,

62, 70, 72

Pyhät kirjoitukset,

4, 57

Rehellisyys, 68

Sakramentti, 47

Siunaukset, 8

Sukututkimus, 34

Tahdonvapaus, 66

Tasovaatimukset,

54

Temppelityö, 38,

52, 57

Todistus, 56, 58

Uhraus, 80

Yleiskonferenssi, 4,

8, 10, 12, 64, 69

Ystävällisyys, 60

OMALLA KIELELLÄSI

Liahona ja muuta kirkon aineistoa on saatavana monella kielellä sivustolla languages.lds.org.

**Presidentti
Dieter F. Uchtdorf**

toinen neuvonantaja
ensimmäisessä
presidenttikunnassa

MIKSI ME TARVITSEMME profeettoja?

Koska taivaallinen Isä rakastaa lapsiaan, Hän ei ole jättänyt heitä kulkemaan halki tämän kuolevaisen elämän ilman johdatusta ja opastusta. Taivaallisen Isämme opetukset eivät ole sellaisia tavanomaisia, ennalta arvattavia tai keskinkertaisia ohjeita, jollaisia voi noukkia taskukirjan muodossa paikallisesta kirjakaupasta. Ne ovat kaikkivoivan, kaikkietävän, lapsiaan rakastavan selestisen Olennon viisautta. Hänen sanoihinsa sisältyy aikojen salaisuus – avain onneen tässä elämässä ja tulevassa maailmassa.

Taivaallinen Isä ilmoittaa tätä viisautta lapsilleen maan päällä palvelijoidensa profeettojen välityksellä (ks. Aam. 3:7). Aadamia ajoista asti Jumala on puhunut lapsilleen nimittämiensä profeettojen kautta, jotka ovat saaneet tehtävän ilmoittaa Hänen tahtonsa ja neuvonsa muille. Profeetat ovat innoitettuja opettajia, ja he ovat aina Jeesuksen Kristuksen erityisiä todistajia (ks. OL 107:23). Profeetat puhuvat paitsi oman aikansa ihmisille myös ihmisille kaikkina aikoina. Heidän äänensä kaikuivat kautta vuosisatojen todistuksena Jumalan tahdosta lapsilleen.

Tämä aika ei eroa menneistä. Herra rakastaa meidän päiviemme ihmisiä aivan yhtä paljon kuin ihmisiä menneinä aikoina. Yksi Jeesuksen Kristuksen kirkon palautuksen suurenmoisia sanomia on se, että Jumala puhuu

edelleen lapsilleen! Hän ei ole kätkössä taivaissa vaan puhuu tänä aikana kuten Hän puhui muinaisina aikoina.

Suuri osa siitä, mitä Herra ilmoittaa profeetoilleen, on tarkoitettu ehkäisemään murhetta meidän kohdallamme yksilöinä ja yhteiskuntina. Kun Jumala puhuu, Hän tekee niin opettaakseen, innoittaakseen, jalostaakseen ja varoittaakseen lapsiaan. Ollessaan piittaamatta taivaallisen Isänsä ohjeista yksittäiset ihmiset ja yhteiskunnat ottavat koettelemusten, kärsimysten ja raadannan kokemisen riskin.

Jumala rakastaa kaikkia lapsiaan. Siitä syystä Hän vetoaa meihin niin vakavasti profeettojensa välityksellä. Aivan kuten me haluamme rakkaidemme parasta, taivaallinen Isä haluaa meidän parastamme. Siitä syystä Hänen ohjeensa ovat niin tärkeitä ja joskus niin kiireellisiä. Siksi Hän ei ole hylännyt meitä tänä aikana vaan ilmoittaa edelleen tahtonsa meille profeettojensa välityksellä. Meidän kohtalomme ja maailmamme kohtalo riippuu siitä, kuulemmeko me Jumalan ilmoitetun sanan lapsilleen ja noudatammeko me sitä.

Jumalan korvaamattomia ohjeita ihmiskunnalle on Raamatussa, Mormonin kirjassa, Opissa ja liitoissa sekä Kallisarvoisessa helmessä. Lisäksi Herra puhuu meille palvelijoidensa välityksellä, kuten Hän tekee jälleen tulevassa yleiskonferenssissa.

Kaikille teille, jotka mietitte, voiko niin olla – jotka saatatte kysyä: ”Onko mahdollista, että Jumala puhuu meille tänä aikana?” – minä esitän koko sydämeistäni kutsumun: ”Tulkaa, niin näette” (ks. Joh. 1:46). Lukekaa Jumalan sanaa, joka on pyhissä kirjoituksissa. Kuunnelkaa yleiskonferenssia korvin, jotka ovat auliita kuulemaan Jumalan äänen, kun se annetaan Hänen myöhempien aikojen profeettojensa välityksellä. Tulkaa, kuunnelkaa ja nähkää sydämellänne! Sillä ”jos te kysytte vilpittömin sydämin, vakain aikein, Kristukseen uskoen, [Jumala] ilmoittaa [siitä] teille totuuden Pyhän Hengen voimalla” (Moroni 10:4). Tällä voimalla ja sen ansiosta tiedän, että Jeesus Kristus elää ja johtaa kirkkooaan elävän profeetan, presidentti Thomas S. Monsonin välityksellä.

Veljet ja sisaret, Jumala todellakin puhuu meille tänä aikana. Ja Hän haluaa, että kaikki Hänen lapsensa kuuntelevat Hänen ääntään ja ottavat siitä vaarin. Kun me teemme niin, Herra siunaa ja tukee meitä suuresti sekä tässä elämässä että tulevissa maailmoissa. ■

PROFEETAT JA APOSTOLIT PUHUVAT TÄNÄ AIKANA

Profeettojen ja apostolien jumalallinen työ ei taukoa koskaan. Yleiskonferenssien välisenä aikana ensimmäinen presidenttikunta ja kahdentoista apostolin koorumi jatkavat opettamista ja palvelemista maailman hyväksi. LDS.org-sivuston osio Prophets and Apostles Speak Today [Profeetat ja apostolit puhuvat tänä aikana] (saatavissa monilla kielillä) dokumentoi näiden kirkon johtohenkilöiden jatkuvaa palvelutyötä videoin, valokuvien ja artikkeleihin.

Opi heiltä heidän palvelutyötään koskevia asioita. Kuuntele ja lue heidän todistuksiaan Vapahtajasta. Katsele ja lue heidän rakkauden ja toivon viestejään jäsenille heidän lausueissaan todistuksensa, olipa se kirkon keskuspaikassa Salt Lake Cityssä tai heidän hoitaessaan tehtäviään eri puolilla maailmaa.

Käy osoitteessa lds.org/study/prophets-speak-today oppiaksesi lisää siitä, mitä profeetat ja apostolit puhuvat tänä aikana.

Elävän profeetan johdettavana

Christy Ripa

Kun olin 16-vuotias, minulla oli ensimmäisen kerran tilaisuus osallistua yleiskonferenssiin paikan päällä. Perheeni asui Länsi-Oregonissa Yhdysvalloissa, ja me ajoimme Utahiin osallistuaksemme konferenssiin ja viedäksemme isoveljeni lähetyssaarnaajien koulutuskeskukseen.

Mennessäni konferenssiin minulla oli halu saada Pyhän Hengen opetusta. Sen johdosta sain Hengeltä ilmoituksen, jota en luultavasti

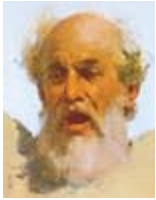
olisi saanut, ellen olisi valmistautunut.

Yhdessä kokouksista kaikki nousivat seisomaan ja lauloivat yhteislaulun ”Johda meitä, Jehovamme”. Kun lauloimme, sain selkeän vaikutelman katsella ympärilläni konferenssikeskuksessa. Tein niin ja tunsin sykähtäen siellä olleiden tuhansien ihmisten ykseyden voiman meidän kohottaessamme äänemme ylistämään Jumalaa.

Sitten sain kokemuksen, jossa

tunsin olevani kuin Nefi, kun hän näki näyn elämän puusta, sillä Henki sanoi minulle: ”Katso” (ks. 1. Nefi 11–14). Katsoin presidentti Thomas S. Monsonia ja tunsin, että kirkossa vallitsee ykseys sen vuoksi, että meitä johtaa elävä profeetta. Pyhän Hengen todistuksen avulla tiedän, että presidentti Monson on tosi profeetta meidän ajallemme, ja tiedän, että Jeesus Kristus johtaa tätä kirkkoa hänen välityksellään.

LAPSILLE

Nooa
Mene
oikealle

Mooses
Mene alas

Mormon
Mene
vasemmalle

Moroni
Mene
vasemmalle

**Johannes
Kastaja**
Mene
oikealle

Pietari
Mene
oikealle

Joseph Smith
Mene ylös

**Presidentti
Thomas S.
Monson**
Mene ylös

Profeetan seuraaminen tekee minut onnelliseksi

Taivaallinen Isä on antanut meille profeettoja johdattamaan meitä ja opettamaan meitä, niin että voimme olla onnellisia.

Etsi tie sokkelon läpi noudattamalla kunkin profeetan antamia ohjeita. Vertaa jokaista sokkelossa olevaa profeetan kuvaa sokkelon yläpuolella oleviin kuviin, jotka kertovat, mihin suuntaan sinun pitää edetä.

Tutkkaa tätä aineistoa ja keskustelkaa siitä soveltuvin osin niiden sisarten kanssa, joiden luona käytte. Käyttäkää artikkelin kysymyksiä apuna vahvistaaksenne sisarianne ja tehdäksenne Apuyhdistyksestä aktiivisen osan omaa elämäännne.

Tyttäriä minun valtakunnassani

Me olemme taivaallisen Isämme tyttäriä. Hän tuntee meidät ja rakastaa meitä, ja Hänellä on suunnitelma meitä varten. Tuohon suunnitelmaan kuuluu, että me tulemme maan päälle oppimaan, kuinka pahan sijasta valitaan hyvä. Kun me päätämme pitää Jumalan käskyt, me kunnioitamme Häntä ja tunnustamme identiteettimme Hänen tyttärinä. Apuyhdistys auttaa meitä muistamaan tämän jumalallisen perinnön.

Apuyhdistys ja sen historia vahvistavat ja tukevat meitä. Apuyhdistyksen ylijohdaja Julie B. Beck on sanonut: ”Jumalan tyttärinä te valmistaudutte iankaikkisia tehtäviä varten, ja teistä jokaisella on naisen identiteetti, luonne ja vastuu. Teidän uskollisuudestanne riippuu perheiden, yhteisöjen, tämän kirkon ja kallisarvoisen pelastussuunnitelman menestys. – – [Taivaallinen Isämme] tarkoitti, että Apuyhdistys auttaisi rakentamaan Hänen kansaansa ja valmistamaan heitä temppelein siunauksiin. Hän perusti tämän järjestön järjestääkseen tyttärensä Hänen työhönsä ja saadakseen heidän apunsa mukaan Hänen valtakuntansa rakentamiseen ja Siionin kotien vahvistamiseen.”¹

Taivaallinen Isämme on antanut meille erityistä työtä voidaksemme auttaa Hänen valtakuntansa rakentamisessa. Hän on myös siunannut meitä niillä hengellisillä lahjoilla, joita tarvitsemme suorittaaksemme tätä erityistä työtä. Apuyhdistyksessä meillä on tilaisuuksia käyttäen lahjojamme perheiden vahvistamiseen, tarvitsevien auttamiseen ja sen oppimiseen, kuinka elää Jeesusuksen Kristuksen opetuslapsina.

Presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä

presidenttikunnassa, on sanonut opetuslapsuudesta: ”Kulkemalla kärsivällisesti opetuslapsuuden polkua osoitamme itsellemme uskomme määrän ja halukkuutemme hyväksyä Jumalan tahto omamme sijaan.”²

Muistakaamme, että me olemme Jumalan tyttäriä, ja pyrkikäämme elämään Hänen opetuslapsinaan. Kun teemme niin, me autamme rakentamaan Jumalan valtakuntaa täällä maan päällä ja meistä tulee kelpollisia palaamaan Hänen luokseen.

Pyhistä kirjoituksista poimittua

Sak. 2:14; OL 25:1, 10, 16; 138:38–39, 56; ”Perhe – julistus maailmalle” (*Liahona*, marraskuu 2010, s. 129)

Mitä voin tehdä?

1. Kuinka voin auttaa sisariani yltämään mahdollisuuksiinsa Jumalan tyttärinä?
2. Kuinka voin soveltaa elämäni luvussa OL 25 naisille annettuja neuvoja ja varoituksia?

Usko, perhe, auttaminen

Historiastamme poimittua

Profeetta Joseph Smith sanoi Apuyhdistyksen sisarille 28. huhtikuuta 1842: ”Teille on nyt tarjoutunut tilaisuus, jossa voitte toimia niiden tunteiden mukaisesti, jotka Jumala on rintaanne istuttanut. – – Jos elätte etuoikeuksienne mukaisesti, mikään ei voi estää enkeleitä olemasta seuranne.”³

Apuyhdistyksen kolmas ylijohdaja Zina D. H. Young ymmärsi Apuyhdistyksen voiman palvella muita ja auttaa ihmisiä kasvamaan uskossa. Hän lupasi sisarille vuonna 1893: ”Jos kaivatte sydämenne syvyyksiä, löydätte Herran Hengen avulla kallisarvoisen helmen, todistuksen tämän työn totuudesta.”⁴

VIITTEET

1. ”Tyttäriä minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historia ja työ”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 112, 114.
2. ”Opetuslapsen tie”, *Liahona*, toukokuu 2009, s. 76.
3. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 472, 474.
4. Julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*, 2011, s. 60.

Lokakuun konferenssin muistikirja

”Minkä minä, Herra, olen puhunut, sen olen puhunut –; olipa se puhuttu minun omalla äänelläni tai minun palvelijoideni äänellä, se on sama” (OL 1:38).

Kun tutkit lokakuun 2011 yleiskonferenssin puheita, voit käyttää näitä sivuja (sekä tulevien numeroiden Konferenssin muistikirjaa) avuksi oppiessasi ja soveltaessasi käytäntöön elävien profettojen ja apostolien äskettäisiä opetuksia.

Oman
UNELMASI
täyttymys

KONFERENSSIKERTOMUKSIA

Kultainen pääsylippu

”Eräs nainen halusi enemmän kuin mitään muuta solmia vanhurskaan pappeudenhaltijan kanssa avioliiton temppelissä ja olla äiti ja vaimo. Hän oli unelmoinut siitä koko elämänsä, ja voi, miten suurenmoinen äiti ja rakastava vaimo hän olisikaan. Hänen kotinsa olisi täynnä rakastavaa hyväntahtoisuutta. Koskaan ei lausuttaisi katkeraa sanaa. Ruoka ei koskaan palaisi pohjaan. Ja hänen lapsensa – sen sijaan että viettäisivät aikaa ystäviensä kanssa – haluaisivat viettää iltansa ja viikonloppunsa äidin ja isän kanssa.

Se oli hänen kultainen pääsylippunsa. Juuri siitä asiasta hän tunsi koko olemassaolonsa olevan kiinni. Se oli se ainoa asia koko maailmassa, mitä hän kiihkeimmin kaipasi.

Mutta sitä ei koskaan tapahtunut. Ja kun vuodet kuluivat, hänestä tuli yhä sulkeutuneempi, katkerampi ja jopa vihaisempi. Hän ei kyennyt ymmärtämään, miksi Jumala ei suonut hänelle tämän vanhurskaan toiveen toteutumista.

Hän toimi alakoulun opettajana, ja se, että hän oli lasten kanssa koko päivän, vain muistutti häntä siitä, ettei hänen kultaista pääsylippuaan ollut koskaan ilmaantunut. Kun vuodet kuluivat, hänestä tuli yhä pettyneempi ja sulkeutuneempi. Ihmiset eivät halunneet olla hänen lähellään vaan välttelivät häntä aina kun voivat. Hän jopa purki turhautumistaan lapsiin koulussa. – –

Tämän kertomuksen murheellisuus on siinä, että kaikessa kultaiseen pääsylippuunsa liittyvässä pettymyksessä tältä hyvältä naiselta jäivät huomaamatta ne siunaukset, joita hänellä *oli*. Hänellä ei ollut lapsia kotona, mutta heitä oli hänen ympärillään hänen luokkahuoneessaan. Häntä ei siunattu perheellä, mutta Herra oli antanut hänelle tilaisuuden, joka harvoilla ihmisillä on – mahdollisuuden tehdä opettajana hyvä vaikutus satojen lasten ja perheiden elämään.

Tämän kertomuksen opetus on, että jos käytämme päivämme odottamalla upeita ruusuja, meiltä voi jäädä huomaamatta kaikkialla ympärillämme olevien pikkuisien lemmikkien kauneus ja ihmeellisyys.”

Presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ”Älä unohda minua”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 121–122.

Kysymyksiä pohdittavaksi:

- Mikä mahtaisi olla sinun ”kultainen pääsylippusi”, ja kuinka se vaikeuttaa kykyäsi huomata niitä siunauksia, joita sinulla jo on?
- Mitkä ovat elämässäsi niitä lemmikkukukkia, joita etkenties huomaa?

Voisit kirjoittaa ajatuksiasi päiväkirjaan tai keskustella niistä muiden kanssa.

Lisäaineistoa tästä aiheesta: sivustolla LDS.org kohdassa Study by Topic [Opiskele aiheittain], ”Gratitude” [Kiitollisuus]; Dieter F. Uchtdorf, ”Onnellisuus – teidän perintönne”, *Liahona*, marraskuu 2008, s. 117–120.

Voit lukea, katsella tai kuunnella yleiskonferenssipuheita osoitteessa conference.lds.org.

Herralle rakas

”Jokainen meistä on Herralle rakkaampi kuin voimme mitenkään ymmärtää tai kuvitella. Olkaamme sen tähden ystävällisempiä toisiamme kohtaan ja ystävällisempiä itseämme kohtaan.”

Vanhin Robert D. Hales kahdentoista apostolin koorumista, ”Herraan turvaaminen – toteutukseen Sinun tahtosi”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 73.

Profeetallinen lupaus

”Kun olette tutkineet kirkon huoltotyösuunnitelman oppeja ja periaatteita, pyrkikää soveltamaan oppimaanne käytäntöön niissä tarpeissa, joita taloudenhoitotehtävänne piiriin kuuluvilla on. Se tarkoittaa sitä, että teidän täytyy varsin pitkälle ottaa itse selville, mitä teidän tulee tehdä. – –

Teidän täytyy tehdä alueellanne sitä, mitä Kristuksen opetuslapset ovat tehneet jokaisena taloudenhoitokautena: neuvotella yhdessä, käyttää kaikkia saatavissa olevia resursseja, tavoitella Pyhän Hengen innoitusta, pyytää Herralta vahvistusta ja kääriä sitten hihat ja ryhtyä työhön.

Annan teille lupauksen: jos noudatatte tätä mallia, saatte erityistä opastusta Herran tavalla huolehtimisen kysymyksiin *keille, mitä, milloin ja missä.*”

Presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ”Huoltotyötä Herran tavalla”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 55.

Kutsu teille

”Kutsun

Kenet: kirkon nuoria

Mitä: oppimaan Elian hengestä ja kokemaan sitä.

Kuinka: Kannustan teitä tutkimaan, etsimään esivanhempanne ja valmistautumaan sijaiskasteisiin Herran huoneessa omien kuolleiden sukulaistenne puolesta.”

Vanhin David A. Bednar kahdentoista apostolin koorumista, ”Lasten sydämet kääntyvät”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 26.

OPISKELUNURKKA

Rinnakkaisia opetuksia: Parannus

Konferenssissa puhujat opettavat usein samoja periaatteita. Seuraavassa on neljän puhujan sanoja parannuksesta. Yritä löytää muitakin rinnakkaisia opetuksia, kun tutkit konferenssipuheita.

- ”Jos jotkut teistä ovat kompastuneet matkallaan, haluan teidän ymmärtävän ilman minkäänlaista epäilystä, että tie takaisin on olemassa. Tätä tapahtumasarjaa kutsutaan parannukseksi.”¹ – Presidentti Thomas S. Monson
- ”Saatatte vaikeuksien hetkinä ajatella, ettette ole pelastamisen arvoisia, koska olette tehneet virheitä, isoja tai pieniä, ja luulette olevanne nyt hukassa. Se ei ole *koskaan* totta! Vain parannus voi parantaa sen, mikä tekee kipeää.”² – Presidentti Boyd K. Packer, kahdentoista apostolin koorumin presidentti
- ”Olittepa kuka tahansa ja olittepa tehneet mitä tahansa, te voitte saada anteeksi. – – Kyse on anteeksiantamuksen ihmeestä, Herran Jeesuksen Kristuksen sovituksen ihmeestä.”³ – Vanhin Jeffrey R. Holland kahdentoista apostolin koorumista
- ”Vain parannuksen tekemällä me voimme saada osaksemme Jeesuksen Kristuksen sovittavan armon ja pelastuksen. Parannus on jumalallinen lahja, ja meidän pitäisi puhua siitä hymyillen.”⁴ – Vanhin D. Todd Christofferson kahdentoista apostolin koorumista

Viitteet

1. Thomas S. Monson, ”Uskalla seistä yksin”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 62.
2. Boyd K. Packer, ”Neuvoja nuorille”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 18.
3. Jeffrey R. Holland, ”Herran taistoon kaikki meidät kutsuttu on”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 45.
4. D. Todd Christofferson, ”Parannuksen jumalallinen lahja”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 38.

VALMISTAUDUMME YLEISKONFERENSSIIN

Perheemme oppi, että yleiskonferenssipuheiden tutkiminen voi tuoda Hengen elämäämme päivittäin.

Mark A. Barrionuevo

Perheeni ja minä olemme huomanneet, että paras tapa valmistautua seuraavaan yleiskonferenssiin on syventyä neuvoihin, jotka annettiin edellisessä konferenssissa. Kun vaimollani on vapaa hetki, hän lukee *Ensign*-lehden konferenssinumeroa. Sitten hän pyrkii soveltamaan käytäntöön oppimiaan opetuksia. Hän kertoi minulle esimerkiksi, että vanhin David A. Bednarin puhe rukoustemme laadun parantamisesta on auttanut häntä tavoittelemaan vilpittömämmin rakkauden lahjaa kahden riehakkaan poikamme kasvattamisessa.¹

Minäkin yritän käydä läpi edellisen konferenssin puheita. Joka aamu kun kävelen opinahjooni, kuuntelen yhden puheen ja sitten pohdin ja rukouksen antaen profeettojen opetusten asettua sydämeeni ja mieleeni. Keskustelen taivaallisen Isän kanssa tulevasta päivästäni ja tehtävistäni aviomiehenä, isänä, myöhempien aikojen pyhänä, opiskelijana ja maani kansalaisena.

Eräänä aamuna vanhin L. Tom Perryn puhe ”Tehtäköön se yksinkertaisesti” tuntui erityisen sopivalta olosuhteisiini.² Vanhin Perry sovelsi niitä periaatteita, joita Henry David Thoreau on opettanut kirjassaan *Elämää metsässä*, siihen, että yksinkertaisamme elämäämme hengellisyyttä edistämällä ja pyrkimällä vapautumaan maailman paineista. Opiskeluni vaatimusten vuoksi perheemme yhteiset

retket ovat kallisarvoisia ja harvinaisia. Eräänä kesänä ennen vanhin Perryn puheita kävimme kuitenkin Waldenjärvellä viettäen mietteliään tuokion Thoreauun uudelleen rakennetussa mökissä. Käytimme sen iltapäivän parhaalla mahdollisella tavalla kahlaillemalla Waldenjärvessä ja rakentelemalla hiekkalinnoja rannalle. Kotiin palattuamme kiitimme perheenä taivaallista Isää Hänen luomakunnastaan, josta olimme yhdessä nauttineet.

Kun kuukausia myöhemmin rämmin pitkin lumipeitteisiä jalkakäytäviä, muistelin tuota suloista kesäpäivää. Tuon kokemuksen ja vanhin Perryn puheen ansiosta ymmärsin selkeämmin, kuinka ajan viettäminen perheeni kanssa on ratkaisevan tärkeää, jotta voi elää tietoisesti evankeliumikeskeistä elämää.

Sen lisäksi että kuuntelemme puheita itseksemme, kuuntelemme sunnuntaiaamuisin perheenä yhden konferenssipuheen tietokoneeltamme valmistautuessamme kirkkoon. Kerran vaimoni ja minä jopa huomasimme nelivuotiaamme pyytävän nuorempaa poikaamme olemaan hiljaa, jotta hän voisi kuunnella presidentti Thomas S. Monsonia.

Vapahtajamme opetukset, joita saamme nykyajan profeettojen välityksellä, ovat siunaus perheellemme. Se, että pyrimme sisällyttämään profeetat, näkijät ja ilmoituksensaajat jokapäiväiseen elämäämme, on avannut Pyhälle Hengelle mahdollisuuden tulla jatkuvaksi oppaaksemme.

Yhdymme todellakin kirkon laulun sanoihin: ”Kiitos, Luojamme, profetasta”³.

Kun tutkimme usein yleiskonferenssissa annettuja neuvoja, meillä on vaimoni kanssa parempi ymmärrys Herran viimeaikaisista opetuksista siinä vaiheessa kun on seuraavan yleiskonferenssin aika. Olemme hengellisesti

ylentyneitä ja paljon valmiimpia ottamaan vastaan Hänen senhetkiset opetuksensa Hänen palvelijoiltaan profetoilta. ■

VIITTEET

1. Ks. David A. Bednar, ”Rukoilkaa alati”, *Liahona*, marraskuu 2008, s. 41–44.
2. Ks. L. Tom Perry, ”Tehtäköön se yksinkertaisesti”, *Liahona*, marraskuu 2008, s. 7–10.
3. ”Kiitos, Luojamme, profetasta”, *MAP-lauluja*, 10.

NÄIN KESKITYT KONFERENSSIIN

Sen lisäksi, että tutkit edellisen konferenssin puheita, harkitse näitä ideoita, jotka auttavat sinua ottamaan vastaan opetusta tulevassa konferenssissa:

- Rukoile ja paastoa saadaksesi puhujien sanoista vastauksia rukouksiisi.
- Mene konferenssiin mielessäsi erityisiä kysymyksiä.
- Hoida kaikki kotityöt, ostokset ja muut tehtävät ennen konferenssia, jotta voit keskittyä kuuntelemaan.
- Lepää hyvin konferenssia edeltävinä öinä, jotta mielesi on valmis ottamaan vastaan innoitusta.
- Tee muistiinpanoja vaikutelmista, kehotuksista ja oivalluksista, joita saat.

LISÄÄ TÄSTÄ AIHEESTA

Seuraava artikkeli on saatavissa osoitteessa LDS.org:

1. Paul V. Johnson, ”Yleiskonferenssin siunaukset”, *Liahona*, marraskuu 2005, s. 50–52.

ME HYVÄKSYMME johtajamme TEHTÄVIINSÄ

Myöhempien aikojen pyhät uskovat, että Jeesus Kristus itse on Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon päämies. Hän kutsuu innoituksen välityksellä profeettoja ja apostoleja johtamaan kirkkoaan. Herra on antanut näille johtajille valtuuden kutsua muita – kuten seitsemänkymmenen koorumien jäsenet – palvelemaan kirkossa. Apostolit ja seitsenkymmenet kutsuvat vaaranjohtajia, jotka kutsuvat piispoja, jotka kutsuvat seurakunnissaan jäseniä palvelemaan eri tehtävissä. Näin pappeuden valtuus ja ilmoitus opastavat kirkon tehtäviin kutsumista koko kirkkoa koskevalta tasolta aina paikallisiin seurakuntiin.

Meillä on tilaisuus hyväksyä jokainen näistä henkilöistä heidän tehtäviinsä. Tämä hyväksyminen tarkoittaa tukemista, auttamista ja rukoilemista heidän puolestaan. Me osoitamme halukkuutemme tehdä niin kohottamalla oikean kätemme, kun heidän nimensä luetaan meille yleiskonferenssissa, vaarnakonferenssissa, seurakuntakonferenssissa tai sakramenttikouksessa. Kätemme kohottaminen on merkki meille, heille ja Herralle siitä, että me hyväksymme heidät kyseiseen tehtävään.

Se, että kohotamme kätemme osoittaaksemme hyväksyntämme jollekulle, ei ole samaa kuin kyseisen henkilön äänestäminen tuohon

tehtävään. Herra on jo kutsunut tuon henkilön palvelemaan siinä tehtävässä sellaisen henkilön välityksellä, jolla on pappeuden valtuus kutsua hänet. Kätemme kohottaminen on luottamuksenosoitus tuota henkilöä kohtaan, koska me tunnustamme, että Jumala on kutsunut hänet niiden pappeusjohtajien kautta, jotka me olemme hyväksyneet ja joita me tuemme.

Me voimme tukea johtavia

auktoriteetteja ja paikallisia johtohenkilöitä ja virkailijoita monin tavoin:

- Osoittamalla uskoa heihin ja rukouksemalla heidän puolestaan.
- Noudattamalla heidän neuvojaan.
- Auttamalla, kun he pyytävät sitä meiltä.
- Ottamalla vastaan tehtäviä, joihin he kutsuvat meidät.

Johtajiemme tukeminen on todiste hyvästä tahdostamme, uskostamme ja yhteenkuuluvuudestamme. ■

ALLA: VALOKUVA JOHN LUIKE; OIKEALLA: VALOKUVA LESLIE NIELSON; VALOKUUVITUS CRAIG DIMOND JA WEDDEN C. ANDERSEN

1. Me hyväksymme kirkon johtavat auktoriteetit tehtäviinsä ja osoitamme heille tukemme.

2. Kätemme kohottamalla me voimme osoittaa, että me hyväksymme paikalliset johtohenkilöt ja muut, jotka on kutsuttu palvelemaan meitä, ja tuemme heitä.

3. Me tuemme johtajiamme noudattamalla heidän neuvojaan.

4. Me tuemme johtajiamme ottamalla vastaan tehtäviä, sillä niihin meidät kutsuvat ne, "joilla on toimivalta" (UK 5).

5. Me tuemme johtajiamme rukoilemalla heidän puolestaan (ks. OL 107:22).

"Te kaikki pidätte lupauksenne, jonka olette antaneet Herralle ja toinen toisellenne kohottamalla kätenne, että te kaikki aiotte hyväksyä nämä virkailijat kaikkiin näihin eri järjestöihin --, [että] teette kaiken voitavanne auttaaksenne heitä, hyödyttääksenne heitä, siunataksenne heitä ja rohkaistaksenne heitä siinä hyvässä työssä, jota he tekevät."

Presidentti Joseph F. Smith (1838–1918), *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith, 1999*, s. 218.

Lisätietoa on julkaisuissa *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith, 1999*, luku 24, ja *Kirkon presidenttien opetuksia: George Albert Smith, 2011*, luku 6.

VASEMMALLA: VALOKUVA MARKKON ARKISTOJEN LUVALLA; OIKEALLA: VALOKUVA TOM SMART, STUART JOHNSON JA GERRY AVANT;
DESIRET NEWS-LEHDEN LUVALLA; TIISKONFERENSIVALOKUVA CRAIG DIMOND

Tänään olenko hyvää mä tehnyt lain?

PRESIDENTTI THOMAS S. MONSONIN ELÄMÄNKOKEMUKSIA

Heidi S. Swinton

Kun puhelin soi 18. kesäkuuta 2008, palvelin mieheni rinnalla, joka toimi tuolloin Lontoon eteläisen lähetyskentän johtajana. Soittaja oli presidentti Thomas S. Monson. Hän aloitti tavanomaisen ystävälliseen tapansa, joka on yksi hänen palvelutyönsä tunnusmerkkejä: ”Mitä lähetyskentälle kuuluu? Kuinka perheesi voi? Miten vanha kunnan Englanti jakselee?” Ja sitten hän piti tauon ja sanoi: ”Olen puhunut Francesin kanssa, olen rukoillut asiasta, ja haluaisin, että sinä kirjoittaisit elämäkertani.”

Tarpeetonta sanoakaan, että se oli minulle suuri kunnia ja tunsin heti itseni riittämättömäksi. Sitten hän ehdotti, että jos aloittaisin seuraavana aamuna, työ voisi olla jo puoliksi tehty siinä vaiheessa kun palaisimme kotiin. Meillä oli vuosi jäljellä kolmivuotisesta tehtävästämme.

Presidentti Monson opettaa: ”Herra tekee kykeneväksi sen, jonka Hän kutsuu.”¹ Olen oppinut arvostamaan tuota lupausta.

Kuinka profetaan elämästä osaa kirjoittaa? Työ ei ala näppäimistön ääressä vaan polvillaan.

Havaitsin varhain, ettei elämäkerrasta tulisi tavanomainen tärkeimpine päivämäärineen, ajankohtineen, paikkoineen ja matkoineen. Se olisi kertomus miehestä, jota valmistettiin ennen maailman luomista ja jonka Jumala kutsui johtamaan tietämme näinä myöhempiä aikoina.² Parhaiten tehtävääni kuvaa ilmaus *nöyräksi tekevä*. Seuraavaksi mieleen tulevat sanat *pelottava, haastava ja aikaa vievä*.

Herra on sanonut: ”Olipa se puhuttu minun omalla äänelläni tai minun palvelijoideni äänellä, se on sama” (OL 1:38). Herran profeettansa kautta välittämää ääntä on kuultu Thomas S. Monsonin lausumana vuodesta 1963 lähtien, jolloin hänet kutsuttiin pyhään apostolinvirkaan. Siitä vuodesta aloitin kirjoittamisen. Luin kuukausikaupalla satoja puheita, joita presidentti Monson on pitänyt lukuisissa tilanteissa. Luin kaikkien kirkon presidenttien ja monien huomattavien uskonnollisten johtajien elämäkerrat. Tutkin kirkon alkuaikojia Skotlannissa, Ruotsissa ja Englannissa, mistä presidentti Monsonin esivanhemmat ovat kotoisin, suurta lamakautta, joka vaikutti

Vasemmalla: presidentti Monson – silloin vanhin Monson – kirkon hallintorakennuksen portailta vuonna 1967. Yllä, ylimmästä alkaen: toimistossaan vuonna 2011; vanhin M. Russell Ballardin kanssa Joseph F. Smithin mukaan nimetyn rakennuksen maanmurtotilaisuudessa Brigham Youngin yliopiston alueella vuonna 2002; Laien temppelein uudelleen vihkimisen yhteydessä Havaijissa Yhdysvalloissa vuonna 2010; vaimonsa Francesin kanssa huhtikuun 2008 yleiskonferenssin jälkeen.

Ylinnä: muotokuva presidentti Monsonista 1960-luvulla. Yllä: jäsenten ja lähetysaarnajien kanssa Saksassa. Alla vasemmalta: 6. ja 7. seurakunnan piispana neuvonantajien kanssa; puhumassa partiopoikien kanssa; käymässä Tongan lähetyskentällä vuonna 1965.

voimakkaasti hänen nuoruuteensa, sekä toista maailmansotaa ja sen jälkiseurauksia kuten Saksan jakamista. (Presidentti Monson valvoi tuota kirkon aluetta 20 vuoden ajan.) Luin hänen omaelämäkertansa, joka oli valmistunut vuonna 1985 vain hänen perhettään varten, ja myöhemmin hänen päivittäin pitämäänsä päiväkirjaa 47 vuoden ajalta. Haastattelin kirkon johtohenkilöitä, jotka ovat työskennelleet hänen kanssaan eri puolilla maailmaa, sekä jäseniä, joiden elämää hänen palvelutyönsä on syvällisesti kosketanut. Pyysin avukseni tutkimistyöhön rakkaan ystävän ja historiantutkijan Tricia H. Stokerin. Hän on palvellut monien sarjan *Kirkon presidenttien opetuksia* kirjojen kirjoituskomiteoissa ja ymmärtää, kuinka profetaan elämää tutkitaan tieteellisesti.

Haastattelin presidentti Monsonia kuukausittaisissa videoneuvotteluissa Englannista käsin ja sitten, palattuamme kotiin Utahiin, kasvokkain työskennellessäni hänen toimistossaan 14 kuukauden ajan. Joka tilanteessa tunsin hänen lämpönsä aivan kuin olisimme istuneet keittiöpöydän ääressä. Hän puhui lapsuudestaan ja perheestään, presidentti David O. McKayn (1873–1970) hänelle esittämästä kutsusta sekä presidentti J. Reuben Clark jr:n (1871–1961), presidentti Harold B. Leen (1899–1973) ja vanhin Mark E. Petersenin (1900–1984) kaltaisten opastajien vaikutuksesta, vain muutamia mainitakseni.

Hän oppi Kristuksen kaltaista elämää kotona, jossa vallitsi aina rakkaus – Kristuksen puhdas rakkaus – ja myötätunto sekä halu kohottaa ja siunata muiden elämää ja jossa elettiin pyhien kirjoitusten mukaan, vaikka hänen vanhempansa eivät niitä hänelle lukeneetkaan.

Hänen keskittymisensä yksittäisten ihmisten palvelemiseen juontaa juurensa hänen kasvuvuosistaan suuren lamakauden alkuaikoina Salt Lake Cityn länsiosassa, ”rautatiekiskojen välissä”, kuten hän tapaa sanoa. Hänen naapureillaan ja ystävillään oli vähän maallista omaisuutta, mutta heillä oli toisensa, ja se riitti. Monet hänen läheisistään, kuten muutamat hänen lempisedistään, eivät olleet kirkon jäseniä. Uskontokunta ei aiheuttanut esteitä, sillä hän oppi rakastamaan ihmisiä heidän itsensä vuoksi. Hänen vanhempansa avasivat sydämensä kaikille. Presidentti Monson ei ole koskaan unohtanut näitä lähtökohtiaan.

Hän on poikkeuksellinen mies, joka kunnioittaa jokaista tapaamaansa ihmistä ja on kiinnostunut heidän elämästään, huolistaan ja haasteistaan. Hän osoittaa samaa huomiota vierasta maasta tulleelle arvohenkilölle kuin miehelle, joka pyyhki hänen työpöytänsä iltaisin. Selvästikin yksi hänen suuruutensa mitoista on se, että hän tulee toimeen kenen kanssa tahansa ja osaa ottaa oppia jokaisesta tapaamastaan ihmisestä.

Jos organisaatio peilaa johtajaansa³, kuten presidentti Monson sanoo, niin halu kohottaa, kannustaa, kiinnittää huomiota, ottaa mukaan ja pelastaa muita yksi kerrallaan on meidänkin tehtävämme. Tämänkaltaisesta elämästä kuvastuu Vapahtajan esimerkki, Hänen, joka ”kulki ympäri, teki hyvää – –, sillä Jumala oli hänen kanssaan” (Ap. t. 10:38).

Presidentti Monson on jo pitkään pyytänyt meitä olemaan enemmän Vapahtajan kaltaisia. Kun haastattelin presidentti Boyd K. Packeria, kahdentoista apostolin koorumin presidenttiä, hän vahvisti sen, mitä olin oppinut ymmärtämään. Hän sanoi, että presidentti Monson ”on enemmän Kristuksen kaltainen kuin me muut”⁴.

Yli puolen vuosisadan ajan presidentti Monson on antanut vaatteita päältään hädänalaisille. Hän on istunut sairaiden ja vanhusten vuoteen vierellä. Hän on antanut lukemattomia siunauksia ihmisille sairaaloissa ja heidän kodeissaan. Hän on kääntänyt auton ympäri käydäkseen pikaisesti jonkun ystävän luona ja kiiruhtanut pois kokouksista puhumaan jonkun toisen hautajaisissa.

Yksinkertaisesti sanottuna presidentti Monson tekee sitä, mitä useimmat ihmiset vain aikovat tehdä.

(Jos häneltä kysyy, kuinka monta ystävää hänen luettelossaan on, hän sanoo: ”Ainakin 14 miljoonaa.”) Hän menee pyörätuolissa istuvan luo, koska tämän on vaikeaa tulla hänen luokseen, läpsäyttää kättä teini-ikäisten ryhmän kanssa ja heiluttaa korviaan eturivissä istuville diakoneille. Hän kunnioittaa suuresti niiden elämää, joita hänen mielestään ”ei huomata eikä arvosteta” ja jotka taivaallisen Isän lisäksi vain harva tuntee.

Yksinkertaisesti sanottuna presidentti Monson *tekee* sitä, mitä useimmat ihmiset vain *aikovat* tehdä.

Hänen puheensa ovat täynnä tositapauksia (hän ei koskaan sano niitä ”tarinoiksi”), jotka opettavat evankeliumin periaatteita. Hän selittää: ”Ne teot, joilla me osoitamme, että me todella rakastamme Jumalaa ja lähimmäistämme niin kuin itseämme, ovat harvoin sellaisia, että ne kiinnittäisivät maailman huomion ja ihailun. Yleensä rakautemme näkyy jokapäiväisessä kanssakäymisessämme toistemme kanssa.”⁵

Koko hänen palvelutyössään kautta maapallon ehkäpä kiehtovimpia kokemuksia olivat vuodet, jolloin hän valvoi kirkon toimintaa rautaesiripun takana. Kun mieheni ja minä päätimme lähetystyömme vuonna 2009, lähdimme Saksaan kulkeaksemme teitä, joita presidentti Monson oli kulkenut, puhuaksemme jäsenten kanssa, joita hän niin rakasti, ja tunteaksemme hänen palveluvuosiensa vaikutuksen. Löysimme vilpittömiä pappeudenhaltijoita, jotka itkivät puhuessaan hänen jatkuvista vierailuistaan, hänen rakkaudestaan Jeesusta Kristusta kohtaan sekä hänen rohkaisustaan ja huolenpidostaan. Görlitzissä me seisomme nyt jo hylätyssä, ränsistyneessä tehdasrakennuksessa, jonka lavalla presidentti Monson seisoi vuonna 1968 ja lupasi uupuneille itäsaksalaisille myöhempien aikojen pyhille kaikki ne siunaukset, joita Herralla oli lapsilleen – jos nämä ovat uskollisia. Sinä päivänä he lauloivat intoa palaen: ”Jos on tiellä tuskaa, vaivaa, älä väsy! – – Jeesus meitä hylkää ei, älä väsy.”⁶ Hän oli tullut pyhien avuksi ensimmäisen presidenttikunnan toimeksiannosta. Kaksi vuosikymmentä myöhemmin, kun Berliinin muuri oli yhä pystyssä, näillä itäsaksalaisilla myöhempien aikojen pyhillä oli vaarvoja, seurakuntakeskuksia, patriarkkoja, lähetyssaarnaajia ja temppeleitä. Ja sitten muuri revittiin alas, ja pyhät pääsivät taas yhteen perheidensä kanssa ja yhdistyivät kansana.

Presidentti Monson sanoo usein: ”Sattumia ei ole”, kun hän tekee selväksi, että hänen elämäkokemuksensa

ovat opettaneet hänet etsimään kaikessa Herran käden kosketusta.⁷

Yksi merkittävistä itäsaksalaisista johtohenkilöistä oli Henry Burkhardt, joka teki läheistä yhteistyötä presidentti Monsonin kanssa ja oli hänen kumppaninaan kahden vuosikymmenen ajan kaikissa tärkeissä tapahtumissa tuossa maassa. Veli Burkhardt oli mies, joka hyvin uskollisesti ja hyvin suuren riskin ottaen toimi rautaesiripun takana kaikki nuo vuodet kirkon edustajana sen suhteissa valtiovaltaan. Hän palveli muun muassa kirkon johtohenkilönä ja Freibergin temppelin johtajana.

Kysyin veli Burkhardtilta, minkä hetken hän muistaa parhaiten presidentti Monsonin palvelutyön ajalta. Odotin hänen mainitsevan kokouksen Görlitzissä, maan pyhittämisen vuonna 1975, ensimmäisen vaarnan perustamisen, Freibergin temppelin vihkimisen tai tapaamisen Erich Honeckerin, Itä-Saksan korkeimman kommunistijohtajan, kanssa, jolta presidentti Monson pyysi lupaa siihen, että lähetysaarnajia voisi tulla maahan ja toisia lähetysaarnajia voisi lähteä maasta palvelemaan muissa maissa. Kun ottaa huomioon kuolemanpartiot, jotka valvoivat muuria, pyyntö kuulosti lähes mielettömältä, mutta Honecker vastasi: ”Olemme seuranneet teitä kaikki nämä vuodet, ja me luotamme teihin. Lupa myönnetty.” Minkä näistä tapahtumista veli Burkhardt valitsisi?

Kyöneleet alkoivat vierä ä hänen poskilleen, kun hän vastasi: ”Joulukuun 2. päivän vuonna 1979.” En osannut yhdistää mielessäni mitään tärkeää tapahtumaa siihen päivään. ”Kerro minulle siitä”, pyysin.

”Se oli päivä, jolloin presidentti Monson tuli Itä-Saksaan antaakseen vaimolleni Ingelle siunauksen.” Presidentti Monsonilla oli vapaa viikonloppu, ja hän lensi Yhdysvalloista Saksaan vain tuota tarkoitusta varten. Sisar Burkhardt oli ollut sairaalassa yhdeksän viikkoa leikkausta seuranneiden komplikaatioiden vuoksi, ja hänen tilansa oli heikkenemässä. Presidentti Monson on kirjoittanut päiväkirjaansa: ”Yhdistimme uskomme ja rukouksemme antaaksemme hänelle siunauksen.”⁸ Presidentti Monson oli

Oikealla: presidentti ja sisar Monson Nauvoon temppelin vihkimistilaisuudessa Illinoisissa Yhdysvalloissa vuonna 2002; presidentti Monson puhumassa huhtikuun 2008 yleiskokouksessa, jolloin hänet hyväksyttiin kirkon presidentiksi; Oquirrh Mountainin temppelin kulmakiviseremoniassa Utahissa Yhdysvalloissa vuonna 2009; pitkäaikaisen ystävän luona Ontariossa Kanadassa kesäkuussa 2011.

Presidentti Monson muistuttaa meitä jatkuvasti kääntymään toistemme puoleen.

matkustanut tuhansia kilometrejä ainoana vapaa-aikanaan kuukausiin – pelastamaan.

Presidentti Monson on sanonut: ”Esittäkäämme itsellemme seuraavat kysymykset: ”Tänään olenko hyvää mä tehnyt lain? Ketään toimissaan auttanut?” Mikä onnen kaava! Mikä resepti tyytyväisyyteen, sisäiseen rauhaan. – – On sydämiä, joita ilahduttaa. On ystävällisiä sanoja, joita sanoa. On lahjoja, joita antaa. On tekoja, joita tehdä. On sieluja, joita pelastaa.”⁹

Sellaista on presidentti Monsonin palvelutyö. Hän ojentaa aina auttavan kätensä uupuneille, yksinäisille, lannistuneille. Vanhin Richard G. Scott kahdentoista apostolin koorumista sanookin: ”Herran piti tehdä Thomas Monsonista isokokoinen, koska hänen sydämensä on niin suuri.”¹⁰

Kun profeetta vihki Curitiban temppelin Brasiliassa 1. kesäkuuta 2008, hän pyysi erään pojan avukseen kulmakiviseremoniaan. Valokuvaaja ehdotti, että joku ottaisi pojalta hatun päästä kuvaa varten. Poika oli aivan kalju ja oli selvästi läpikäymässä syöpähoitoa. Presidentti Monson kietoi hellästi kätensä pojan ympärille ja auttoi tätä levittämään laastia seinään. Yksi presidentin seurassa olleista mainitsi, että oli aika palata takaisin temppeliin, jotta vihkiminen saataisiin päätökseen aikataulussa. Presidentti Monson pudisti päätään. ”Ei”, hän sanoi, ”haluan kutsua tänne vielä yhden.” Väkijoukkoa katsellessaan hän päätyi erääseen joukon perukoilla seisovaan naiseen, ja kun heidän katseensa kohtasivat, hän viittoili naista tulemaan eteen. Hän kietoi kätensä

naisen ympärille ja johdatti tämän rakastavaa huolenpitoa osoittaen seinän luo päättämään kulmakiven sinetöimisen.

Vihkimistä seuraavana päivänä kahdentoista apostolin koorumin jäsen, vanhin Russell M. Nelson, joka oli myös ollut vihkimistilaisuudessa, kysyi

presidentti Monsonilta, kuinka tämä oli tiennyt, että nainen oli tuon pojan äiti.

”En minä tiennytkään”, presidentti vastasi, ”mutta Herra tiesi.”

Vain muutaman kuukauden kuluttua tuo poika kuoli. Vanhin Nelson sanoo: ”Voitte kuvitella, mitä [kokemus vihkimistilaisuudessa] merkitsi tuon perheen äidille. Se oli Herran tapa sanoa: ’Minä tunnen sinut, olen huolissani sinusta ja haluan auttaa sinua.’ Sellainen mies meillä on tässä Jumalan profeetassa.”¹¹

Aikana, jolloin tekstiviestien ja sähköpostien lähettäminen on korvannut yhdessäolon, presidentti Monson muistuttaa meitä jatkuvasti kääntymään toistemme puoleen. Hän välitti tämän sanoman erään jäsenen sanoin, joka kirjoitti hänelle kirjeen: ”Ihmisten rukouksiin vastataan lähes aina toisten ihmisten tekojen välityksellä.”¹² Hän viittaa usein Herran antamaan neuvon: ”Minä käyn teidän kasvojenne edellä. Minä olen teidän oikealla puolellanne ja vasemmalla, ja minun Henkeni on teidän sydämessänne ja minun enkelini teidän ympärillänne tukeakseen teitä.” (OL 84:88.) Presidentti Monson on kiitollinen siitä, että *me* olemme hyvin usein noita enkeleitä toisillemme. Alma velvoitti pyhät Mormonin vesissä ”kantamaan toistenne kuormia, jotta ne olisivat keveitä” (Moosia 18:8). Presidentti Monson kutsuu meitä elämään tuon liiton mukaan.

Minä olen ollut yksi niistä, joiden kuormia hän on kantanut. Tuli hetki, jolloin hän näki, että vastuu hänen elämäkerrastaan painoi minua raskaana. Hän kutsui minut toimistoonsa ja kysyi mitä lempeimmällä ja ystävällisimmällä äänellä: ”Kuinka voin auttaa?”

Sydämeni ei kyennyt vastustamaan hänen tiedusteluun, ja niinpä vuodatin hänelle tuntemukseni siitä, miten

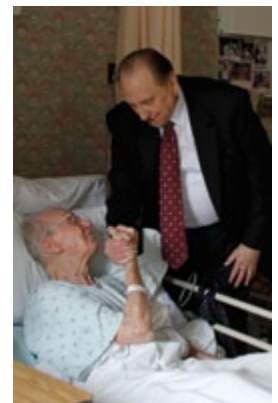
riittämättömäksi tunsin itseni, miten pelottava tehtävä oli ja miten valtava oli se aineisto, joka piti hankkia, järjestää ja yhdistää. Halusin niin kovasti tehdä kirjasta hyvän – hänen vuokseen. Keskustelumme oli yksi kallisarvoisimmista kokemuksistani kuolevaisuudessa. Minusta tuntui kuin olisin ollut Betesdan altaalla ja Vapahtaja olisi kohottanut verhon ja kurkottaunut kohottamaan minua. Presidentti Monson ymmärtää sovituksen pelastavan voiman ja pitää etuoikeutena sitä, että Herra lähettää hänet kohottamaan toisia.

”Pyrkikää pelastamaan vanhuksia, leskiä, sairaita, vammaisia, vähemmän aktiivisia”, hän on sanonut, ja sitten hän on näyttänyt, kuinka se tehdään. ”Ojentakaa heille käsi, joka auttaa, ja sydän, joka tuntee myötätuntoa.”¹³

Hänen huolenpitonsa sekä kiinnostuksensa muita kohtaan ovat hänen todistuksensa mitta Vapahtajasta Jeesuksesta Kristuksesta: ”Kun opimme Hänestä, uskomme Häneen ja seuraamme Häntä, meidän on mahdollista tulla Hänen kaltaisikseen. Kasvonpiirteet voivat muuttua, sydän voi pehmentyä, askel voi nopeutua, näköala laajentua. Elämästä tulee sellaista kuin siitä pitäisi tulla.”¹⁴ ■

VIITTEET

1. Ks. ”Kutsuttu palvelemaan”, *Valkeus*, heinäkuu 1996, s. 46.
2. Ks. ”Kiitos, Luojaamme, profeetasta”, *MAP-lauluja*, 10.
3. Ks. Kellene Ricks, ”BYU Leader Begins ’Lord’s Errand’”, *Church News*, 4. marraskuuta 1989, s. 3.
4. Julkaisussa Heidi S. Swinton, *To the Rescue*, 2010, s. 1.
5. ”To Love as Jesus Loves”, *Instructor*, syyskuu 1965, s. 349.
6. ”If the Way Be Full of Trial, Weary Not”, *Deseret Sunday School Songs*, 1909, nro 158; ks. myös Thomas S. Monson, ”Kärsivällisyys – taivaallinen hyve”, *Liahona*, syyskuu 2002, s. 7.
7. Julkaisussa *To the Rescue*, s. 60.
8. Julkaisussa *To the Rescue*, s. 1.
9. ”Nyt on aika”, *Liahona*, tammikuu 2002, s. 69.
10. Julkaisussa *To the Rescue*, s. 162.
11. Ks. *To the Rescue*, s. 521.
12. ”Näytä sinä esimerkkiä”, *Valkeus*, tammikuu 1997, s. 43.
13. Salt Lake Cityn eteläisen vaarnan konferenssilähetys, 18. lokakuuta 2009, julkaisematon.
14. ”Mestarin tie”, *Liahona*, tammikuu 2003, s. 4.

Evankeliumin kulttuuri

Tämä artikkeli on ote puheesta, joka pidettiin alueellisessa vaarna- ja piirikonferenssilähetyksessä, joka välitettiin Afrikkaan 21. marraskuuta 2010.

Kuuluisassa elokuvassa *Afrikan kuningatar* kaksi ensimmäisen maailmansodan väkivaltaisuuksia pakoilevaa ihmistä yrittää Itä-Afrikassa päästä suhteellisen turvalliselle Victoriajärvelle. Kun he ovat selviytyneet hengissä monista lähes katastrofaalisista tilanteista, heidän aluksensa *Afrikan kuningatar* ajautuu suolle. Kykenemättä tietämään, mihin suuntaan virta vie, ja korkean kasvillisuuden ympäröiminä pakolaiset menettävät suuntavaistonsa ja rohkeutensa. Tarmonsia ja uskonsa hiipussa he ovat antamaisillaan periksi ja valmiita kuolemaan.

Sitten erittäin dramaattisella hetkellä kamera, jonka kautta me katselemme heidän vaarallista tilannettaan, kohoaa ja me näemme heidän todellisen sijaintinsa. Vaikka he eivät sitä näekään, niin vain muutaman metrin päässä ovat heidän pitkään etsimänsä Victoriajärven vapauttavat vedet.

Jeesuksen Kristuksen evankeliumi selittää matkaamme kuolevaisuudessa ja näyttää meille määränpäämme iankaikkisuudessa. *Afrikan kuningattarella* olleiden pakolaisen tavoin mekin pakenemme pahuutta ja katastrofeja. Kaikkiialla ympärillämme on esteitä. Me teemme lujasti työtä saavuttaaksemme tavoitteemme. Aina emme näe merkkejä edistymisestä. Voimme uupua ja lannistua. Saatamme jopa kadottaa näkyvistä määränpäämme. Mutta me emme saa antaa periksi. Jos vain voisimme nähdä nykyisten olosuhteidemme yli ja tietää todellisen sijaintimme

VALOKUVAVUJTUS RICHARD M. ROMNEY

**Vanhin
Dallin H. Oaks**

kahdentoista
apostolin koorumista

Tämä evankeliumin kulttuuri on peräisin pelastussuunnitelmasta, Jumalan käskyistä ja elävien profeettojen opetuksista. Auttaakseen jäseniään kaikkialla maailmassa kirkko opettaa meitä luopumaan kaikista niistä henkilökohtaisista tai perheen ja suvun perinteistä tai tavoista, jotka ovat ristiriidassa tämän evankeliumin kulttuurin kanssa.

Pyhän Hengen lahja on lahja, jonka Jumala on antanut tukemaan meitä vaikealla matkallamme läpi kuolevaisuuden, kun me kuljemme uskossa.

matkallamme iankaikkiseen elämään, niin ymmärtäisimme, miten paljon edistymme.

Luottakaa Pyhään Henkeen

Onneksi Vapahtajamme on antanut meille suunnannäyttäjän ja oppaan, joka auttaa meitä silloinkin kun emme kykene näkemään lannistavien esteiden yli. Tarkoitan Pyhän Hengen lahjaa. Mutta meidän täytyy olla halukkaita käyttämään tätä jumalallista lahjaa ja luottaa siihen, ja meidän täytyy pitää se hyvässä kunnossa.

Presidentti Wilford Woodruff (1807–1898), joka palveli kirkon presidenttinä yhtenä sen vaikeimmista ajoista, opetti näin Pyhän Hengen tärkeydestä: ”Jokaisella miehellä tai naisella, joka on koskaan tullut Jumalan kirkkoon ja kastettu syntien anteeksisaamiseksi [ja saanut Pyhän Hengen lahjan], on oikeus saada ilmoitusta, oikeus saada Jumalan Henki auttamaan heitä heidän työssään.”¹

Presidentti Woodruff selitti, että ”tuo Henki ilmoittaa päivästä toiseen jokaiselle ihmiselle, jolla on uskoa, ne asiat, jotka ovat hänelle hyödyksi”². Se on lahja, jonka Jumala on antanut tukemaan meitä vaikealla matkallamme läpi kuolevaisuuden, kun me kuljemme uskossa.

Saadaksemme tätä korvaamatonta opastusta meidän on pidettävä käskyt. Presidentti Wilford Woodruff opetti: ”Pyhä Henki ei asu epäpyhissä temppeleissä. Jos haluatte nauttia uskontonne voimista ja lahjoista, teidän on oltava puhtaita. Jos olette syyllistyneet heikkouksiin, mielettömyyksiin ja synteihin, teidän on tehtävä parannus niistä eli teidän on hylättävä ne kokonaan.”³

Herra on käskenyt meidän osallistua joka viikko sakramenttikokoukseen nauttiaksemme sakramentin (ks. OL 59:9–12). Kun me siten teemme parannuksen synneistämme ja uudistamme lupauksemme palvella Herraa, muistaa Hänet aina ja pitää Hänen käskynsä, me saamme kallisarvoisen lupauksen, että Hänen Henkensä on aina meidän kanssamme (ks. OL

20:77). Näin me voimme nähdä tämän elämän esteiden ja lannistavien asioiden yli ja meitä johdatetaan kohti taivaallista kotiamme.

Presidentti Thomas S. Monson on julistanut: ”Meitä ympäröi moraalittomuus, pornografia, väkivalta, huumeet ja suuri joukko muuta pahuutta, joka vaivaa nykyajan yhteiskuntaa. Meidän haasteemme, jopa velvollisuutemme, on paitsi varjella itsemme ’niin, ettei maailma saastuta’ (Jaak. 1:27), niin myös opastaa lapsemme ja muut, joista olemme vastuussa, turvallisesti meitä kaikkia ympäröivien synnin myrskyisten merien halki, jotta voisimme palata jonakin päivänä asumaan taivaallisen Isämme luo.”⁴

Me tarvitsemme todella Hengen johdatusta, ja meidän on oltava ututtavia tekemään ne asiat, jotka ovat välttämättömiä, jotta tuo Henki olisi kumppanimme. Erityisesti meidän on pidettävä käskyt, rukoiltava, tutkittava pyhiä kirjoituksia ja tehtävä viikoittain parannusta, kun nautimme sakramentin.

Erottava elämäntapa

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenillä on niin sanottu evankeliumin kulttuuri yhtenä keinona, joka auttaa meitä pitämään Jumalan käskyt. Se on erottava elämäntapa, joukko arvoja, odotuksia ja tapoja, jotka ovat yhteisiä kaikille jäsenille. Tämä evankeliumin kulttuuri on peräisin pelastussuunnitelmasta, Jumalan käskyistä ja elävien profeettojen opetuksista. Se ohjaa meitä siinä, kuinka kasvatamme perhettämme ja elämme omaa elämäämme. Perhejulistuksessa ilmaistut periaatteet ovat kaunis ilmaus tästä evankeliumin kulttuurista.⁵

Auttaakseen jäseniään kaikkialla maailmassa kirkko opettaa meitä luopumaan kaikista niistä henkilökohtaisista tai perheen ja suvun perinteistä tai tavoista, jotka ovat ristiriidassa Jeesuksen Kristuksen kirkon opetuksen ja tämän evankeliumin kulttuurin kanssa. Näin me otamme varteen apostoli Paavalin varoituksen, kun hän sanoi, ettemme saa

antaa kenenkään houkutella meitä harhaan opeilla, ”jotka nojautuvat ihmisten perinnäisiin käsityksiin ja maailman alkuvoimiin eivätkä Kristukseen” (Kol. 2:8).

Mitä tulee vääristä perinteistä ja tavoista luopumiseen, kiitämme nuorempia jäseniämme heidän joustavuudestaan ja edistymisestään, ja me pyydämme hartaasti vanhempia jäseniämme jättämään ne perinteet ja kulttuuriin tai heimoon kuuluvat tavat, jotka johtavat heitä pois kasvun ja edistymisen tieltä. Me pyydämme kaikkia nousemaan evankeliumin kulttuurin korkeammalle maaperälle, sellaisten tapojen ja perinteiden pariin, jotka perustuvat Jeesuksen Kristuksen palautettuun evankeliumiin.

Monet afrikkalaiset perinteet ovat yhdenmukaisia

evankeliumin kulttuurin kanssa ja auttavat jäseniämme pitämään Jumalan käskyt. Luja afrikkalainen perhekulttuuri on parempi kuin monien läntisten maiden, joissa perhearvot ovat hajoamassa. Toivomme, että rakkauden ja lojaalisuuden esimerkit afrikkalaisiin perheisiin kuuluvien jäsenten elämässä auttavat meitä opettamaan muille näitä välttämättömiä perinteitä evankeliumin kulttuurissa. Eräs toinen afrikkalainen vahvuus on säädyllisyys. Me pyydämme nuoria kaikkialla olemaan yhtä säädyllisiä kuin useimmat nuoret, joita näemme Afrikassa.

Sitä vastoin jotkin kulttuuriperinteet osissa Afrikkaa ovat kielteisiä, kun niitä mitataan evankeliumin kulttuuria ja arvoja vasten. Monet näistä koskevat perhesuhteita – miten

Kiitämme nuorempia jäseniämme heidän joustavuudestaan ja edistymisestään, ja me pyydämme hartaasti vanhempia jäseniämme jättämään ne perinteet ja kulttuuriin tai heimoon kuuluvat tavat, jotka johtavat heitä pois kasvun ja edistymisen tieltä.

toimitaan synnytyksen, avioliiton solmimisen ja kuoleman yhteydessä. Esimerkiksi joillakin afrikkalaisilla aviomiehillä on se väärä käsitys, että aviomies lepää vaimon tehdessä suurimman osan työstä kotona tai että vaimo ja lapset ovat vain aviomiehen palvelijoita. Se ei ole Herralle mieleen, koska se on esteenä sellaisten perhesuhteiden syntymiselle, joiden on vallittava iankaikkisuudessa, ja se pysäyttää sellaisen kasvun, jonka on tapahduttava täällä maan päällä, jos haluamme tulla kelvollisiksi iankaikkisuuden siunauksiin. Tutkikaa pyhiä kirjoituksia, niin näette, että Aadam ja Eeva, ensimmäiset vanhempamme, jotka toimivat mallina meille kaikille, rukoilivat yhdessä ja tekivät työtä yhdessä (ks. Moos. 5:1, 4, 10–12, 16, 27). Sen tulisi olla perhe-

elämämme malli – toistemme kunnioittaminen ja työn tekeminen yhdessä rakkaudessa.

Eräs toinen kielteinen kulttuuriperinne on *lobola* eli morsiamen hinnan maksaminen, jonka vuoksi nuorten miesten ja naisten on hyvin vaikeaa pitää Jeesuksen Kristuksen palautetun evankeliumin käskyjä. Kun nuoren lähetystyössä palvelleen miehen on ostettava morsiamensa tämän isältä niin suurella summalla, että sen kokoaminen vie monta vuotta, hän ei kykene menemään naimisiin tai voi tehdä niin vasta ollessaan keski-ikäinen. Se on ristiriidassa evankeliumin suunnitelman kanssa, johon kuuluvat sukupuolinen puhtaus ennen avioliittoa, avioliiton solmiminen ja lasten kasvattaminen. Pappesusjohtajien

Kun me noudattamme Herran käskyjä ja Hänen johtajiensa neuvoja, jotka koskevat avioliittoa, me voimme pyytää Häntä siunaamaan meitä kaikissa muissa asioissa.

tulee opettaa vanhempia lopettamaan tämä käytäntö, ja nuorten tulee noudattaa Herran suunnitelmaa solmia avioliitto pyhässä temppelissä odottamatta morsiamen hinnan maksamista.

Muita kulttuuritapoja tai perinteitä, jotka voivat olla vastoin evankeliumin kulttuuria, ovat häät ja hautajaiset. Pyydän teitä olemaan suunnittelematta häitä ja hautajaisia, joiden vuoksi joutuisitte ottamaan paljon velkaa. Välttää matkustamista kauas ja kalliiden pitojen järjestämistä. Suuri velka heikentää kykyänne maksaa kymmenykset, käydä temppelissä ja lähettää lapsenne lähetystyöhön tai estää nämä asiat kokonaan. Tehkää suunnitelmia, jotka heikentämisen sijaan vahvistavat tulevaa toimintaanne kirkossa.

Avioliiton tärkeys

Me elämme jumalattomassa maailmassa. Sanoessani tämän ajattelen ensimmäisenä tahallista hengenriistoa, jota on ilmennyt niin usein heimoja ja kansoja koskevissa konflikteissa Afrikassa ja muualla. Jumala on myös antanut käskyn, ettemme saa ryöstää ihmisiltä heidän omaisuuttaan varastamalla tai pettämällä. Eräs toinen suuri jumalattomuus on käskyn ”Älä tee aviorikosta” (2. Moos. 20:14) ja kaikkien siihen liittyvien käskyjen rikkominen. Niiden myötä Jumala on ilmoittanut, että lisääntymisen suuria voimia – Hänen tarkoituksiinsa annettuja – tulee käyttää vain avioliiton siteiden suojissa. On synti ryhtyä sukupuolisuhteisiin avioliiton ulkopuolella.

Me elämme aikaa, jolloin avioliittoa pidetään vaihtoehtona, ei perusedellytyksenä. Esimerkiksi nykyään 40 prosenttia kaikista Yhdysvalloissa syntyvistä lapsista syntyy aviottomille äideille. Monet ihmiset elävät avoliitossa. Näistä suhteista syntyvillä lapsilla ei ole sellaista vanhempien tuomaa turvaa, jotka ovat sitoutuneet toisiinsa solmimalla avioliiton, kuten Jumala sääti ensimmäisille vanhemmillemme Eedenin puutarhassa.⁶

Avioliiton solmiminen on ratkaisevan

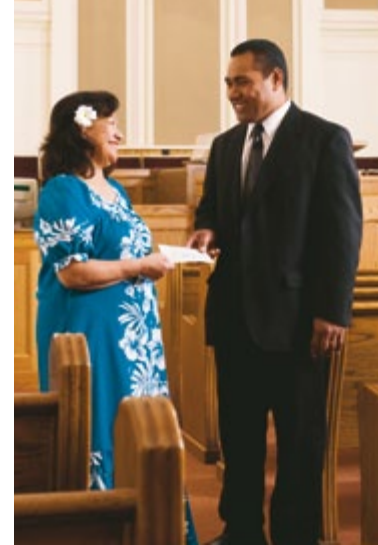
tärkeää, mutta niin Afrikassa kuin muidenkin kansojen keskuudessa meidän on kysyttävä, millaisen avioliiton? On olemassa lainmukaisia virallisia avioliittoja ja sitten on erilaisia tapaita heimoavioliittoja, jotka voidaan solmia ja purkaa ilman suuriakaan muodollisuuksia. Herran normi – virallistettuna vaatimuksissa, jotka meillä on avioliiton sinetöimiseksi temppelissä – on avioliitto, joka on juuri niin pysyvä kuin millaiseksi ihmisten säätämät lait voivat sen tehdä.

Vahvistan jälleen neuvon, jonka kirkon johtohenkilöt ovat antaneet, ettei aviomiehen eikä vaimon tule olla erossa toisistaan pitkiä aikoja kuten ulkomailla tai muuten kaukana olevan työpaikan vuoksi. Liian monissa tapauksissa sellainen erossa olo johtaa vakavaan syntiin. Erossa oleminen johtaa iankaikisten liittojen rikkomiseen, mikä aiheuttaa syvää surua ja siunausten menettämisen. Nykyajan ilmoituksessa Herra on antanut käskyn: ”Rakasta vaimoasi koko sydäimestäsi ja liity häneen äläkä kehenkään muuhun” (OL 42:22). Kun me noudatamme Herran käskyjä ja Hänen johtajiensa neuvoja, jotka koskevat avioliittoa, me voimme pyytää Häntä siunaamaan meitä kaikissa muissa asioissa.

Kymmenysten siunaukset

Kymmenysten maksaminen on käsky, johon liittyy lupaus. Malakian sanat, jotka Vapahtaja vahvisti, lupaavat niille, jotka tuovat kymmenyksensä varastohuoneeseen, että Herra ”avaa – – taivaan ikkunat ja [vuodattaa heille] siunausta, niin ettei ole kylliksi tilaa ottaa sitä vastaan”. Luvatut siunaukset ovat ajallisia ja hengellisiä. Kymmenysten maksajille Herra lupaa, että Hän nuhtelee syöjää ja että ”kaikki kansakunnat sanovat teitä siunatuiksi, sillä te tulette olemaan ihana maa” (3. Nefi 24:10–12; ks. myös Mal. 3:10–12).

Minä uskon, että nämä lupaukset soveltuvat kansakuntiin, joiden keskuudessa me asumme. Kun Jumalan kansa ei maksanut kymmenyksiään ja uhrejaan, Jumala tuomitsi koko kansan

Uskon, että kun monet kansakunnan asukkaat ovat uskollisia kymmenysten maksamisessa, he kutsuvat taivaan siunaukset koko kansakuntansa ylle.

Nyt kun kirkko on vahva keskusvaarnoissaan, neuvomme jäseniä pysymään kotimaissaan ja rakentamaan kirkkoa siellä. Me kannustamme tähän rakentamalla temppeleitä kaikkialle maailmaan.

(ks. Mal. 3:9). Samalla tavoin uskon, että kun monet kansakunnan asukkaat ovat uskollisia kymmenysten maksamisessa, he kutsuvat taivaan siunaukset koko kansakuntansa ylle. Raamattu opettaa, että ”pieni määrä hapatetta hapattaa koko taikinan” (Gal. 5:9; ks. myös Matt. 13:33) ja että ”vanhurskaus on kansalle kunniaksi” (Sananl. 14:34). Tätä hyvin tarpeellista siunausta voidaan rukoilla avuksi olemalla uskollisia kymmenysten maksamisessa.

Kymmenysten maksaminen tuo myös yksittäiselle kymmenysten maksajalle ainutlaatuisia hengellisiä sekä ajallisia siunauksia. Toisen maailmansodan aikana leskiäitini elätti kolmea pientä lastaan vähäisellä opettajan palkalla. Kun tajusin, että olimme vailla jotakin sellaista, mitä olisimme halunneet, koska meillä ei ollut riittävästi rahaa, kysyin äidiltä, miksi hän maksoi niin suuren osan palkastaan kymmenyksinä. En ole koskaan unohtanut hänen selitystään: ”Dallin, on ehkä ihmisiä, jotka voivat tulla toimeen maksamatta kymmenyksiä, mutta me emme voi, koska me olemme köyhiä. Herra päätti ottaa isäsi pois ja jättää minut kasvattamaan teidät lapset. En voi tehdä sitä ilman Herran siunauksia, ja minä saan ne siunaukset maksamalla rehelliset kymmenykset. Kun maksan kymmenykseni, minulla on Herran lupaus, että Hän on siunaava meitä, ja meidän on saatava nuo siunaukset, jos meidän on mieli selviytyä.”

Noiden siunausten elinikäisenä vastaanottajana todistan Jumalamme hyvyydestä ja Hänen yltäkylläisistä siunauksistaan kymmenykset maksaville lapsilleen.

Rakentakaa kirkkoa

Kun pyrimme vakiinnuttamaan kirkon Afrikassa ja muissa maissa, meillä on oltava johtajissamme ja jäsenissämme kolmannen ja neljännen polven uskollisia myöhempien aikojen pyhiin kuuluvia perheitä. Uskolliset myöhempien aikojen pyhät, jotka muuttavat toiseen maahan, heikentävät kirkkoa kotimaassaan. Tietenkään kirkko ei *kiellä*

jäseniään muuttamasta paikasta toiseen elinolojensa parantamiseksi, mutta on kulunut monia vuosia siitä, kun kirkko on *kannustanut* sellaiseen muuttoon.

Kauan sitten myöhempien aikojen pyhiä kannustettiin kokoontumaan Siioniin Amerikassa kirkon vakiinnuttamiseksi ja temppelien rakentamiseksi sinne. Nyt kun kirkko on vahva keskusvaarnoissaan, neuvomme jäseniä pysymään kotimaissaan ja rakentamaan kirkkoa siellä. Me kannustamme tähän rakentamalla temppeleitä kaikkialle maailmaan.

Herran tien kulkeminen ei ole helppoa. Herra on varoittanut meitä yhä uudelleen suoraan ja palvelijoidensa kautta, että maailma tulee vihaamaan meitä siksi, että me teemme asioita eri tavoin – Herran tavalla (ks. Joh. 15:19).

Hyvä uutinen on se, että kun me teemme Herran työtä Herran tavalla, meillä on varmasti Hänen siunauksensa apunamme. ”Minä käyn teidän kasvojenne edellä”, Hän on sanonut. ”Minä olen teidän oikealla puolellanne ja vasemmalla, ja minun Henkeni on teidän sydämessänne ja minun enkelini teidän ympärillänne tukeakseen teitä.” (OL 84:88.)

Rakastakaa toisianne

Kuinka kiitollisia olemmekaan Jeesuksen Kristuksen palautetusta evankeliumista. Se kertoo meille, keitä me olemme. Kun ymmärrämme suhteemme Jumalaan, me ymmärrämme myös suhteemme toisiimme. Niihin kuuluvat suhteemme puolisoomme ja lapsiimme – iankaikkiset suhteet, jos pidämme käskyt ja teemme pyhiä temppeleliittoja ja pidämme ne.

Kaikki miehet ja naiset tämän maan päällä ovat Jumalan jälkeläisiä, henkiveljiä ja -sisaria, olipa heidän ihonvärinsä tai kansalaisuutensa mikä tahansa. Ei ihme, että Jumalan ainosyntyinen Poika käski meitä rakentamaan toisiamme. Miten erilainen maailma olisikaan, jos veljellinen ja sisarellinen rakkaus ja epäitsekkäs avuliaisuus voisivat ylittää

kaikki heimojen, kansakuntien, uskontojen ja ihonvärien rajat. Sellainen rakkaus ei pyyhkisi pois kaikkia eroja mielipiteissä ja toiminnassa, mutta se ohjaisi meitä jokaista keskittämään ponnistuksemme yhteistyöhön lähimmäistemme kanssa heidän vihaamisensa tai sortamisensa sijaan.

Vahvistan sen suuren totuuden, että taivaallinen Isämme rakastaa kaikkia lapsiaan. Se on valtavan voimallinen ajatus, jota lapset voivat alkaa ymmärtää heidän maanpäällisten vanhempiensa rakkauden ja uhrausten ansiosta. Rakkaus on väkevin voima maailmassa. Rukoilen, että jokainen isä ja äiti näyttää sellaista rakastavaa esimerkkiä, joka kannustaa nousevaa polvea ymmärtämään, että Jumala

rakastaa heitä ja että taivaallisen Isämme suurena toiveena on, että kaikki Hänen lapsensa maan päällä tekevät sen, mikä on välttämätöntä, jotta he voivat saada iankaikkisuuden suurimmat siunaukset.

Meillä on Hänen evankeliuminsa, ja meidän on pidettävä käskyt voidaksemme nauttia Hänen suurimmista siunauksistaan. Todistan tästä ja pyydän taivaallisen Isämme siunauksia teille jokaiselle. ■

VIITTEET

1. *Kirkon presidenttien opetuksia: Wilford Woodruff*, 2005, s. 50.
2. *Kirkon presidenttien opetuksia: Wilford Woodruff*, s. 52.
3. *Kirkon presidenttien opetuksia: Wilford Woodruff*, s. 55.
4. "Taivaallisia koteja, ikuisia perheitä", *Liahona*, kesäkuu 2006, s. 68.
5. Ks. "Perhe – julistus maailmalle", *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.
6. "Perhe – julistus maailmalle", s. 129.

*Miten erilainen maailma olisi-
kaan, jos veljelli-
nen ja sisarellinen
rakkaus ja epäit-
sekäs avuliaisuus
voisivat ylittää
kaikki heimojen,
kansakuntien,
uskontojen ja
ihonvärien rajat.*

Kotikäyntiopetus:

YMMÄRTÄKÄÄ PALVELEMISEN VOIMA

Taivaallinen Isämme odottaa meidän kulkevan korkeampaa tietä ja osoittavan opetuslapsiuttamme välittämällä vilpittömästi Hänen lapsistaan.

Kuolevaisen elämänsä aikana Kristus palveli muita. Koska me haluamme olla Hänen opetuslapsiaan, meidän on katsottava Hänestä esimerkkiä. Hän opetti: ”Niitä tekoja, joita te olette nähneet minun tekevän, teidänkin tulee tehdä” (3. Nefi 27:21). Uusi testamentti on täynnä esimerkkejä siitä, miten Kristus palveli. Hän ilmoitti samarialaiselle naiselle

olevansa Messias. Hän paransi Pietarin anopin. Hän palautti Jairoksen tyttären tämän vanhemmille ja Lasaruksen tämän sureville sisarille. Jopa kärsiessään ristillä Vapahtaja ”huolehti äidistään, joka oli hyvin todennäköisesti siinä vaiheessa huolenpidon tarpeessa oleva leski”¹. Ristillä ollessaan Hän pyysi Johannesta huolehtimaan äidistään.

Apuyhdistyksen ylin johtokunta

Apuyhdistyksen ylijohdaja Julie B. Beck on sanonut: ”Apuyhdistyksessä [ja kotikäyntiopetustyössä] me harjoittemme olemaan Kristuksen opetuslapsia. Me opimme sitä, mitä Hän haluaa meidän oppivan, teemme sitä, mitä Hän haluaa meidän tekevän, ja meistä tulee sellaisia, millaisiksi Hän haluaa meidän tulevan.”²

Ymmärtäkää palvelemisen voima

Palveleminen ja avun antaminen muille ovat olleet aina Apuyhdistyksen sydän. ”Vuosien myötä Apuyhdistyksen sisaret ja johtohenkilöt ovat oppineet askel kerrallaan ja kehittyneet kyvyssään huolehtia muista”, sisar Beck on sanonut. ”On ollut aikoja, jolloin sisaret ovat keskittyneet enemmän käyntien suorittamiseen, oppiaihoiden pitämiseen ja viestien jättämiseen, kun he ovat poikenneet sisartensa kodeissa. Nämä käytännöt ovat auttaneet sisaria oppimaan huolenpidon malleja. Aivan kuten ihmiset keskittyivät Mooseksen aikana pitämään yllä pitkiä sääntöluetteloita, Apuyhdistyksen sisaret ovat toisinaan säätäneet itselleen monia kirjoitettuja ja kirjoittamattomia sääntöjä halutessaan ymmärtää, kuinka heidän tulisi vahvistaa toinen toistaan.

Kun sisarten ja heidän perheidensä elämässä on tänä päivänä hyvin paljon tarvetta avulle ja huojennukselle, taivaallinen Isämme odottaa meidän kulkevan korkeampaa tietä ja osoittavan opetuslapseuttamme välittämällä vilpittömästi Hänen lapsistaan. Tämä tärkeä päämäärä mielessä johtohenkilöitä opetetaan nyt pyytämään raporteja sisarten ja näiden perheiden hengellisestä ja ajallisesta hyvinvoinnista sekä tehdystä palvelutyöstä. Kotikäyntiopettajat ovat nyt vastuussa siitä, että he oppivat ’vilpittömästi tuntemaan jokaisen sisaren ja rakastamaan häntä, auttamaan häntä uskonsa vahvistamisessa ja palvelemaan häntä’.”³

Apuyhdistyksemme historia *Tyttäriä minun valtakunnassani* ja *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirjossa* opettavat meille, kuinka me voimme kulkea korkeampaa tietä ja osoittaa opetuslapseuttamme:

- Rukoilemalla päivittäin niiden sisarten ja heidän perheidensä puolesta, joiden luona käymme.

- Tavoittelemalla innoitusta tietääksemme, mitä sisaremme tarvitsevat.
- Käymällä sisartemme luona säännöllisesti lohduttaaksemme ja vahvistaaksemme heitä.
- Pysymällä säännöllisesti yhteydessä käymällä sisartemme luona, soittamalla, kirjoittamalla, lähettämällä sähköpostia ja tekstiviestejä sekä yksinkertaisin ystävällisin teoin.
- Tervehtimällä sisariamme kirkossa.
- Auttamalla sisariamme, kun heillä on sairautta tai jokin muu kiireellinen tarve.
- Opettamalla sisarillemme evankeliumia käyttäen pyhiä kirjoituksia tai kotikäyntiopetussanomaa.
- Innoittamalla sisariamme näyttämällä hyvää esimerkkiä.
- Raportoimalla sisartemme hengellisestä ja ajallisesta hyvinvoinnista Apuyhdistyksen johtohenkilölle.⁴

Keskittykää palvelemiseen

Me olemme Herran kädet. Hän on riippuvainen meistä jokaisesta. Mitä enemmän pidämme kotikäyntiopetustehtäväämme yhtenä tärkeimmistä tehtävistä, mitä meillä on, sitä enemmän palvelemme niitä, joiden luona käymme.

1. Tarjoamme kokemuksia, jotka luovat Hengelle otollisen ilmapiirin, ja autamme sisariamme kasvamaan uskossa ja henkilökohtaisessa vanhurskaudessa.
2. Välitämme syvästi niistä, joiden luona käymme, ja autamme heitä vahvistamaan kotiaan ja perhettään.
3. Ryhdymme toimeen, kun sisaremme tarvitsevat apua.

Seuraavassa on Marian ja Gretchenin esimerkki. He ovat kotikäyntiopettajia, jotka ymmärtävät palvelemisen voiman. Tästä esimerkistä me voimme nähdä, että nykyään kotikäyntiopettajilla on tilaisuus käydä sisarten luona yksin tai yhdessä. He voivat laskea huolenpidokseen myös sen, kun he käyvät sisarten luona yksin ja vaikka he eivät välittäisikään erityistä sanomaa. He voivat ryhtyä sopiviin toimiin pyytämättä. He voivat aktiivisesti tavoitella ja saada henkilökohtaista innoitusta tietääkseen, kuinka vastata kunkin piiriinsä kuuluvan sisaren hengellisiin ja ajallisiin tarpeisiin, ja toimia saamansa innoituksen mukaan.

Rachel odotti ensimmäistä lastaan, ja hänen oli

SAAMME AIKAAN IHMEITÄ

”Kun me valmistaudumme olemalla kelpollisia, kun me ponnistelemme uskossa, lainkaan epäilemättä, täyttäksemme meille annetut tehtävät, kun me etsimme Kaikkivaltiaan innoitusta tehtäviemme suorittamisessa, voimme saada aikaan ihmeitä.”

Presidentti Thomas S. Monson julkaisussa *Tyttäreni minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*, 2011, s. 97.

pysyttävä vuoteessa suurin osa raskauttaan. Hänen kotikäyntiopettajansa rukoilivat innoitusta tietääkseen, kuinka auttaa häntä parhaiten. Maria, joka asui lähellä, kykeni useimpina päivinä ennen töihin lähtöään auttamaan Rachelia kotona. Yhtenä päivänä hän siivosi osan kylpyhuoneesta, seuraavana päivänä hän siivosi siitä loput. Jonain toisena päivänä hän imuroi olohuoneen, ja seuraavana päivänä hän valmisti Rachelille lounaan. Ja niin hän palveli jatkuvasti pesten pyykkiä, pyyhkien pölyjä tai tehden mitä sitten Rachel tarvitsikin.

Gretchen soitti Rachelille usein piristääkseen Rachelin päivää. Joskus he juttelivat ja nauroivat. Toisilla kerroilla Gretchen ja Maria istuivat Rachelin vuoteen vierellä ja kertoivat todistuksesta, lukivat pyhiä kirjoituksia tai kotikäyntiopetussanomaa. Ja kun Rachelin vauva oli syntynyt, he jatkoivat hänen auttamistaan.

Koko tänä aikana Maria ja Gretchen tekivät myös yhteistyötä Apuyhdistyksen johtokunnan kanssa koordinoidakseen muun avun, jota Rachel ja hänen perheensä tarvitsivat. Apuyhdistyksen johtokunta neuvotteli piispan ja seurakuntaneuvoston kanssa, jotta kotiopettajat ja muut voivat antaa lisäapua.

Palvelemisesta tuli suloisempaa, kun nämä sisaret oppivat rakastamaan toisiaan ja kun heillä oli yhteisiä hengellisiä kokemuksia. Kotikäyntiopettajina me voimme noudattaa näitä samoja palvelemisen malleja ja periaatteita ja saada samat siunaukset.

Palvelkaa Kristuksen tavoin

”Vapahtajan sitoutuneina opetuslapsina me kehityimme kyvyssämme tehdä niitä asioita, joita Hän tekisi, jos Hän olisi täällä”, sisar

Beck on sanonut. ”Me tiedämme, että Häntä kiinnostaa meidän huolenpitoimme, ja niinpä meidän pyrkimyksemme on keskittyä huolehtimaan sisaristamme sen sijaan että suorittaisimme asioita saadaksemme ne pois tehtävien töiden luettelosta. Todellista palvelutehtävää mitataan ennemmin rakkautemme määrällä kuin tilastojemme täydellisyydellä.”⁵

Kotikäyntiopettajina me tiedämme onnistuvamme palvelemisessamme, kun sisaremme voivat sanoa: ”Kotikäyntiopettajani auttavat minua kasvamaan hengellisesti. Tiedän, että kotikäyntiopettajani välittävät minusta ja perheestäni syvästi, ja jos minulla on ongelmia, tiedän heidän auttavan minua.” Kulkemalla korkeampaa tietä kotikäyntiopettajina me osallistumme Herran ihmeelliseen työhön ja toteutamme Apuyhdistyksen päämääriä kasvaa uskossa ja henkilökohtaisessa vanhurskaudessa, vahvistaa perheitä ja koteja ja auttaa tarvitsevia. ■

VIITTEET

1. *Tyttäreni minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*, 2011, s. 3.
2. *Tyttäreni minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*, s. 7.
3. ”Mitä toivon lasteni tyttärien (ja poikien) ymmärtävän Apuyhdistyksestä”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 112.
4. Ks. *Tyttäreni minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*, s. 129.
5. Ks. ”Mitä toivon lasteni tyttärien (ja poikien) ymmärtävän Apuyhdistyksestä”, s. 112–113.

KUINKA KOTIKÄYNTIOPETUSTA ON VAHVISTETTU?

Seuuraavassa on yhteenveto muutoksista kotikäyntiopetusohjelmaan. Me kannustamme Apuyhdistyksen johtohenkilöitä ja kotikäyntiopettajia lukemaan julkaisusta *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa* luvun 9 ja tarkastelemaan näitä muutoksia yksityiskohtaisemmin. Kannustamme teitä myös lukemaan julkaisusta *Tyttäriä minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä* luvun 7 saadaksenne näkemystä, oivalluksia ja ymmärrystä palvelemisen voimasta ja sen elintärkeästä osuudesta kotikäyntiopetustyössä. (Nämä kaksi kirjaa ovat verkossa osoitteessa LDS.org.)

KOTIKÄYNTIOPETUSTEHTÄVIEN ANTAMINEN

1. Kotikäyntiopettajista on vastuussa koko Apuyhdistyksen johtokunta, ei pelkästään johtaja.	Ks. <i>Käsikirja 2</i> , 9.2.2.
2. Kun Apuyhdistyksen johtohenkilö antaa sisarelle hänen kotikäyntiopetustehtävänsä, hän auttaa sisarta ymmärtämään, että kotikäyntiopetus on tärkeä hengellinen tehtävä, joka tulee hoitaa.	Ks. <i>Käsikirja 2</i> , 9.5; 9.5.1.
3. Apuyhdistyksen johtokunta kouluttaa jatkuvasti kotikäyntiopettajia siinä, kuinka he voivat olla tehokkaampia palvellessaan sisaria, joiden luona he käyvät. Koulutusta voidaan antaa Apuyhdistyksessä kuukauden ensimmäisenä sunnuntaina tai jossakin toisessa Apuyhdistyksen kokouksessa.	Ks. <i>Käsikirja 2</i> , 9.5.

NEUVONPITO MUIDEN KANSSA

1. Apuyhdistyksen johtokunnan jäsenet tapaavat kotikäyntiopettajia säännöllisesti keskustellakseen avuntarvitsijoiden hengellisestä ja ajallisesta hyvinvoinnista sekä suunnitellakseen heidän auttamistaan. Kotikäyntiopettajat voivat auttaa Apuyhdistyksen johtokuntaa apua tarvitsevien sisarten lyhytaikaisen tai pitkäaikaisen palvelemisen koordinoinnissa.	Ks. <i>Käsikirja 2</i> , 9.5; 9.5.1; 9.5.4.
2. Apuyhdistyksen johtokunta neuvottelee säännöllisesti yhdessä keskustellakseen avuntarvitsijoiden hengellisestä ja ajallisesta hyvinvoinnista.	Ks. <i>Käsikirja 2</i> , 9.3.2; 9.5.4.
3. Seurakuntaneuvoston kokouksissa Apuyhdistyksen johtaja antaa kotikäyntiopettajien raporteista saamaansa tarkoituksenmukaista tietoa, jotta seurakunnan johtohenkilöt voivat neuvotella yhdessä siitä, kuinka auttaa niitä, joilla on hengellisiä ja ajallisia tarpeita.	Ks. <i>Käsikirja 2</i> , 4.5.1; 5.1.2; 6.2.2.
4. Piispa tai seurakunnanjohtaja voi kutsua tarvittaessa Apuyhdistyksen johtajan seurakunnan pappeuden johtajistokomitean (PJK) kokouksiin koordinoimaan kotiopetus- ja kotikäyntiopetustehtäviä.	Ks. <i>Käsikirja 2</i> , 9.3.1.
5. Apuyhdistyksen johtokunta ja nuorten naimattomien aikuisten johtohenkilö tapaavat säännöllisesti varmistaakseen, että kotikäyntiopetustehtävät auttavat vastaamaan nuorten naimattomien aikuisten tarpeisiin.	Ks. <i>Käsikirja 2</i> , 9.7.2; 16.3.3.

KOTIKÄYNTIOPETUKSEN JÄRJESTÄMINEN JA VALVONTA

<p>1. Piispa tai seurakunnanjohtaja ja Apuyhdistyksen johtokunta neuvottelevat yhdessä ja harkitsevat rukoillen paikallisia tarpeita päättääkseen, miten kotikäyntiopetus järjestetään. (Koska kotikäyntiopetus keskittyy yksilöllisiin tarpeisiin, sisaria ei pidä järjestää ryhmiksi kotikäyntiopetusta varten.) Piispa tai seurakunnanjohtaja hyväksyy jokaisen kotikäyntiopettajan.</p>	<p>Ks. <i>Käsikirja 2</i>, 9.5.2.</p>
<p>2. Johtokunta jakaa sisaret kotikäyntipareiksi aina kun se on mahdollista. <i>Käsikirjassa 2</i> on muita vaihtoehtoja paikallisiin tarpeisiin vastaamiseksi. Johtokunta neuvottelee piispan tai seurakunnanjohtajan kanssa seuraavien vaihtoehtojen käytöstä:</p> <p>a. Tietyille perheille voidaan tilapäisesti nimetä vain kotiopettajat tai vain kotikäyntiopettajat. Tai johtohenkilöt voivat pyytää kotiopettajia ja kotikäyntiopettajia käymään perheissä vuorokuukausin.</p> <p>b. Johtohenkilöt voivat pyytää kokoaikaisia lähetyssaarnaajasisaria auttamaan kotikäyntiopetuksessa rajoitetusti lähetysohjohtajan suostumuksella.</p>	<p>Ks. <i>Käsikirja 2</i>, 9.5.2; 9.5.3.</p>
<p>3. Kotikäyntityö on muutakin kuin kuukausittainen käynti – se on palvelemista. Pitääkseen huolta sisarista ja vahvistaakseen heitä heidän yksilöllisissä tarpeissaan kotikäyntiopettajat pitävät jatkuvasti yhteyttä heihin käynnein, puhelinsoitoin, sähköpostiviestein, kirjein tai muilla keinoin.</p> <p>Johtohenkilöt pitävät ensiarvoisen tärkeänä varmistua siitä, että seuraavista sisarista huolehditaan: Nuorista Naisista Apuyhdistykseen siirtyvät sisaret, naimattomat sisaret, uudet seurakunnan jäsenet, äskettäin kirkkoon liittyneet käännynnäiset, vasta-avioituneet sisaret, vähemmän aktiiviset sisaret ja muut, joilla on erityistarpeita.</p>	<p>Ks. <i>Käsikirja 2</i>, 9.5.1; 9.5.2.</p>

KOTIKÄYNNNEISTÄ RAPORTOIMINEN

<p>1. Kotikäyntiopettajia pyydetään raportoimaan erityistarpeista sekä siitä, millä tavoin he ovat auttaneet – toisin sanoen palvelemisestaan. Ottakaa käyntien lisäksi huomioon huolenpito.</p>	<p>Ks. <i>Käsikirja 2</i>, 9.5.4.</p>
<p>2. Apuyhdistyksen johtaja antaa piispalle tai seurakunnanjohtajalle kuukausittaisen kotikäyntiraportin. Tähän raporttiin sisältyvät erityistarpeet, kotikäyntiopettajien tekemä palvelutyö sekä luettelo sisarista, joihin ei ole oltu yhteydessä.</p>	<p>Ks. <i>Käsikirja 2</i>, 9.5.4.</p>

TYTTÄRIÄ *minun valtakunnassani:*

kirjan vaikutus

Julkaisun *Tyttäriä minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä* alkusanoissa ensimmäinen presidenttikunta kannustaa lukijoita ”tutkimaan tätä kirjaa ja antamaan sen ajattomien totuuksien ja innoittavien esimerkkien vaikuttaa [elämäänsä]”¹. Seuravassa on muutamien sellaisten miesten ja naisten todistuksia, joiden elämään tämä innoitettu kirja on vaikuttanut.

”Tämän kirjan henki on käsin kosketeltavissa. Voin todella tuntea sen muuttavan sydäntäni.” – Shelley Bertagnolli

”Kirjan *Tyttäriä minun valtakunnassani* lukeminen on innoittanut minua olemaan rakastavampi aviomies ja isä ja pitämään liittoni omistautuneemmin.” – Aaron West

”Kun luin kirjasta *Tyttäriä minun valtakunnassani*

Apuyhdistyksen sisarista, heistä tuli minulle todellisia ja tunsin heidän uskonsa. He tiesivät, että kun me

palvelemme muita puhtaalla Kristuksen rakkaudella, meistä tulee sitä, mitä Herra haluaa meidän olevan. Se on Apuyhdistyksen tarkoitus, ja se koskee jokaista – naimatonta tai naimisissa olevaa, nuorta tai vanhaa. Se koskee minua.” – Katrina Cannon

”Olen asunut Chilessä, Argentiinassa, Brasiliassa ja Yhdysvalloissa, mutta minne sitten menenkin, tiedän kuuluvani suurenmoiseen sisarten piiriin, joka on vahvojen uskollisten naisten perintöä.” – Marta Bravo

”Työ kirjan *Tyttäriä minun valtakunnassani* parissa graafisena suunnittelijana oli harvinaislaatuinen ja ihmeellinen kokemus. Ensimmäisessä kokouksessamme Apuyhdistyksen ylijohdaja, sisar Julie B. Beck, todisti meille, että kirja oli syntymässä innoituksen ja elävien profeettojen ohjeiden alaisuudessa. Tuosta ensimmäisestä päivästä lähtien innoitus ohjasi kaikkea. Joka kerta kun joku meistä luki kirjan sivuja, Henki kosketti meitä ja muutti meitä paremmaksi. Niin kävi minulle, ja näin sen tapahtuvan toimittajille, suunnittelijoille,

kuvittajille, tuotannossa mukana olleille taiteilijoille sekä painotyöntekijöille.”

– Tadd Peterson

”Oivalsin, että olen osa jotakin parempaa. Kun ammennan voimaa Apuyhdistyksestä, minäkin voin tulla joksikin paremmaksi.” – Jeanette Andrews

”Tämä historia on voimallinen lähde-teos, joka voi auttaa ihmisiä ympäri maailmaa ymmärtämään naisten arvon Jumalan tyttärinä ja heidän merkittävän roolinsa Hänen valtakunnassaan.” – Susan Lofgren

”Ajattelin ennen, että minun piti olla samanlainen kuin kaikki muut. Nyt ymmärrän, että jokaisella sisarella on eri olosuhteet, vahvuudet ja heikkoudet, mutta jokainen sisar on tärkeä.”

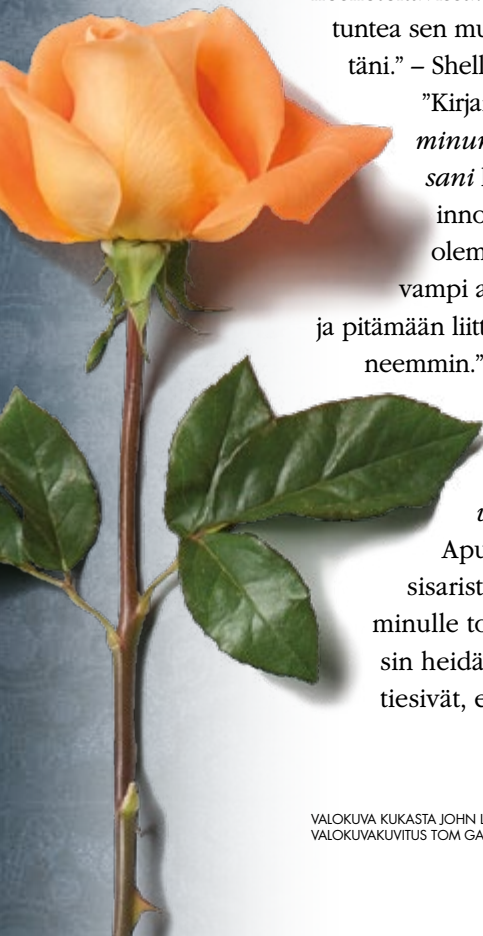
– Nicole Erickson

”Kirjalla *Tyttäriä minun valtakunnassani* on ollut syvällinen vaikutus minuun piispana. Todistan siitä suuresta voimasta, jota saadaan, kun Apuyhdistys ja pappeus ovat erottamattomasti liitettyinä yhteen.”

– Mark Staples ■

VIITE

1. *Tyttäriä minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*, 2011, s. IX.

INDEKSOIJIA TARVITAAN KAIKKIALLA MAAILMASSA

Siitä lähtien kun FamilySearchin indeksointi-ohjelma esiteltiin vuonna 2006, on digitalisoitu yli 800 miljoonaa asiakirjaa. Mutta työ ei ole tehty, ja indeksoijia kaikkialta maailmasta tarvitaan yhä enemmän.

Heather F. Christensen

kirkon lehdet

Kun Hilary Lemon Utahista Yhdysvalloista palasi kotiin lähetystyöstään, hänellä oli muutama kuukausi aikaa ennen kuin hänen oli määrä palata opintojen pariin. Etsiesään tapoja käyttää aikansa hyödyllisesti hän alkoi auttaa FamilySearch-indeksoinnissa internetissä. Hän aloitti indeksoinnin englanniksi mutta oivalsi pian, että indeksointimahdollisuuksia on muillakin kielillä – kuten portugaliksi, jota hän oli oppinut lähetystyössään.

FAMILYSEARCHIA ON HELPPO KÄYTTÄÄ

Chorleyn vaarnan johdotunkunta Englannissa pyysi kutakin vaarnan nuorta, mukaan lukien 15-vuotiasta Makenzieta, indeksoimaan 200 nimeä. "Kahdestasadasta tuli kaksituhatta!" Makenzie muistelee. "Indeksointi on todella nopeaa ja helppoa. Ohjelmassa on ohjeita, jotka auttavat ymmärtämään nimiä ja paikkoja. Olen jakanut tietämystäni indeksoinnista perheeni ja ystävieni kanssa näyttämällä heille, kuinka he luovat oman tilin, ja osoittamalla, kuinka yksinkertaista ja mukavaa se on."

"Koska palvelin lähetystyössä Portugalissa, minua kiinnostivat indeksointiprojektit, jotka koskivat Brasiliaa ja Portugalia. Mielenkiintoni kohosi huippuunsa, kun näin erään projektin koskevan Setúbalia Portugalissa, yhtä niistä alueista, joilla palvelin", Hilary sanoo.

Hilary on yksi niistä vapaaehtoisista, jotka auttavat vastaamaan FamilySearchin yhä kasvavaan tarpeeseen indeksoida asiakirjoja muilla kielillä kuin englanniksi. Muiden 127 000 aktiivisen vapaaehtoisen tavoin Hilary poimii sellaisten ihmisten nimiä ja elämäntapahtumia, jotka ovat kuolleet, jotta jäsenet voivat löytää etsimiään tietoja ja suorittaa temppelessä toimitustyön esivanhempiensa puolesta.

Mitä indeksointi on?

FamilySearch-indeksointi on menetelmä, jossa luetaan digitalisoituja versioita asiakirjoista – kuten väestöluettelot, henkikirjat, perukirjat ja kirkonkirjat – ja kirjoitetaan niiden sisältämät tiedot verkossa olevaan tietokantaan, johon voi kohdistaa hakuja. Tällä työllä vapaaehtoiset indeksoijat mahdollistavat sen, että jäsenet ja muut sukututkijat voivat helposti löytää esivanhempiaan koskevia tietoja internetistä.

Indeksointi on yksinkertaistanut ja helpottanut sukututkimustyötä. "Aiemmin

sukulaisia etsiessä oli selattava mikrofilmejä. Kun löysi sukulaisen, jota etsi, saattoi kenties löytää häneen liittyviä nimiä. Niinpä mikrofilmiä tuli selattua edestakaisin yhä uudelleen", sanoo József Szabadkai, indeksoija Unkarista.

Nykyään FamilySearch jatkaa historiallisten asiakirjojen kokoamista valtioiden viranomaisilta ja aikakirjojen pitäjiltä kaikkialta maailmasta. Mutta sen sijaan että vain filmaisivat asiakirjoja ja toisivat filmit tutkijoiden saataville FamilySearchin työntekijät skannaavat niitä indeksointiohjelmaan. Vapaaehtoiset hakevat nämä skannatut asiakirjat tietokoneelleen ja kirjoittavat niissä olevat tiedot puhtaaksi sellaisina kuin he näkevät ne. Tällä tavoin tiedot digitalisoidaan, ja sukututkijat voivat löytää ne hakutoiminnolla osoitteessa FamilySearch.org ollessaan oman kotinsa mukavuuksien ääressä.

Kuinka pitkälle indeksoinnissa on päästy?

Sen jälkeen kun FamilySearch-indeksointi esiteltiin vuonna 2006, vapaaehtoiset indeksoijat ovat edistyneet merkittävästi – tähän mennessä puhtaaksikirjoitettuja asiakirjoja on noin 800 miljoonaa. Mutta työ on kaikkea muuta kuin tehty. Salt Lake Cityssä sijaitsevassa Granitevuoren asiakirjaholvissa,

AJAN LÖYTÄMINEN SUKUTUTKIMUKSEEN

Monien ihmisten näyttää olevan vaikeaa löytää aikaa tehdä sukututkimusta. Jonni Sue Schilaty Utahista Yhdysvalloista keksi keinon sijoittaa indeksointi aikatauluunsa. "Rakastan indeksointia!" sisar Schilaty sanoo. "Kun mieheni ja minä olemme automatkoilla, lataan eriä kannettavaan tietokoneeseen ja olen sitten offline-tilassa ollessani autossa. Kun saavumme perille, kytkeydyn verkkoon, siirrän kirjoittamani erät sinne ja sitten lataan lisää eriä kotimatkaksi. Hyödynän jokaisen mahdollisen minuutin indeksointiin, ja olen huomannut, että nämä automatkat toimivat hyvin omalla kohdallani."

missä filmattuja asiakirjoja säilytetään ja suojellaan, on noin 15 miljardia asiakirjaa – ja lisää asiakirjoja karttuu sinne jatkuvasti. Näissä asiakirjoissa on tietoja miljardeista ihmisistä yli sadasta maasta ja yli 170 kielellä.

Robert Magnuski, kirkon palvelulähetysaarnaja ja aktiivinen indeksoija Puolasta, on itse huomannut, kuinka kovasti tarvitaan lisää muun kuin englanninkielisiä vapaaehtoisia. "Koska Puola oli jaettuna vuosina 1772–1918, maan aikakirjoja on pidetty neljällä kielellä: venäjäksi, saksaksi, latinaksi ja puolaksi", hän selittää. Koska suurin osa puolalaisista indeksoijista puhuu puolaa, he aloittivat indeksoinnin puolalaisista asiakirjoista. Silti työ on tehtävä vielä venäjän-, saksan- ja latinankielisten asiakirjojen osalta. Eri kieliä osaavien ja eri puolilla maailmaa asuvien vapaaehtoisten avulla sukutietojaan etsivät ihmiset kautta maailman voivat löytää esivanhempansa – olipa näitä koskevat tiedot tallennettu millä kielellä hyvänsä.

Jotta nämä asiakirjat olisivat helposti saatavilla, indeksointiohjelma on julkaistu verkossa 11 kielellä: englanniksi, espanjaksi,

hollanniksi, italiaksi, japaniksi, portugaliksi, puolaksi, ranskaksi, ruotsiksi, saksaksi ja venäjäksi. Niitä, jotka puhuvat jotakin näistä kielistä – olipa se sitten heidän äidinkieltensä tai opittu lähetystyössä, opiskelussa tai muussa koulutuksessa – kannustetaan kirjautumaan ohjelmaan ja aloittamaan asiakirjojen indeksointi.

Kuinka pääsen alkuun?

Alkuun pääseminen vapaaehtoisena indeksoijana on nopeaa ja helppoa. Lataa ohjelma tietokoneellesi noudattamalla ohjeita osoitteessa **indexing.familysearch.org**. Avaa sen jälkeen tili ja valitse sitten ryhmä tai "erä" asiakirjoja indeksoitavaksi. Asiakirjat on yhdistetty pieniksi 20–50 nimen eriksi, jotta vapaaehtoiset voivat käyttää indeksointiin niin vähän tai niin paljon aikaa kuin haluavat. Jokaisen erän puhtaaksikirjoitus vie noin puoli tuntia, mutta voit pysähtyä kesken erän ja palata siihen myöhemmin, koska ohjelma tallentaa tekemäsi työn. Jos et kykene käymään läpi koko erää viikon kuluessa, se siirtyy automaattisesti muiden tehtäväksi.

Eri puolilla maailmaa olevista maista tulee eriä indeksoitavaksi sitä mukaa kun FamilySearch saa asiakirjoja noista maista. Veli Szabadkai on Unkarista, mutta hän alkoi indeksoida asiakirjoja englanniksi ja afrikaaniksi, kunnes hänen oman maansa asiakirjoja oli saatavilla. "Kun ensimmäinen unkarilainen erä ilmoitettiin vuoden 2011 alussa, se oli mitä onnellisin hetki", veli Szabadkai sanoo. "Monet unkarilaiset jäsenet – nuoret ja vanhat – ovat rekisteröityneet, ja heistä on sen jälkeen tullut erittäin innokkaita indeksoijia." Veli Szabadkain into johtuu toivosta, että monet hänen omista esivanhemmistaan

löydetään, kun näitä asiakirjoja kirjoitetaan puhtaaksi. ”Kun rakennamme tätä fantastista tietokantaa, kykenemme löytämään enemmän sukumme nimiä säästäten aikaa ja auttaen esivanhempiamme saamaan pelastavat toimituksensa nopeammin.”

Mitä jos minulla ei ole viimeisintä tekniikkaa?

Eri osissa maailmaa tietokoneen ja internetiyhteyden hankkiminen on haaste joillekulle, jotka olisivat innokkaita indeksoimaan. Tämä oli tilanne, kun johtohenkilöt Zarahemlan vaarnassa Méxicossa päättivät saada nuoret mukaan indeksointiin. Koska kaikilla nuorilla ei ollut kotona tietokonetta, vaarnan johtohenkilöt päättivät varata heidän käyttöönsä erään paikallisen koulun tietokoneluokan oppituntien jälkeen.

Sitten nuoret indeksoivat meksikolaisia väestöluettelaita vuodelta 1930. ”Kun nuoret tarkastelivat asiakirjoja”, sanoo piispa Darío Zapata Vivas, ”he kuvittelivat, miten ihmiset siirtyivät talosta taloon keräten kaikkea tätä tietoa tietämättä, että jonakin päivänä heidän ponnistelunsa auttaisivat Herran työssä ’ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän [toteuttamiseksi]’” (Moos. 1:39).

Koska vaarnan johtohenkilöt käyttivät luovuuttaan hankkiakseen tarvittavan tekniikan, vaarnan nuoret ja muut vaarnan jäsenet kykenivät indeksoimaan yhdessä kuukaudessa yli 300 000 asiakirjaa.

Kuten Zarahemlan vaarnan nuoret osoittavat, indeksointiin voi osallistua, vaikka ei omistaisi tietokonetta. Indeksointiohjelmia voi käyttää millä tahansa tietokoneella, jossa on internetiyhteys, mukaan lukien tietokoneet muiden jäsenten kodeissa,

sukututkimuskeskuksissa, seurakuntakeskuksissa ja jopa kouluissa tai kirjastoissa silloin kun niiden käyttö on sallittua.

Indeksoinnin siunaukset

Portugalinkieliset asiakirjat, joita sisar Hilary Lemon indeksoi, olivat kastekirjoja yli kahden vuosisadan takaa. Sivut olivat keltaistuneita ja koristeellista käsialaa oli vaikea lukea, mutta hän vei sinnikkäästi projektin loppuun ajatellessaan sivuilla olevia nimiä ihmisinä, jotka odottivat, että temppelissä tehtäisiin työ heidän puolestaan.

”Useammin kuin kerran sain indeksoidessani suloisen, voimakkaan tunteen, että jonakin päivänä joku portugalilainen myöhempien aikojen pyhä avaisi tuon kastekirjan, jonka olin indeksoinut, ja löytäisi oman esivanhempansa”, Hilary sanoo. ”Nyt kun temppeliä suunnitellaan Lisaboniin, tiedän, että tulee päivä, jolloin jäsenet siellä löytävät esivanhempansa sen työn ansiosta, jota tehdään FamilySearch-indeksoinnissa.”

Sisar Lemonin kaltaisten vapaaehtoisten avulla yhä useammat asiakirjat säilyvät ja niille, jotka ovat edesmenneitä, tarjoutuu keino saada osakseen evankeliumin täydet siunaukset. ■

*Katso lisätietoja osoitteessa **indexing.familysearch.org** tai ota yhteyttä seurakuntasi sukututkimusnewojoan.*

KUKA TAHANSA VOI INDEKSOIDA

Indeksointi soveltuu ihmisille kaikissa elämänvaiheissa – mukaan lukien opiskelijat, kotiäidit, työelämässä toimivat ja eläkeläiset. David ja Bernice Blyde palvelivat seitsemän kertaa kokoaikaisessa lähetystyössä ja ovat nyt asettuneet kotiinsa Uuteen-Seelantiin, missä he jatkavat palvelemista. ”Kirkossa voi aina tehdä jotakin pysyäkseen työn touhussa ja aktiivisena”, sisar Blyde sanoo. ”Indeksointi on täyttänyt meidän kohdallamme tuon tarpeen.” Vuodesta 2009 lähtien sisar Blyde on indeksoinut yli 180 000 nimeä. ”On jännittävää hyödyntää tätä suurenmoista mahdollisuutta”, hän sanoo. ”Tämä työ on erittäin tärkeää, jotta löydämme esivanhempamme ja annamme heille tilaisuuksien edistystä.”

PUHUTTE SIIS VENÄJÄÄ?

Vaikka olimme hyvin kiireisiä, päätimme mieheni Daniilin kanssa, että meidän pitäisi käydä Prestonin temppelissä Englannissa vielä yhden kerran ennen vuoden 2009 päättymistä. Matka temppeliin skotlantilaisesta pikkukaupungista, jossa asumme, vie melkein kuusi tuntia, ja kesken matkan on vaihdettava bussia.

Aamu, jona suunnittelimme lähtevämme, valkeni pilvisenä ja sateisena, mutta me olimme

iloisia siitä, että olimme menossa temppeliin. Odottaessamme vaihtopaikalla ylimääräisen tunnin siirtymistä toiseen bussiin alkoi sataa kaatamalla ja ilma kylmeni.

Toivo siitä, että olisimme pian temppelissä, lämmitti kuitenkin sydäntämme. Kun saavuimme Prestoniin, meillä oli vahva tunne, että meidän pitää mennä heti temppeliin. Olimme nälkäisiä ja

läpimärkiä, mutta kuuntelimme Pyhää Henkeä.

Kun astuimme temppeliin, ystävällinen temppelityöntekijä kysyi temppelisuosituksemme. Hän riisui silmälasinsa ja katsoi uudelleen suosituksissamme olevia nimiä.

”Oletteko te Venäjältä?” hän kysyi hämmästyneenä.

”Kyllä”, vastasimme vähän yllättyneinä hänen reaktiostaan.

”Puhutte siis venäjää?” hän kysyi.

”Totta kai”, sanoimme.

Silloin hän tarttui puhelimeen ja soitti jollekulle.

Kun saavuimme Englannissa sijaitsevaan Prestoniin, meillä oli vahva tunne, että meidän pitää mennä heti temppeliin.

Pian luoksemme tuli tempppelin johtaja. Näimme hänen silmälasiansa läpi, että hänellä oli kyyneliä silmissään. ”Te olette Jumalan lähettämiä enkeleitä!” hän sanoi hymyillen ja pyysi, että seuraisimme häntä. Lähdimme hänen peräänsä ja näimme pian hämmentyneen nuoren lähetyssaarnaajan, jonka ympärillä seisoi temppeilyöntekijöitä.

Kävi ilmi, että tuo lähetyssaarnaaja oli kotoisin Armeniasta ja puhui venäjää. Hänet oli kutsuttu palvelemaan Lontoon lähetyskentällä, mutta hän ei osannut vielä englantia. Tempppelin vieressä olevassa lähetyssaarnaajien koulutuskeskuksessa ei ollut yhtään ainuttakaan venäjää puhuvaa henkilöä. Hänen oli määrä saada endamentinsa sinä päivänä, mutta temppeilyöntekijät eivät olleet kyenneet kommunikoidaan hänen kanssaan – eivät siis ennen kuin litimätkä venäläinen aviopari tuli paikalle.

Daniil pyysi heti saada toimia nuoren lähetyssaarnaajan saattajana. Lähetyssaarnaaja oli ikionnellinen ja sanoi myöhemmin, että hän oli tuntenut erityisen hengen meidän saapuessamme.

Olen kiitollinen siitä, että kiireisistä aikatauluistamme ja sateisesta säästä huolimatta mieheni ja minä päätimme silti käydä sinä päivänä temppelessä, jotta saatoimme auttaa venäjää puhuvaa Jumalan poikaa Isossa-Britanniassa. Olen kiitollinen tempppelin siunauksista, jotka kirkastavat elämäämme erityisellä valolla ja tarkoituksella. Tiedän, että jos me otamme vaarin Pyhän Hengen kehotuksista, Hän johdattaa meidät takaisin taivaalliseen kotiimme – aivan kuten Hän johdatti mieheni ja minut sinä päivänä Herran huoneeseen. ■

Anna Nikititševa, Skotlanti

EN HUOMANNUT HEITÄ

Kun äskettäin luin Mormonin kirjaa, eteeni tuli seuraava nuhde: ”Miksi te – – annatte nälkäisten ja tarvitsevien ja alastomien ja sairaiden ja ahdistettujen kulkea ohitsenne ettekä huomaa heitä?” (Morm. 8:39.)

Sen sijaan että olisin tuntenut rauhaa ja lohtua, joita yleensä saan pyhistä kirjoituksista, minut valtasi surumielisyys, joka kesti kauan. Olin jo pitkään ymmärtänyt, etten ole erityisen huomiokykyinen ihminen. Olin antanut itseni uppoutua omaan elämäni, tehtäviini ja perheeseeni niin täysin, etten yksinkertaisesti huomannut haasteita, joita toisilla ihmisillä oli.

Tiesin, etten tehnyt kaikkea voitavaani kantaakseni toisten ”kuorimia, jotta ne olisivat keveitä”, ja surrakseni ”surevien kanssa, niin, ja [lohduttaakseni] niitä, jotka ovat lohdutuksen tarpeessa” (Moosia 18:8–9). Halusin muuttua. Halusin olla parempi. En vain tiennyt, miten sen tekisin. Rukoilin, että Herra auttaisi minua.

Sain vastaukseni tavalla, jota en odottanut enkä halunnut, kun sairastuin krooniseen sairauteen. Se vei vähitellen mukanaan kaiken sen, mikä oli pitänyt minut niin kiireisenä. Sairauden edetessä minun oli luovuttava toimistani kodin ulkopuolella, kirkon tehtävistäni ja kirkossa käymisestä. En kykene liikkumaan kodin ulkopuolella, olen yksinäinen ja minusta tuntuu, ettei kukaan huomaa minua.

Rukoilen, että Herra parantaa minut jonakin päivänä. Kun Hän sen

Rukoilin, että Herra auttaisi minua olemaan parempi ihminen. Sain vastaukseni tavalla, jota en odottanut enkä halunnut.

tee, lupaan itselleni, etten koskaan enää ole niin sokea. Kun tulen kirkkoon, katson ympärilläni nähdäkseni, kuka istuu yksin ja kuka ei sinä päivänä ole läsnä. Käytän joka viikko aikaa voittaakseni ujouteni ja käyn jonkun sellaisen luona, joka on sairas tai ahdistettu tai vain tarvitsee ystävää. Rakastan veljiäni ja sisariani joka päivä – en vain sunnuntaisin tai kirkon toimintojen aikana.

Muistan olla ja toivottavasti olen kelvollinen kuulemaan Herran hyväksynnän: ”Kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle” (Matt. 25:40). ■

Shelli Proffitt Howells, Kalifornia, USA

EN HALUNNUT PALVELLA

Kun olin 11-vuotias, presidentti Howard W. Hunter (1907–1995) kätteli minua aluekonferenssissa Johannesburgissa Etelä-Afrikassa ja sanoi: ”Jonakin päivänä sinä lähdet lähetystyöhön ja olet hieno lähetysaarnaja.”

Useimmat nuoret miehet olisivat pitäneet arvossa noita sanoja ikuisesti. Minä en. Seuraavien kymmenen vuoden aikana minulla ei ollut mitään halua palvella lähetystyössä. Olin kiinnostuneempi menestyksestä urheilussa ja seuraelämässä. Ajattelin, että luopumalla niistä kahdeksi vuodeksi

menettäisen sen kaiken. Puhutteluissa seurakunnanjohtajani ja vaaranjohtajani kanssa keksin syitä siihen, miksi en halunnut palvella.

Kun olin 21-vuotias eikä minulla ollut vielä halua palvella lähetystyössä, kävin perheeni luona Iowassa Yhdysvalloissa. He olivat muuttaneet sinne vuotta aiemmin. Ollessani Iowassa minulla oli mahdollisuus käydä paikallisen naimattomien seurakunnan kanssa Winter Quartersin tempelissä Nebraskassa. En ollut saanut endamenttia, joten ajattelin mennä kasteelle kuolleiden puolesta.

Saapuessani tempeliin havaitsin, ettei siksi iltpäiväksi ollut suunniteltu kastetilaisuutta. Ajattelin: ”Hienoa! Mitä minä teen seuraavat kaksi ja puoli tuntia?”

Päätin mennä mormonireitistä kertovaan vierailukeskukseen kadun toiselle puolen. Katsottuani 15 minuutin pituisen elokuvan pioneereista tapasin kaksi lähetysaarnajasisarta, jotka veivät minut omalle tutustumiskierrokselleni keskuksessa. Saatuaan tietää minusta jonkin verran sisar Cusick kysyi, miksi en ollut palvellut lähetystyössä. Esitin heti tavanomaiset syyt. Sitten sisar Cusick todisti minulle paitsi pioneereista myös lähetystyöstä.

Tutustumiskierroksen jälkeen istuin

Selitettyäni, miksi en ollut palvellut lähetystyössä, sisar Cusick todisti minulle paitsi pioneereista myös lähetystyöstä.

mietteissäni temppelein odotushuoneessa. Äkkiä syyni olla palvelematta lähetystyössä menettivät merkityksensä. Henki todisti voimakkaasti, että minun pitäisi palvella lähetystyössä. Siitä hetkestä kun olin alkanut puhua lähetysaarnajasisarten kanssa, kaikki oli muuttunut sisimmässäni. Henki todisti sydämelleni, mitä minun piti tehdä.

Kuukausia myöhemmin sain tietää, että hiljainen, vieno ääni oli sanonut sisar Cusickille, että minun piti saada oma tutustumiskierrokseni. Hän ei tiennyt syytä, mutta Herralla oli suunnitelmia minun varalleni.

Palvelin Venturan lähetyskentällä Kaliforniassa – maailman parhaalla lähetyskentällä – ja solmin joitakin suurenmoisia ystävyyssuhteita, joiden toivon kestävän kautta iankaikkisuuksien. En uskonut presidentti Hunteria kymmeneen vuoteen, mutta hän tiesi täsmälleen, mistä hän puhui.

Elämäni muuttui täysin – ja vain sen johdosta, että eräs lähetysaarnajasisar toimi Pyhän Hengen kehoituksen mukaan. ■

Neville Smeda, Kalifornia, USA

HERRA ON MINUN VOIMANI

Koska asuin arizonalaisessa pikkukaupungissa, jonka asukkaat ovat pääasiassa myöhempien aikojen pyhiä, luokseni tuli usein lähetysaarnajaisia ja kirkon jäseniä puhumaan minulle kirkosta. He kutsuivat lapsiani ja minua tulemaan kirkkoon, lukemaan pyhiä kirjoituksia tai molempia. Minua ei ollenkaan kiinnostanut ottaa

heidän kutsuaan vastaan, mutta kiitin heitä kohteliaasti heidän mielenkiinnostaan perhettäni kohtaan.

Kun tutustuin naiseen, jonka kanssa myöhemmin menin naimisiin, hän kertoi minulle olevansa myöhempien aikojen pyhä. Ihailin hänen hengellisyyttään ja suostuin käymään kirkossa hänen kanssaan sen jälkeen kun olimme menneet naimisiin. Sanani pitäen aloin käydä kirkossa säännöllisesti ja nautinkin siellä valitsevasta ilmapiiristä ja toveruudesta. Mutta vaikka tutkin pyhiä kirjoituksia, kävin kirkossa sekä rukoilin yksin ja perheeni kanssa, niin epäilin yhä Jumalan olemassaoloa. Yritinpä kuinka kovasti hyvänsä, minusta tuntui, etten pystyisi karistamaan agnostisia juuriani. Koska en tuntenut olevani yhtään lähempänä Jumalaa kuin alussa, torjuin kaikki kutsut mennä kasteelle.

Kun olin käynyt kirkossa kuusi vuotta, isäni, joka oli palvellut Yhdysvaltain armeijassa, kuoli yhtäkkiä. Perheeni ja minä halusimme, että haudalla soitettaisiin armeijan iltasoitto, ja koska olen ammattimuusikko, minua pyydettiin esittämään tuo soitto. Olin esiintynyt sadoissa hautajaisissa, mutta koska nyt oli kyse isäni hautajaisista, tiesin, että tilanne olisi minulle erilainen. Äitini hautajaisten perusteella tiesin myös, että herkistynyt mielialani vaikuttaisi kykyyni soittaa. Olin päättänyt, etten antaisi tunteideni häiritä soittamista, kuten oli käynyt äidin hautajaisissa.

Muutama minuutti ennen tilaisuuden alkua yritin hermostuneena lämmitellä. Olin soittanut vasta muutamien harjoitusnuotin, kun käsitin, etten nytkään onnistuisi. Silmiini tuli kyyneliä ja aloin itkeä. Nyyhkytykseni

haittasi hengitystäni. Kuinka pystyisin esiintymään?

Sillä, saisinko kiitosta vai en, ei ollut väliä, mutta halusin kunnioittaa isäni muistoa. Kun aloin soittaa, huomasin, etten pystynyt vetämään syvään henkeä. Minulla ei ollut tapana pyytää apua, mutta tässä vaiheessa en tiennyt, mitä muutakaan voisin tehdä. Ensimmäinen nuotti kuulosti heikolta. Sisimmässäni anoin taivaalliselta Isältäni: ”Autathan?” Kun soitin seuraavaa nuottia, ilma täytti keuhkoni ja ääni tuli ulos torvestani hätkähdyttävän kauniina. Sävelmän koko loppuosan ajan soitin huomattavasti omia kykyjäni paremmin. Kun olin saanut viimeisen nuotin soitettua, henkeni yhtäkkiä salpautui ja haukoin ilmaa kyynelten läpi.

Tunnen vahvuuteni ja heikkouteni muusikkona. Yksinkertaisesti sanottuna en olisi pystynyt soittamaan niin hyvin parhaimmissakaan olosuhteissa. Minulle oli päivänselvää, että taivaallinen Isä oli vastannut pyyntööni ja siunannut minua voimalla ja kyvyllä kunnioittaa maallisen isäni muistoa. Minulle annettiin erityinen todistus siitä, että taivaallinen Isä vastaa meiltä tavalla, jonka voimme ymmärtää. Hänen vastauksensa hätäni hetkenä auttoi minua käsittämään, että Hän oli aina ollut halukas olemaan yhteydessä minuun.

Muutaman seuraavan kuukauden kuluessa karistin agnostisen esteeni ja liityin kirkkoon. Vaikka kasteelle meneminen oli uskon harppaus, tiesin, että taivaallinen Isä siunaisi minua. Kokemukseni armeijan iltasoittoa soittaessani opetti minulle, että Hän vastaa rukouksiini tarpeideni ja ymmärrykseni mukaan. ■

Tom Sullivan, Arizona, USA

**Vanhin
Randall K. Bennett**
seitsemänkymmenen
koorumiasta

Seuratkaa PROFEETTA

Tapasin enkelin, josta tuli myöhemmin vaimoni, eräissä instituutin juhlissa toisena iltana sen jälkeen kun olin palannut kotiin lähetystyöstä. Vaikka Shelley ja minä vartuimme Kanadassa monien satojen kilometrien päässä toisistamme emmekä olleet tavanneet koskaan aiemmin, opimme seuraavien kuukausien kuluessa tuntemaan toisemme hyvin. Kun olin kosinut kolme kertaa ja saanut aina kieltävän vastauksen, koska hän aikoi palvella lähetystyössä, hän suostui viimein kosintaani sen jälkeen kun olin luvannut hänelle, että kasvatettuamme perheen palvelisimme lähetystyössä yhdessä. Hän otti vastaan kihlasormuksen 22. joulukuuta 1976.

Mutta seuraavina päivinä meillä kummallakin oli rauhaton olo – ei naimisiinmenosta toistemme kanssa vaan sormuksesta. Saanen selittää.

Päätös seurata profeettaa

Kihlaustamme edeltäneinä viikkoina käyimme Shelleyyn kanssa paljon aikaa puhumalla siitä, kuinka halusimme kasvattaa perheemme ja millaisen halusimme avioliittomme olevan. Yksi niistä asioista, joista keskustelimme usein, oli päätöksemme seurata aina profeettaa.

Kaksi kuukautta ennen kihloihin menoamme kuuntelimme paljon lokakuun

1976 yleiskonferenssin puheita, jotka tähdensivät omavaraisuuden periaatteita. Se oli aihe, jota presidentti Spencer W. Kimball (1895–1985) ja muut olivat opettaneet jatkuvasti usean vuoden ajan. Shelley ja minä olimme kumpikin varttuneet tietäen, että on tärkeää hoitaa puutarhaa, hankkia ruokavarasto ja olla muutenkin valmistautunut. Mutta siinä yleiskonferenssissa valmistautumisen teema tuntui erityisen voimakkaana. Jotkut puhujat viittasivat Tetonin padon sortumisen aiheuttamaan tulvaan, joka oli tapahtunut kesäkuussa. Heidän joukossaan oli Barbara B. Smith (1922–2010), Apuyhdistyksen ylijohdaja, joka tähdensi omavaraisuuden tärkeyttä – etenkin vuoden ruokavaraston hankkimista, kuten siihen aikaan neuvottiin.¹ Presidentti Kimball muistutti konferenssin viimeisessä kokouksessa myöhempien aikojen pyhiä pyhien kirjoitusten kohdasta Luuk. 6:46, jossa Vapahtaja sanoo: ”Miksi te sanotte minulle: ’Herra, Herra’, mutta ette tee mitä minä sanon?” Sitten presidentti Kimball kehotti pyhiä antamaan konferenssin puheiden seurata heitä heidän koteihinsa ja elämäänsä tulevaisuudessa.²

Kun kihloihin mentyämme pohdiskelimme avioliittomme ja perhe-elämämme alkua, nämä sanomat soivat korvissamme. Toisistamme tietämättä me kumpikin mietimme, kuinka aloittaisimme perheemme

Kihlasormus kuvastaa yleensä sitoutumista. Mutta vaimolleni ja minulle kihlasormuksen puuttuminen kuvasti sitoutumistamme Herraan ja Hänen profeettoihinsa.

kotivaran. Noudattaaksemme tuon ajan neuvoa meidän piti aloittaa vuoden ruokavaraston hankkiminen. Mutta kuinka meidän oli tarkoitus se tehdä? Olimme opiskelijoita – ja olisimme vielä vuosia – eikä meillä ollut paljon rahaa. Pyhä Henki antoi meille kummallekin erikseen saman vastauksen: meidän piti myydä kihlasormus.

Mutta kuinka ihmeessä voisin pyytää Shelleyä tekemään sen? Olin juuri antanut hänelle sen sormuksen. Mitä hän ajattelisi, kun pyytäisin häntä myymään sen, jotta voisimme ostaa vähän kauraa ja jauhoja ja riisiä? Häinkin oli sillä välin huolissaan. Hän mietti, mitä minä ajattelin, jos hän puhuisi minulle hänelle valitsemani

sormuksen myymisestä. Loukkaisiko se tunteitani?

Mutta kehoitus, jonka kumpikin meistä oli tuntenut, oli niin voimakas, ettei siitä voinut olla piittaamatta, ja mitä enemmän me kumpikin sitä ajattelimme, sitä silmiinpistävämpi timanttisormuksesta tuli. Kun Shelley otti asian esille muutama päivä joulun jälkeen, olin helpottunut siitä, että hän oli päätenyt samaan johtopäätökseen kuin minä. Monella tapaa se oli mahdollista vahvistus meille molemmille siitä, että olimme tehneet oikean päätöksen aviopuolison valinnassa. Oli tavattoman rauhoittavaa tietää, että tärkeysjärjestyksemme ja arvomme olivat yhtä toistemme ja Jumalan profeetan kanssa. Olin hyvin kiitollinen hänen

halukkuudestaan tehdä sellainen uhraus profeetan seuraamiseksi.

Ettehan käsitä minua väärin ja myy sormuksianne! Kihlasormuksen ostaminen ja käyttäminen ei ole väärin. Itse asiassa kaikilla naimisissa olevilla lapsillamme on kauniit ja asianmukaiset sormukset. On monia tapoja, joilla voimme seurata profeettoja ja apostoleja ja soveltaa omaan elämäämme heidän neuvojaan. Mutta koska Henki oli ohjannut *meitä* seuraamaan profeettaa myymällä kihlasormuksemme, meidän tapauksessamme valinta oli joko sormuksen pitäminen tai profeetan seuraaminen. Se auttoi meitä juurruttamaan kotiimme heti alusta saakka kaksi mallia: profeetan seuraamisen ja saamiemme henkilökohtaisten, hengellisten kehotusten seuraamisen.

Kuinka päätökseemme suhtauduttiin

Se kultasepäntiike, josta olin ostanut sormuksen, oli kiinni noin viikon ajan joulun jälkeen, mutta heti ensimmäisen tilaisuuden tullen sen avauttua menin puhumaan kauppiaan kanssa. Odotin ilman muuta, että hän kieltäytyisi palauttamasta minulle rahoja, sillä sormusta oli käytetty eikä sitä pidetty enää uutena. Valmistauduin tähän reaktioon ja odotin, että minun olisi myytävä sormus käytettynä melkoisella tappiolla. Mutta hämmästykseni kultakauppiaan sydän pehmeni. Kävelin ulos rahat kädessäni – ja leuka loksahaneena hämmästellen sitä, kuinka Herra oli avannut meille keinon olla kuuliaisia.

Kaikki eivät ottaneet päätöstämme vastaan yhtä hyvin. Kun ystävämme – myös ne, jotka olivat kirkon jäseniä – saivat tietää, mitä olimme tehneet,

ja näkivät kapean nahkasormuksen, jonka olin tehnyt Shelleylle, he sanoivat meidän olevan hulluja. Toiset Shelley'n ikäiset naiset eivät voineet uskoa, että hän oli ollut halukas tekemään niin kuin oli tehnyt. Hyvin harvat olivat rohkaisevia tai kannustavia.

Shelley oli vahva ja tiesi, ettei hänellä ollut mitään hätää, ajattelivatpa ihmiset sitten mitä tahansa. Hän sai varmuutta tiedosta, että seurasi profeettaa. Ja se oli tärkeämpää kuin mikään muu. Mutta Herra osoitti meille lempeää armoaan kahden ystävän muodossa, jotka auttoivat meitä tuntemaan, ettemme olleet yksin.

Ystäväni Bob ja minä olimme tutustuttaneet Franin kirkkoon, kun olimme lukiassa. Me kaikki kolme palvelimme myöhemmin lähetystyössä, ja kun Fran palasi lähetystyöstä, hän ja Bob kihlautuivat. Kun he tulivat kertomaan uutisensa Shelleylle ja minulle, saimme kuulla, että kihlasormuksen ostamisen sijaan hekin olivat päättäneet käyttää rahat ruokavaraston hankkimiseen. Kaikista meistä neljästä oli kiinnostavaa, että Henki oli ohjannut meitä tekemään samankaltaisia asioita. Sitouksemme seurata Pyhää Henkeä ja elävää profeettaa toi uuden ulottuvuuden ystävyteemme, joka on kestänyt yli 40 vuotta.

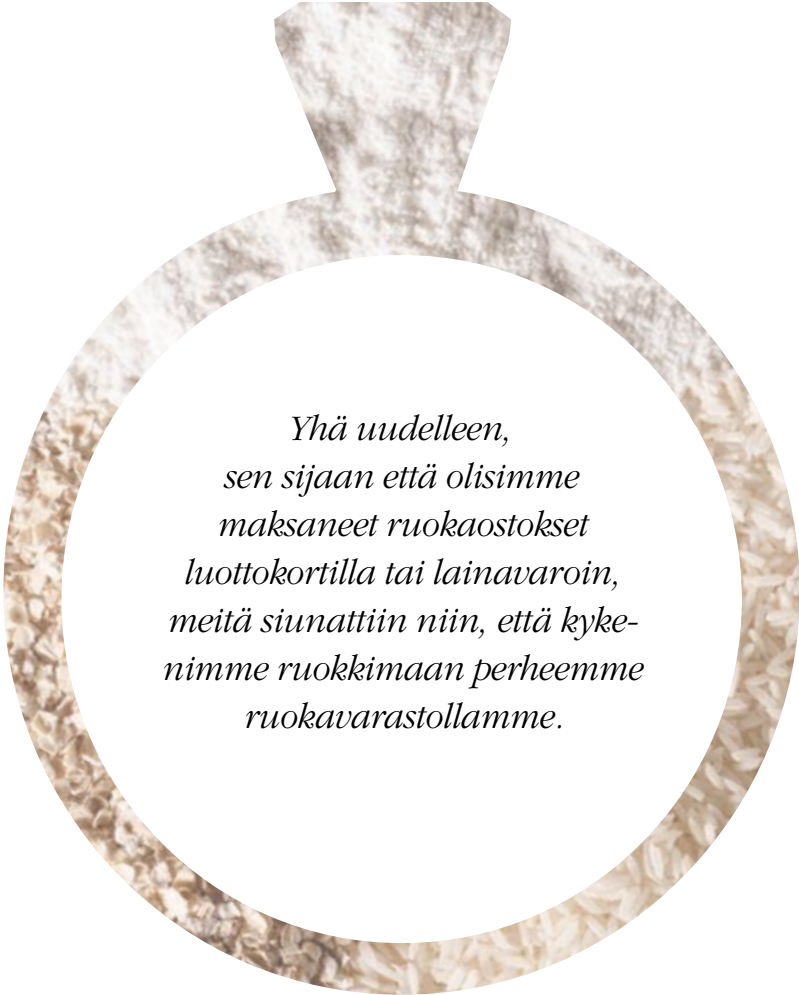
Kuuliaisuuden siunauksia

Shelley ja minä aloimme ostaa perustarvikkeita kotivaraamme tammi-kuussa 1977 ja jatkoimme hankintoja pikkuhiljaa, kunnes solmimme avioliiton saman vuoden huhtikuussa. Ennen häitämme säilytimme ruokaa vanhempieni talossa.

Shelleyllä oli tekemäni nahkarengas vihkisormuksena pitkän aikaa,

kun päätin yliopiston perusopintoni ja sitten hammaslääketieteellisen koulutukseni. Opiskeluaikana perheemme muutti monta kertaa. Totuimme raa haamaan vehnä-ämpäreitä asunnosta toiseen, talosta toiseen ja kaupungista toiseen. Ystävämme alkoivat vältellä meitä joka kerta muuttaessamme, mutta myöhemmin vuosina tunsimme syvää kiitollisuutta siitä, että olimme noudattaneet kirkon johtohenkilöiden neuvoja.

Kun valmistuin hammaslääketieteellisestä ja perustin oman vastaanoton, meillä oli Shelley'n kanssa kaksi lasta eikä kirjaimellisesti yhtään rahaa. Onneksi kykenimme elämään osin sillä ruokavarastolla, jonka olimme hankkineet juuri ennen

*Yhä uudelleen,
sen sijaan että olisimme
maksaneet ruokaostokset
luottokortilla tai lainavaroin,
meitä siunattiin niin, että kyke-
nimme ruokkimaan perheemme
ruokavarastollamme.*

naimisiinmenoamme. Kuuliaisuutemme profeetallisille neuvoille oli siunauksena elämässämme uudestaan oltuamme yli vuosikymmenen naimisissa, kun olin saanut jatko-opintoni päätökseen ja olin erikoistumassa hampaiden oikomishoitoon, ortodontiaan. Olimme jälleen rahattomia, ja sen sijaan että olisimme maksaneet ruokaostokset luottokortilla tai lainavaroin, meitä siunattiin niin, että kykenimme ruokkimaan perheemme (johon kuului nyt neljä lasta) ruokavarastollamme.

Näiden tapahtumien jälkeisinä vuosina meitä on siunattu monilla muilla tavoilla siksi, että olemme ottaneet vaarin profeetallisesta sanasta. Olemme oppineet olemaan

kyseenalaistamatta sitä, mitä profeetat ja apostolit opettavat, tai miettimättä, onko siinä järkeä. Olemme oppineet, että kun toimimme – ja toimimme heti – heidän neuvojensa mukaan, elämäämme siunataan.

Olemme oppineet kuuntelemaan profeetallista sanaa

Jotkut voisivat pitää toimiamme sokeana kuuliaisuutena. Mutta meillä on Herran henkilökohtainen lupaus, etteivät profeetat johda meitä koskaan harhaan.³ Se tieto auttaa meitä kuulemaan heidän ääntään aivan kuin kuulisimme Hänen oman äänensä (ks. OL 1:38).

Olemme myös oppineet, että elävät profeetat yleensä *kutsuvat* meitä tekemään jotakin. He eivät useinkaan käytä sellaisia sanoja kuin *käskeä* tai *määrätä*. Heidän tapansa on ystävällinen ja lempeä, mutta se ei anna meille oikeutusta olla noudattamatta heidän ohjeitaan. Kun me Shelleyyn kanssa olemme ottaneet kutsut käskynä, meitä on aina siunattu.

Olemme myös oppineet erottamaan heidän ohjeitaan panemalla merkille sellaisia ilmauksia kuin ”Olen pohdiskellut...” tai ”Mielessäni on ollut...” tai ”Haluan sanoa teille...” tai ”Saanen tarjota joitakin neuvoja aiheesta...” tai ”Toivoisin, että...”. Nämä ja muut samankaltaiset ilmaukset ovat vihjeitä, jotka auttavat meitä tietämään, mitä on Herran voideltujen palvelijoiden mielessä ja sydämessä.

Eräs toinen asia, joka auttaa meitä kuulemaan Herran äänen, kun kuuntelemme profeettoja ja apostoleja, on kiinnittää erityisen tarkkaa huomiota siihen, kun he lainaavat muita profeettoja tai apostoleja. Herra on opettanut, että Hän vahvistaa sanansa

kahden tai kolmen todistajan suulla (ks. 2. Kor. 13:1; OL 6:28).

Koska omavaraisuuden sanoma toistettiin niin monta kertaa siinä yleiskonferenssissa ennen kihloihin menoamme, vaimostani ja minusta tuntui, että sanoma oli erityisen tähdellinen meille sinä aikana. Meitä innoitettiin noudattamaan tuota neuvoa näkyvällä tavalla. Profeetan seuraamisessa ei ole kuitenkaan aina kyse ulkoisista omistautumisen osoituksista. Usein kuuliaisuutemme ilmenee vähäisemmin, henkilökohtaisemmin tavoin. Riippumatta siitä, tietävätkö muut kuuliaisuudestamme vai eivät, Herra tietää. Ja Hän siunaa meitä kuuliaisuudestamme ja antaa keinoja tehdä sen mahdolliseksi.

Nykyään Shelleyllä on perinteisempi vihkisormus, mutta hän on säilyttänyt pienen nahkaisen sormuksen muistona kaikki nämä vuodet. Meille se on vertauskuva varhaisesta päätöksestämme tehdä aina profeetan neuvojen noudattamisesta olennainen osa perhe-elämäämme. Kun nyt katsomme, miten lapsemme kasvattavat omia lapsiaan, olemme kiitollisia siitä, että Herran profeetan, presidentti Thomas S. Monsonin, uskollinen seuraaminen on osa heidänkin perhe-elämänsä. Meille tämä kuuliaisuus on suurenmoinen perintö ja yhtä konkreettinen osoitus liittojen pitämisestä kuin kihlasormus olisi saattanut olla. ■

VIITTEET

1. Ks. ”Ei pelkää hän perheensä puolesta lunta...”, *Valkeus*, huhtikuu 1977, s. 66–67.
2. Ks. ”Ohjelma ihmistä varten”, *Valkeus*, huhtikuu 1977, s. 54.
3. Ks. Harold B. Lee, ”The Place of the Living Prophet, Seer, and Revelator” (puhe seminaarien ja uskontoinstituuttien henkilökunnalle, 8. heinäkuuta 1964), s. 13; Marion G. Romney julkaisussa Conference Report, lokakuu 1960, s. 78; *The Discourses of Wilford Woodruff*, toim. G. Homer Durham, 1946, s. 212–213.

Nykyään Shelleyllä on perinteinen vihkisormus, mutta hän on säilyttänyt pienen nahkaisen sormuksen (alla) kaikki nämä vuodet. Meille se on vertauskuva varhaisesta päätöksestämme seurata profeettaa.

Onko parannuksenteolle jotakin ylärajaa?

Jos minun on pyydettyä anteeksiantoa samasta asiasta yhä uudelleen, saavutanko jossakin vaiheessa ylärajan?

Tässä asiassa kannattaa muistaa kaksi seikkaa:

1) Jumalan armo on todellakin ääretöntä ja 2) todellinen parannusenteko tarkoittaa syntiesi hylkäämistä.

Ensinnäkin, Jeesuksen Kristuksen äärettömän sovituksen ansiosta parannusenteko on jokaisen ulottuvilla, jopa niiden, jotka ovat tehneet samoja virheitä monta kertaa. Profeetta Alma sanoikin: ”Katso, [Herra Jumala] lähettää kutsun kaikille ihmisille, sillä armon käsivarret

ovat ojennettuina heitä kohti, ja hän sanoo: Tehkää parannus, niin minä otan teidät vastaan” (Alma 5:33).

Toisaalta profeetta Joseph Smith on opettanut: ”Parannuksen kanssa ei voi leikitellä päivittäin. Jokapäiväinen rikkomus ja jokapäiväinen parannusenteko ei ole Jumalan silmissä otollista.” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, 2007, s. 77.*)

Mikä siis on parannuksenteon avain? Kuten Herra ilmoitti profeetta Joseph Smithille: ”Tästä te voitte tietää, tekeekö ihminen parannuksen synneistänsä – katso, hän tunnustaa ne ja hylkää ne” (OL 58:43). Ja kuten Alma opetti: ”Jokainen, joka tekee parannuksen, saa armon; ja se, joka saa armon *ja kestää loppuun asti*, pelastuu” (Alma 32:13, kursivointi lisätty).

Toisin sanoen sinun pitää tunnustaa ja hylätä syntisi ja yrittää olla uskollinen elämäsi loppuun asti. Jos sinun on vaikeaa voittaa jokin tietty synti, älä anna periksi itsesi suhteen siinä erheellisessä uskossa, että

vilpittömälle parannuksenteolle on olemassa jokin yläräjä. Pyydä apua vanhemmiltasi ja piispatasi tai seurakunnanjohtajaltasi. Heidän rakkautensa, tukensa ja

neuvonsa voivat auttaa sinua, kun pyrit poistamaan synnin elämästäsi ja pääsemään lähemmäksi taivaallista Isää ja Jeesusta Kristusta. ■

Ja profeetta Joseph Smithin mukaan taivaassa on ainakin joitakin eläimiä. Hän on sanonut:

”Johannes näki taivaassa oudon näköisiä eläimiä – -. Ne olivat todella siellä ja ylistivät Jumalaa. – – (Ks. Ilm. 5:13.) – –

Oletan, että Johannes näki siellä tuhansia erimuotoisia olentoja, jotka olivat säästyneet kymmenentuhatta kertaa kymmenestä tuhannesta tämänkaltaisesta maasta – outoja eläimiä, joista meillä ei ole minkäänlaista käsitystä; kaikki ne voitiin nähdä taivaassa. – – Johannes sai tietää, että Jumala kirkasti itsensä pelastamalla kaiken, mitä Hänen kätensä oli luonut, olivatpa ne sitten eläimiä, lintuja, kaloja tahi ihmisiä; ja Hän kirkastaa itsensä niiden kautta.” (*Profeetta Joseph Smithin opetuksia*, 1985, s. 289–290.)

Vaikka meillä ei siis ole täydellistä ymmärrystä siitä, mitä eläimille tapahtuu niiden kuoltua, me uskomme, että ne saavat jonkinlaisen pelastuksen ja kuolemattomuuden. ■

Voivatko kirkkoon kuulumattomat nauttia sakramentin?

Kuten tiedät, sakramentin leipä ja vesi on tarkoitettu kirkon jäsenille, jotta voimme uudistaa kasteenliittomme. Meidän ei kuitenkaan pidä tehdä sakramenttikokouksessa mitään estääksemme kirkkoon kuulumattomia nauttimasta sakramenttia.

On hyvä kutsua kirkkoon kuulumattomia ystäviä ja sukulaisia kirkkoon, ja me haluamme heidän tuntevan itsensä terveltulleiksi ja olonsa mukavaksi kokouksissamme. Olisi hyödyllistä valmistaa heitä sakramenttikokoukseen selittämällä sakramentin tarkoitus ja mitä kokouksen aikana tapahtuu. Jos he kysyvät, pitäisikö heidän nauttia sakramentti, kerro heille vain, että he voivat halutessaan tehdä niin, mutta että se on tarkoitettu kirkon jäsenille, jotka uudistavat kasteenliittonsa.

Kuten vanhin Dallin H. Oaks kahdentoista apostolin koorumista on sanonut: ”Sakramenttitoimitus tekee sakramenttikokouksesta kaikkein pyhimmän ja tärkeimmän kokouksen kirkossa” (”Sakramenttikokous

ja sakramentti”, *Liahona*, marraskuu 2008, s. 17). Meidän tulee auttaa kirkkoon kuulumattomia ymmärtämään tämä tärkeä toimitus varmistaen samalla, että he tuntevat olonsa mukavaksi kokouksissamme. ■

Onko eläimillä henki? Mitä niille tapahtuu niiden kuoltua?

Kyllä, eläimillä on henki (ks. **KOL** 77:2–3). Tietenkin eläinten hengen ja meidän henkemme välillä on suuri ero – me olemme taivaalliselle Isälle syntyneitä poikia ja tyttäriä, ja ne eivät ole.

PIDÄ HUOLTA
TEMPPelistäsi

Pysy terveenä tekemällä terveitä valintoja.
(Ks. OL 89.)

Aamos 3:7

Tämä jae opettaa meille, miten tärkeitä profeetat ovat.

Herra Jumala

”Koska Isämme rakastaa lapsiaan, Hän ei jätä meitä arvailemaan, mikä tässä elämässä merkitsee eniten, kun

kyseessä ovat sellaiset asiat, joiden huomioon ottaminen voisi tuoda onnea tai huomiotta jättäminen surua. Toisinaan Hän kertoo ihmisille nämä asiat suoraan, innoituksen kautta. Mutta sen lisäksi Hän kertoo meille nämä tärkeät asiat palvelijoidensa välityksellä. – Hän tekee niin, jotta nekin, jotka eivät pysty tuntemaan innoitusta, voivat tietää, jos vain haluavat kuunnella, että heille on kerrottu totuus ja heitä on varoitettu.”

Presidentti Henry B. Eyring, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ”Perhe”, *Valkeus*, lokakuu 1998, s. 12.

Ilmoittaa

Kuinka Herra kommunikoi profeettojensa kanssa? Tapoja on monia, kuten seuraavat:

- Pyhän Hengen antama innoitus (ks. 2. Piet. 1:21)
- näyt ja unet (ks. 4. Moos. 12:6; 1. Nefi 8:2)
- taivaallisten olentojen käynnit (ks. JS–H 16–17; OL 110:8).

Tapahtuuko kaupungissa jotain muuta Herran sitä aiheuttamatta? Job 2:10+
7. Ei Herra Jumala tee mitään ilmoittamatta suunnitelmiaan palvelijoilleen, profeetoille. 1. Moos. 18:17
8. Leijona ärjyy, kuka ei pelkäisi?

Palvelijoilleen, profeetoille

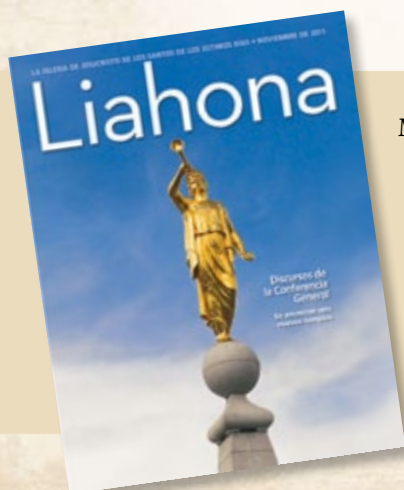
”Pyhät kirjoitukset julistavat yhä uudelleen, että Herra antaa käskynsä ihmislapsille

elävien profeettojen kautta. Millään komiteoilla, kokouksilla tai muilla auktoriteeteilla ei ole oikeutta sanella Hänelle oppia, joka on vastoin Hänen lakiaan. Jumalan iankaikkiset siunaukset riippuvat meidän kuuliaisuudestamme ja uskollisuudestamme Herran sanalle, joka ilmoitetaan meille Hänen pyhien profeettojensa kautta.”

Vanhin L. Tom Perry kahdentoista apostolin koorumista, ”Me uskomme kaiken, mitä Jumala on ilmoittanut”, *Liahona*, marraskuu 2003, s. 88.

Suunnitelmiaan

Suunnitelmat viittaavat Herran aikeisiin.

Mitä elävät profeetat ja apostolit ovat äskettäin pyytäneet meitä tekemään? Tarkastele viimeisintä yleiskonferenssia (ks. conference.lds.org) ja kirjoita halutessasi päiväkirjaasi asioita, joita tunnet, että sinun pitäisi tehdä sen johdosta, mitä Herran palvelijat ovat sanoneet.

Toimituksen huomautus: Tämän sivun tarkoituksena ei ole olla täydellinen selvitys valitusta pyhien kirjoitusten kohdasta vaan lähtökohta omaan tutkimiseesi.

ALEXIN erinom

Sillä, että Alex Escobar on antanut valonsa loistaa, on ollut iankaikkinen vaikutus hänen perheeseensä.

Kahdeksan vuotta sitten kun Alex Escobar oli opettaja Aaronin pappeudessa, hän sitoutui palvelemaan kokoaikaisessa lähetystyössä. Siinä vaiheessa hän ei olisi osannut millään kuvitella, että kun hän lähtisi lähetyskentälle, hänen isänsä olisi hänen piispansa.

Alexin isä ei ollut nimittäin käynyt kirkossa yli kymmeneen vuoteen. Mutta Alex, joka siihen aikaan kävi kirkossa yksin, ei missään vaiheessa antanut periksi isänsä kohdalla – tai muun perheen kohdalla.

”Olen oppinut omakohtaisesti, kuinka tärkeä esimerkki voi olla”, hän kertoo.

Johtajani tulivat hakemaan minua

Kuinka nuori mies pysyy aktiivisena kirkossa ilman perheensä tukea? Mario Sayas, joka oli piispana silloin kun Alex oli nuori Aaronin pappeuden haltija, kehuu Alexin todistusta ja tehtävälleen omistautuneita Nuorten Miesten johtohenkilöitä. Alex on samaa mieltä.

”Ellen sunnuntaina mennyt kirkkoon, johtajani tulivat hakemaan minua”, hän kertoo. ”Vähitellen opin lisää evankeliumista, kunnes minulla oli vahva todistus. Toinen syy siihen, miksi jatkoin kirkossa käymistä, oli tieto siitä, että ainoastaan Jeesuksen Kristuksen evankeliumin avulla me voisimme olla ikuisesti onnellisia perheenä.”

Sen tavoitteen saavuttaminen tarkoitti pysymistä vahvana silloinkin, kun jotkut hänen kirkon ystävästään Córdobassa Argentiinassa horjuivat.

ainenen esimerkki

”On paljon kiusauksia rikkoa viisauden sanaa ja siveyden lakia”, sanoo Alex, joka ammensi voimaa piispa Sayasilta saamistaan neuvoista. ”Piispa on sanonut: ’Kelvollisen vaimon arvoiseksi voi tulla ainoastaan olemalla itsekkin kelvollinen.’ Se on auttanut minua paljon.”

Alexin todistus vahvistui lisää hänen nähtyään unen, jossa hänet kutsuttiin kokoaikaiseen lähetystyöhön. Hän aloitti valmistautumisen, mutta hän ei jäänyt odottamaan, että täyttäisi 19 vuotta ennen kuin alkaisi kertoa evankeliumista, vaan aloitti omasta perheestään.

”Alex rukoili aina perheensä puolesta ja kannusti sitä”, kertoo piispa Sayas. ”Ja hänellä oli aina tapana kannustaa vanhempia veljiään käymään kirkossa. Pyrkimys tuoda Alexin perhe takaisin onnistui hänen ansiostaan.”

”Minä olin se kovapäinen”

Kun Alexin isä René muistelee niitä 13 vuotta, jotka hän vietti kirkon ulkopuolella, hän suree sitä, mitä hän on menettänyt.

”Ne vuodet olivat hyvin vaikeita”, hän sanoo. ”Toisinaan en voinut olla ajattelematta sitä aikaa, jonka menetin, kun en päässyt osalliseksi siitä suurenmoisesta elämästä, jonka evankeliumi tarjoaa.”

Escobarin perhe oli liittynyt kirkkoon Córdobassa Argentiinassa, kun Alex oli pieni. He pysyivät aktiivisina, kunnes muuttivat kotimaahansa Boliviaan pian Alexin kasteen jälkeen. Boliviassa asuessaan he unohtivat, ”mitä evankeliumi merkitsee meidän elämällemme”, René sanoo.

Kun he palasivat Córdobaan kaksi vuotta myöhemmin, Alexin äiti Carmen kävi silloin tällöin kirkossa perheen neljän lapsen kanssa. Mutta René, innokas jalkapallonpelaaja, vietti sunnuntait nukkuen pois lauantain pelien ja niihin liittyvän toiminnan tuomaa väsymystä – usein tuo toiminta tarkoitti viisauden sanan rikkomista.

”Minä olin se kovapäinen”, hän sanoo. ”Ajoittain luulin, että olin aivan hukassa, kuten ajattelemme silloin kun meillä ei ole enää Hengen kumppanuutta.”

Renén pään käänsi vihdoinkin se, kun hän käsitti, että hänen esimerkkinsä vahingoitti hänen lapsiaan. ”Poikani

olivat kuin orpoja, jotka kävivät kirkossa itsekseen, koska heidän isänsä ei ollut aktiivinen”, hän muistelee.

”Aloin tarkastella elämäni ja sitä vaikutusta, joka esimerkilläni oli lapsiini”, sanoo René, joka on kiitollinen siitä, että Jeesuksen Kristuksen sovituksen voiman ansiosta hän saattoi tehdä parannuksen. ”Käsitin, etten elänyt niiden velvollisuuksien mukaisesti, joita minulla isänä on. Kaikki nämä asiat auttoivat minua muistamaan Herran, polvistumaan ja pyytämään Häneltä apua paluuseeni.”

Sitä mukaa kuin Renén uskollisuus ja todistus kasvoivat, hänelle annettiin erilaisia tehtäviä. Muutama vuosi sen jälkeen kun hän oli palannut jälleen evankeliumin piiriin, hän sai tunteen, että Herra oli valmistanut häntä tärkeään uuteen tehtävään.

”Lopputuloksena on, että isäni on piispani”, Alex sanoo.

Esimerkin tärkeys

Kun Alex oli palvelemassa Resistencian lähetyskentällä Argentiinassa, koko perheellä oli häntä ikävä, mutta he olivat kiitollisia siitä, että hän oli näyttämässä esimerkkiä muille. Ja he ovat kiitollisia siitä, että heidät on sinetöity Buenos Airesin temppelissä Argentiinassa vuonna 2009.

”Juuri Alex työskenteli aina meidän kanssamme ja seurakuntalaisten kanssa meidän hyväksemme”, Carmen kertoo. ”He kertoivat meille hänen aina rukoilevan sen puolesta, että hänen vanhempansa palaisivat kirkkoon. Olemme kiitollisia siitä, ettei hän antanut periksi meidän kohdallamme.”

Piispa Escobar on onnellinen siitä, että Alex on ensimmäinen lähetysaarnaja, jonka hän on lähettänyt lähetyskentälle tultuaan kutsutuksi piispan tehtävään. ”On hienoa, kun oma poika on palvelemassa”, hän sanoo. ”Meillä kaikilla oli ikävä Alexia, mutta minä ikävöin häntä eniten. Juuri hän on ollut minun tukenani.”

Alex sanoo, että jos myöhempien aikojen pyhät ovat hyviä esimerkkejä, muut kiinnittävät lopulta siihen huomiota. ”Jos me olemme onnellisia ja tyytyväisiä kirkossa, muut haluavat päästä osallisiksi samasta onnellisuudesta. Jos me pysymme kestävinä ja kuljemme eteenpäin, voi tapahtua ihmeitä.” ■

**Vanhin
Richard G. Scott**
kahdentoista
apostolin koorumista

KUINKA TEEMME TEMPPELISSÄ KÄYMISESTÄ MAHDOLLISIMMAN ANTOISAA?

Kaikki Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenet ovat siunattuja saadessaan elää aikana, jolloin Herra on innoittanut profeettojaan lisäämään merkittävästi mahdollisuuksia päästä pyhiin temppelisiin.

Koska rakastan teitä, aion puhua teille vilpittömästi ja kaunistelematta. Olen nähnyt, että ihmiset ovat monta kertaa tehneet suuria uhrauksia päästäkseen kaukana sijaitsevaan temppeliin. Mutta kun temppeli rakennetaan lähelle, pian monet lakkaavat käymästä siellä säännöllisesti. Minulla on sellainen aavistus, että kun temppeli on sopivan lähellä, pienetkin asiat voivat häiritä suunnitelmia mennä temppeliin. Asettakaa olosuhteenne huomioon ottaen selviä tavoitteita siitä, milloin voitte ja aiotte osallistua temppelitoimituksiin. Älkää sitten antako minkään häiritä suunnitelmaanne. Tämä kaava takaa sen, että ne, jotka asuvat temppelin lähellä, ovat yhtä siunattuja kuin ne, jotka suunnittelevat paljon etukäteen ja tekevät pitkän matkan temppeliin.

Kehotan teitä ottamaan itsellenne tavoitteen siinä, kuinka usein käytätte hyväksenne toimituksia, joita käytössä olevissa temppeleissämme tarjotaan. Mikä muu voisi olla tärkeämpää kuin temppelitoimituksissa läsnä oleminen ja niihin osallistuminen? Millä toiminnalla voisi olla suurempi vaikutus ja mikä muu voisi tuottaa suurempaa iloa ja syvällistä onnea kuin palveleminen temppelissä?

Esitän nyt vielä muutamia ehdotuksia siitä, kuinka temppelissä käymisestä voi hyötyä enemmän.

- Hankkikaa ymmärrystä temppelitoimituksiin liittyvästä opista, etenkin Jeesuksen Kristuksen sovituksen merkityksestä.¹
- Kun osallistutte temppelitoimituksiin, pohtikaa suhdettanne Jeesukseen Kristukseen ja Hänen suhdettaan taivaalliseen Isäämme. Tämä yksinkertainen teko johtaa suurempaan ymmärrykseen temppelitoimitusten taivaallisesta luonteesta.
- Ilmaiskaa aina rukouksessa kiitollisuutta niistä verrattomista

siunauksista, jotka tulevat temppelitoimituksista. Eläkää joka päivä niin, että voitte osoittaa taivaalliselle Isälle ja Hänen rakkaalle Pojalleen, kuinka paljon nuo siunaukset merkitsevät teille.

- Suunnitelkaa säännöllisiä käyntejä temppelissä.
- Jättäkää riittävästi aikaa ollaksenne kiireettömiä temppelin sisällä.
- Ottakaa kello kädestänne, kun astutte Herran huoneeseen.
- Kuunnelkaa tarkkaavaisesti ja avoimin mielin ja sydämin toimituksen kunkin osan esittämistä.
- Ajatelkaa sitä henkilöä, jonka puolesta suoritate sijaistoimitusta. Rukoilkaa aika ajoin, että hän käsittää toimitusten suuren merkityksen ja on kelvallinen tai valmistautuu tulemaan kelvolliseksi hyötyäkseen niistä.

Toisinaan kun kuulen kuoron laulavan temppelin vihkimistilaisuuden aikana, koen niin ylevän tunteen, että se kohottaa sydäntäni ja mieltäni. Suljen silmäni ja olen nähnyt

mielessäni useammin kuin kerran ylösalaisin olevan ihmisistä koostuvan kartion, joka alkaa temppelistä ja avautuu ylöspäin. Olen tuntenut, että he edustavat niitä monia henkiä, jotka odottavat sijaistyön tekemistä heidän puolestaan tuossa pyhäkössä ja jotka riemuitsevat, koska viimeinkin on olemassa paikka, joka voi vapauttaa heidät niistä kahleista, jotka ehkäisevät heidän iankaikkista kehitystään. Tämän päämäärän saavuttamiseksi teidän pitää tehdä

sijaistyötä. Teidän pitää löytää tiedot esivanhemmistanne. Uusi Family-Search-ohjelma tekee siitä entistä helpompaa. On välttämätöntä löytää nuo esivanhempien tiedot, valmistella ne ja tulla Herran huoneeseen suorittamaan toimitukset, joiden saamista he kaivaten odottavat.

Mikä ilo onkaan voida osallistua temppelityöhön! ■

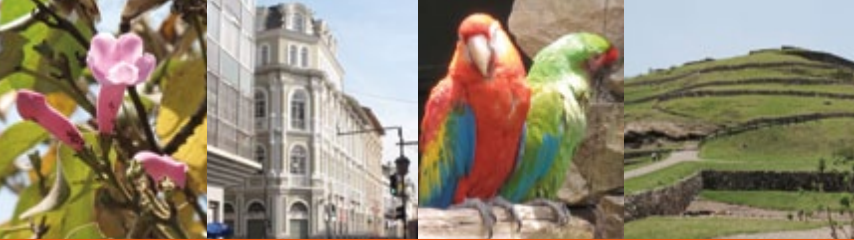
Huhtikuun 2009 yleiskonferenssipuheesta.

VIITE

1. Hyvänä lähtökohtana voisi olla Opin ja liit-tojen lukujen 88, 109, 131 ja 132 tutkiminen.

Millä toiminnalla voisi olla suurempi vaikutus ja mikä muu voisi tuottaa suurempaa iloa ja syvällistä onnea kuin palveleminen temppelissä?

YKSIN MUTTA EI YKSIN

Joshua J. Perkey

kirkon lehdet

*Asutpa missä tahansa,
on tilanteita, jolloin tun-
net olevasi erilainen kuin
kaikki muut. Kun niin käy,
on tärkeää pysyä keskitty-
neenä ja tehdä sitä, mikä
on oikein.*

18-vuotias Juan Cabrera, joka asuu Cuen-
cassa Ecuadorissa, tietää, mitä on olla
erilainen. Hän on yksi Myöhempien Aikojen
Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenistä,
joita on vain kourallinen tuossa noin 500 000
asukkaan kaupungissa, ja paineet antaa periksi
kiusauksille ovat melkoisen suuret. Mutta Juan
tietää, että on olemassa voimanlähde, joka on
mitä tahansa kiusausta suurempi.

Opi keskittymään

Kun Juan oli lapsi, hänen vanhempansa opettivat häntä noudattamaan tasovaatimuksia, jotka ovat siunauksena hänen elämässään. Ne auttoivat häntä kasvamaan ja kehittämään lahjojaan. ”Pienestä asti asetin Alkeisyhdistyksessä ja Nuorissa Miehistä tavoitteita oppia soittamaan eri soittimia”, hän selittää. ”Soitan viulua, huilua, pianoa ja nyt kitaraa. Kitarasta pidän kaikkein eniten.”

Juan asetti myös hyvää fyysistä kuntoa koskevia tavoitteita, jotka perustuvat ohjelmaan *Velvollisuuteni Jumalaa kohtaan*. Vuosien varrella hän on harrastanut taekwondo, uimista ja voimistelua, ja hän on kuulunut jopa koulunsa juoksujoukkueeseen.

”Pidän oppimisesta. Siksi olen aina ottanut vastaan haasteen oppia uuden soittotaidon tai urheilulajin oppiakseni jotakin lisää”, hän sanoo.

Nämä tavoitteet ovat tukeneet myös laajempaa tavoitetta. ”Kaiken, mitä olen tehnyt, kaiken, mitä olen opiskellut, kaiken fyysisen valmentautumisen, kaikkien asettamieni tavoitteiden – kaiken tavoitteena on ollut lähetystyöhön lähteminen”, hän selittää. ”Ja lähetystyöhön lähteminen on vain osa toista tavoitetta: tulla sinetöidyksi temppelessä ja tulla hyväksi aviomieheksi.”

Opi sanomaan ei

Vaikka Juan on osannut keskittyä todella hyvin, hän tietää, ettei ole helppoa pitää tavoitetta mielessään. Muutama vuosi sitten hän sai paljon

voimaa vanhemmilta nuorilta miehiltä seurakunnassaan. Mutta suurin osa heistä on muuttanut muualle tai alkanut osallistua vanhinten koorumiin, joten Juanilla oli tukenaan vain muutama kirkon ystävä, kun ajat kävivät vaikeiksi. Noina hetkinä Juan etsi voimaa vanhemmistaan ja sisaruksistaan – sekä taivaallisesta Isästään.

”Joskus sitä tuntee olevansa vähän yksin, kun on erilaiset tasovaatimukset, erilainen tapa elää, kohdella ihmisiä, etsiä eri asioita elämässä. Mutta totuus on”, Juan lisää luottavaisesti, ”ettei sitä koskaan ole yksin. Rukoileminen on aina mahdollista, ja me voimme aina lähestyä taivaallista Isäämme. Olen aina rukoillut, että minulla olisi voimaa tehdä oikein, rohkeutta pitää puoleni ystäviäni vastaan, kun he tekevät asioita, jotka eivät ole oikein.

Ja tiedätkö mitä?” hän jatkaa. ”Joskus ystäväni ovat sanoneet minulle, että he ihailevat esimerkkiäni ja voimaa, joka minulla on, sanoa ei.”

Seiso lujana

Jotkin Juanin eteen tulleista kiusauksista on ollut helppo torjua. Hän saattoi helposti sanoa ei, kun ystävä kehotti häntä juomaan alkoholia. Se oli selkeää käskyjen rikkomista.

”Mutta on tilanteita, jolloin kiusaukset ovat hienovaraisempia”, Juan selittää. ”Niin kuin kirjoituksissa sanotaan, joskus ne tulevat valepuvussa [ks. Matt. 7:15]. Kiusaukset voivat näyttää siltä kuin niissä ei olisi mitään pahaa, koska ne eivät näytä rikkovan

mitään tiettyä käskyä. Juuri silloin on rukoiltava, että olisi tietoinen siitä, mistä on kyse, ettei hämmenny. Henki on auttanut minua ymmärtämään monta kertaa sen, kun jokin on väärin tai kun ihmiset yrittävät saada minut tekemään pahoja asioita.”

Valmistautuessaan lähetystyöhönsä Juan on saanut kirkosta joitakuita uusia ystäviä, jotka tukevat häntä.

”Olen nyt esimerkki muille nuorille, ja se on ollut minulle siunaus”, hän sanoo. ”Se auttaa minua ymmärtämään, että pyrkimys olla vahva, olla uskollinen, on vaivan arvoista.” ■

Yllä: Juan perheensä kanssa. Yllä: yksi neljästä joesta, jotka virtaavat Cuencan halki.

Stephanie Gudmundsson

PÄIVITTÄINEN TODISTUKSENI

Todistukseni on syntynyt siitä, että elän evankeliumin mukaan päivästä toiseen, ei yhdestä ihmeellisestä hetkestä.

Varttuessani odotin aina jotakin ihmeellistä kokemusta osoitukseksi siitä, että minulla oli todistus. Kuulin kertomuksen toisensa jälkeen ihmeellisistä hetkistä, jolloin ihmiset saivat epäilyksettä tietää, että evankeliumi on totta. Kertomuksia oli aina kiusauksen tai vaaran vastustamisesta satojen ihmisten johdattamiseen kirkkoon pienin ja yksinkertaisin teoin tai hetkiin, jolloin pyhät kirjoitukset avautuivat antaen vastauksen elämän pulmatilanteisiin. Lempikertomuksiani olivat ne, kun joku oli illalla matkalla kotiin ja vältti vaaratilanteen, mikä selvisi hänelle vasta seuraavana päivänä.

Kuulin kertomuksia ihmeellisistä parantumisista tai ihmisistä suojelleista enkeleistä.

Saatoin tuskin odottaa, että olisi minun vuoroni kokea sellainen hetki. Odotin näkeväni enkeleitä ja valoja, jotka kertoisivat minulle, että minulla oli todistus kirkosta.

Vanhempani opettivat minut rukoilemaan, käymään kirkossa, lukemaan pyhiä kirjoituksia, pukeutumaan säädyllyisesti, elämään puhdasta elämää vapaana maailman vaikutuksista ja turvaamaan

Herraan. Minulla oli itseluottamusta elää oikein. Halusin vain kyetä osoittamaan, että minulla oli todistus ja että joku sen johdosta huomaisi minut.

Perheillä tai pyhäkoulussa harjoittelimme vastauksia, jotka auttaisivat meitä vastustamaan vertaispainetta. Saatoin tuskin odottaa, että pääsisin käyttämään niitä. Kuvittelin esimerkiksi, että olisin juhlimassa ystäviensä kanssa. Joku ottaisi esiin alkoholia ja panisi sen kiertämään. Oluttölkki ojennettaisiin minulle ja kaikki katsoisivat minuun päin. Paine kasaantuisi. Minä nousisin ja sanoisin: "Ei! Minä olen mormoni, enkä minä juo alkoholia!" Kaikki kaverit olisivat ihmeissään. Mikään määrä heidän taivuttelemaan ei saisi minua muuttamaan mieltäni. Pian juhlat loppuisivat, ja joku tietty poika kaveriporukasta sanoisi minulle, että olin tehnyt häneen niin suuren vaikutuksen lujalla asenteellani, että hän halusi kuulla lisää kirkostani. Enkelit laulaisivat ylistystä, ja minä täytyisin valolla.

Niin ei koskaan tapahtunut. Kukaan ei koskaan houkutellut minua sillä tavoin. He näyttivät jo tunnetun tasovaatimukset, joiden mukaan elin. Pettymykseni "tähtihetkeäni" ei koskaan tullut.

Mutta nyt tiedän, ettei todistuksen saamiseen tarvita enkelien ilmestymistä. Olen saanut todistuksen, kun olen elänyt evankeliumin mukaan päivästä toiseen, tuntenut Pyhän Hengen todistavan ja nauttinut yksinkertaisista siunauksista, joita kuuliaisuus tuo.

Tiedän, kuka olen. Tiedän, että Jumala rakastaa minua. Tiedän, että Vapahtaja sovitti syntini. Se on minun todistukseni. Tieto siitä tuo minulle mielenrauhaa.

En voi sanoa, että olen kokenut ihmeellisen hetken, jolloin sain tietää, että kirkko on totta, mutta olen onnellinen tiedosta, että minulla on todistus. Siihen hetkeen saakka, jolloin enkelit ilmestyvät minulle, minä aion siis olla tyytyväinen siihen, että elän melko normaalia elämää nauttien sen tiedon yksinkertaisesta siunauksesta, että evankeliumi on totta. ■

INNOITTAVA PYHIEN KIRJOITUSTEN KOHTA

Aina kun äiti haluaa esittää meille innoittavan sanoman pyhistä kirjoituksista, hän lainaa kohtaa Alma 37:37. Hän on käyttänyt sitä niin monta kertaa, että kun hän alkaa lukea sitä, me sanomme sen hänen kanssaan, koska olemme oppineet sen ulkoa.

Mietin usein, miksi hän lainaa sitä meille jatkuvasti – niin, me tiedämme jo, että meidän pitää rukoilla ja olla kiitollisia jokapäiväisessä elämässämme. Mutta eniten sydäntäni kosketti se, kun viimein oivalsin, että äiti halusi vain, ettemme koskaan unohtaisi, että taivaallinen Isä ja Jeesus Kristus varjelevat meitä aina.

Joka kerta kun olen keskellä koettelemuksia ja kärsimyksiä, muistan aina lukea tuon pyhien kirjoitusten kohdan. Muistan aina, kuinka rakastavia taivaallinen Isä ja Jeesus Kristus ovat. Minun pitää olla kiitollinen kaikista siunauksistani. Tulen aina muistamaan, kuinka äitini muutti näkökulmani rukoilemiseen ja kiitollisuuteen jopa koettelemuksissa.

Hannah M., Filippiinit

MIKSI PALVELEN LÄHETYSTYÖSSÄ

Lähetystyö on suurenmoista! Yksi niistä syistä, miksi päätin palvella lähetystyössä, on eräs lähetysaarnaaja, joka oli lähetetty kotiseurakuntaani. Kysyin häneltä kerran: ”Vanhin, miksi sinä palvelet lähetystyössä ja jätit työsi ja perheesi?”

Hän vastasi: ”Veli, siihen, että lähdin lähetystyöhön, on kaksi syytä. Ensiksi, minä rakastan Jumalaa. Toiseksi, minä rakastan ihmisiä, jotka eivät ole vielä kuulleet Jeesuksen Kristuksen evankeliumista.” (Ks. Moosia 28:3.)

Tuon lähetysaarnaajan ansiosta minä palvelen nyt lähetystyössä.

Vanhin Perez, Baguion lähetyskenttä, Filippiinit

Otin tämän valokuvan Lontoon temppelistä, kun perheemme kävi siellä isoveljeni kanssa hänen saadessaan endaumentin ennen lähetystyöhön lähtöä. Olin niin ylpeä, kun näin veljeni menevän temppeliin.

Kun he olivat temppelissä, minä kävelin kauniilla ulkoalueella keskittyen taivaalliseen Isään. Ei tarvitse välttämättä olla sisällä temppelissä tunteakseen olevansa lähellä Herraa. Mietin, kuinka kaunis Herran huone on ja kuinka maltan tuskin odottaa, että saan jonakin päivänä temppelin siunaukset.

Se, että näin ilon veljeni kasvoilla, kun hän tuli ulos temppelistä, oli todistusta vahvistava kokemus. Tunsin hänen rakautensa Vapahtajaa kohtaan ja saatoin nähdä, että temppelin siunausten veroisia ei ole muita.

Tämä upea kuva muistuttaa minua tuosta erityisestä päivästä ja auttaa minua keskittymään sen tekemiseen, mikä on oikein. Kehystin kuvan ja ripustin sen huoneeseeni, jotta voin saada jatkuvasti muistutusta siitä, miten tärkeää on elää niin, että olen jonakin päivänä kelvollinen menemään Herran huoneeseen ja saamaan oman endaumenttini.

Latasin valokuvan Facebook-sivuleni, ja olen saanut muilta hyvin paljon myönteistä palautetta. Jokainen, joka näkee tämän kuvan, pitää siitä kovasti, ja se on jopa tuonut tilaisuuksia kertoa ihmisille evankeliumista.

Emily M., Englanti

*Kenelle kertoisin evankeliumista?
Mielessäni oli aivan tietty henkilö.*

TODELLISTA ILOA

Melissa Lewis

Ja jos kävisi niin, että te – – johdattaisitte ainoastaan yhden sielun minun luokseni, kuinka suuri teidän ilonne onkaan hänen kanssansa minun Isäni valtakunnassa!” (OL 18:15.)

Kun piispani luki tuon jakeen, sydämeni hypähti. Näin itseni sellaisen ihmisen kasteilaisuudessa, jonka olin tutustuttanut evankeliumiin. Ystäväni olisi hyvin onnellinen, ja jokainen tietäisi, että ystäväni kastettaisiin minun ansiostani. Iloni olisi suuri.

Mieleeni tuli heti Angelan nimi. Hän oli paras ystäväni, ja hän tarvitsi evankeliumia. Olin varma, että evankeliumista kuuleminen ja tieto siitä, että hän on Jumalan tytär, auttaisivat vastaamaan hänen kysymyksiinsä ja kehittäisivät häntä.

Seuraavana päivänä kysyin: ”Hei Ang, kirkossani on grillijuhlat lauantaina. Haluaisitko tulla?”

”Mikä ettei”, hän vastasi, ”se kuulostaa hauskalta.”

Hän tuli, ja kuukausien kuluessa kutsuin hänet jokaiseen kirkon toimintaan, minkä ikinä keksin. Jokaisen toiminnan jälkeen kysyin häneltä: ”No Ang, mitä ajattelet?” Se johti keskusteluun iankaikkisista periaatteista. Olin onnellinen. Minä päivänä hyvänsä voisin korjata taivaallisen Isän lupaamat siunaukset.

Eräänä talvi-iltana juuri ennen joulua Angela ja minä päätimme kävellä Washington D.C:n temppelein ympäri. Pyhä Henki ympäröi meidät kävellessämme, ja tiesin, että hän tunsu jotakin.

”No, miltä sinusta tuntuu?” kysyin.

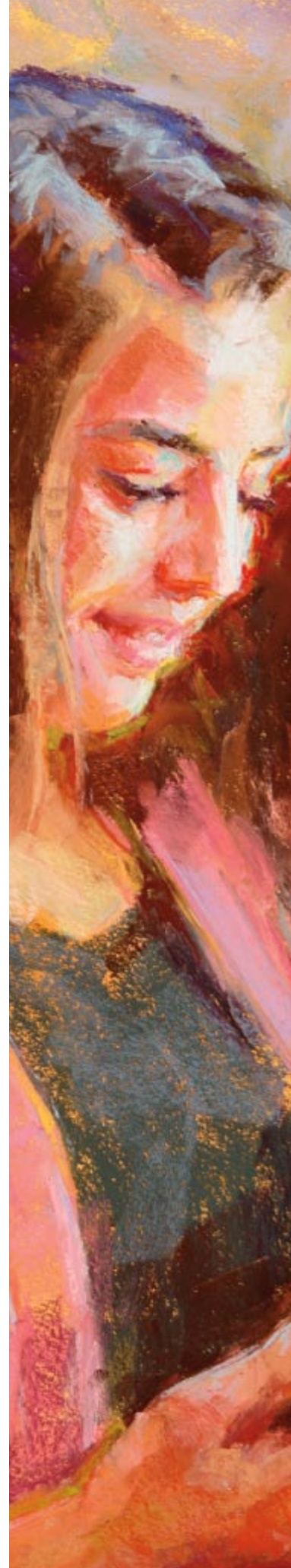
”Minusta tuntuu siltä, että haluan mennä kasteelle... Odota”, hän varoitti nähdessään innon kasvoillani. ”En voi mennä kasteelle nyt, enkä voi pyytää lähetyssaarnaajia käymään luonani. Vanhempani eivät koskaan sallisi sitä. Mutta opetatko sinä minulle kaiken, mitä tiedät?”

Häkeltyneenä vastasin nöyrästi: ”Kyllä, minä yritän opettaa sinulle kaiken, mitä tiedän.”

Myöhemmin samana iltana ajattelin lupausta, jonka olin antanut. Kaiken, mitä tiesin? Mutta mitä jos en tiennyt tarpeeksi? Oliko todistukseni kyllin vahva? Tiesinkö todella, että evankeliumi on totta?

Päätin aloittaa heti seuraavana päivänä oppiakseni kaiken mahdollisen evankeliumista, saadakseni todellisen todistuksen sen totuudellisuudesta.

Tarmokkaasti aloin lukea pyhiä kirjoituksia joka ilta. Rukouksistani tuli vilpittömämpiä, kun rukoilin sekä Angelan että omasta puolestani saadaksemme tietää, että evankeliumi on totta.

KUVITUS JULIE ROGERS

Vähitellen tuli tuloksia. Keskusteluissamme Henki johdatti minut toisinaan sanomaan jotakin, mitä en ollut ajatellut ennen kuin sillä hetkellä. Todistukseni vahvistui lausuesani sen. Pyhistä kirjoituksista tuli minulle todellisia.

Vanhempani olivat apunani. He olivat arvokas tiedonlähde, ja opin rakastamaan ja arvostamaan heitä enemmän.

Viiden vuoden jälkeenkään Angela ei ole vielä kirkon jäsen. Jos arvioisin itseäni kahdeksannen luokan odotusteni perusteella, olisin epäonnistunut. En ole istunut kastetilaisuudessa ja saanut ”iloa” jokaisen ylistäessä, että minä olin se, joka oli tuonut ystävän evankeliumin piiriin. Odotukseni ovat kuitenkin muuttuneet. Olen tuonut oman sieluni lähemmäksi Jumalaa. Vaikka Angela ei koskaan liittyisi kirkkoon, tutkimiseni ja opettamiseni eivät ole menneet hukkaan. Hän oppi enemmän evankeliumia, ja siitä kertominen hänelle käännöksi minut. Ja se on auttanut minua olemaan tehokkaampi kertoessani evankeliumista muille.

Opissa ja liitoissa luvattu ilo ei tarkoita maailman ylistystä. Ilo on suuri, koska tunnen Vapahtajani paremmin ja olen saanut vahvan todistuksen Hänen evankeliumistaan. ■

PARAS jalkapallonp

”Jeesus sanoi: Jokaista tulee rakastaa” (Lasten laulukirja, s. 39).

Angie Bergstrom Miller

Perustuu tositapahtumaan

Puristin käteni nyrkkiin, purin huultani ja potkaisin palloa, joka vieri minua kohti. Sitten rypistin otsaani, kun näin sen lentävän yli rajan eikä maaliin.

Tyttö, joka oli nimeltään Nan, oli seissyt aidan vieressä katsomassa peliämme. Hän juoksi hakemaan palloa ja kaatui innostuksessa nurin. Kaikki nauroivat. Kukaan ei kiittänyt häntä, kun hän heitti pallon takaisin meille.

Tunsin syyllisyyttä. Tiesin, että Nan halusi pelata, mutta en halunnut

olla se, joka kutsuisi hänet mukaan.

Nan oli hiljainen. Hänellä oli takkuinen ruskea tukka, paksut silmälasit ja nariseva ääni. Hänellä ei ollut yhtään ystävää koko luokallamme. Ei niin, ettenkö olisi pitänyt hänestä. En vain ollut koskaan jutellut hänen kanssaan.

Sinä iltapäivänä opettajamme ilmoitti, että hän siirtäisi pulpettejämme. Hän tekisi uuden istumajärjestyksen.

Luokka kuhisi jännityksestä. Paras ystäväni LeAnna ja minä hymyilimme toisillemme.

Juuri silloin Caroline nojautui

minua kohti. ”Kuulin Nanin sanovan opettajalle, että hän haluaa istua sinun vieressäsi. Kuvottavaa!”

Istuin järkyttyneenä. ”Miksi minä?” mietin. En ollut koskaan ollut ilkeä Nanille, mutta en ollut koskaan ollut hänelle kilttikään.

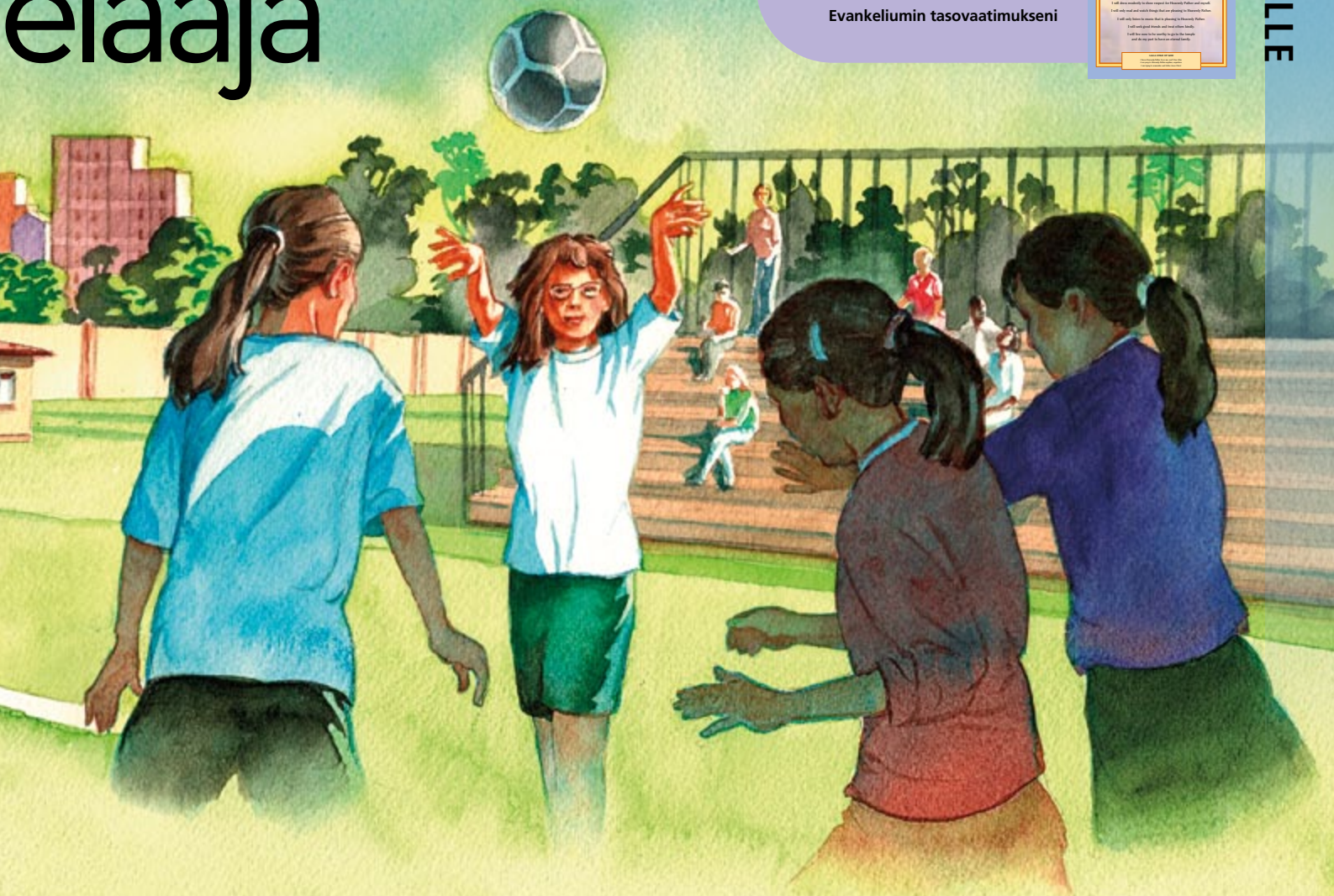
”Sano opettajalle, ettet halua istua hänen vieressään”, Caroline kuisi. ”Muuten kukaan ei halua istua sinun vieressäsi.”

Katsoin Nania. Hänen päänsä oli painuksissa. Hänen on täytynyt tietää, mitä kaikki luokassa ajattelivat.

Opettaja kutsui minut pöytänsä luo. Tiesin, että Nan on Jumalan

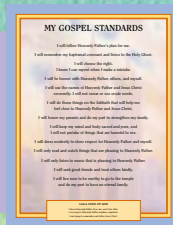

elaaja

”Etsin hyviä ystäviä ja kohtelen toisia ystävällisesti.”

Evankeliumin tasovaatimukseni

lapsi ja että Jeesus käski rakastaa jokaista. Mutta jos ystävyystyisin Nanin kanssa, kaikki ajattelisivat, että olin omituinen.

”Kenen vieressä sinä haluat istua?” opettaja kysyi minulta.

”LeAnnan”, sanoin. Se oli helppoa.

Opettaja hymyili. ”Haluaisitko istua myös Nanin vieressä?”

Katsoin lattiaa ja kuiskasin: ”En oikein.”

Opettaja näytti yllättyneeltä.

”Oletko varma, Angie?”

”Kyllä”, mutisin.

Seuraavana päivänä pulpettiemme järjestystä muutettiin. Istuin LeAnnan

vieressä. Nan istui huoneen toisella puolen. Hänen vieressään istuvat kaksi tyttöä työnsivät pulpettinsa erilleen hänen pulpetistaan, niin että näytti siltä kuin hän istuisi yksin. Hän näytti siltä kuin alkaisi itkeä.

Muutamaa viikkoa myöhemmin Nan vaihtoi koulua. Eräs tyttö seurakunnastamme kävi sitä koulua, ja kysyin häneltä, oliko hän tavannut uuden Nan-nimisen tytön.

”Kyllä varmaan. Miltä hän näyttää?” hän kysyi.

”Hän on tosi hiljainen. Hänen hiuksensa ovat takkuiset, ja hänellä on paksut silmälasit. Kukaan

meidän luokalla ei pitänyt hänestä.”

”Niinkö? Se ei ole varmaankaan sama tyttö”, hän sanoi. ”Se uusi tyttö, jonka tunnen, on tosi hauska. Kaikki pitävät hänestä. Hän on tosi hyvä jalkapallonpelaaja.”

Ajattelin sitä päivää, kun Nan oli katsellut, kun pelasimme jalkapalloa. Hän tarvitsi vain mahdollisuuden ja ystävän. Ja minä olisin voinut antaa hänelle ne molemmat.

Sinä päivänä lupasin itselleni, että olen aina kiltti jokaiselle enkä anna koskaan Nanin kaltaisen tytön luis-kahtaa pois elämästäni yrittämättä olla hänen ystävänsä. ■

Meidän sivumme

Nastja L., 12, Ukraina

Tina M., 10, Kongo

HENKI SAI SYDÄMENI PALAMAAN

Minusta on kivaa käydä kirkossa. Tunnen siellä Hengen. Kerran Alkeisyhdistyksessä puhuimme

nykyajan profeetoista. Myöhemmin kotona näin elokuvan *Perintö* ja pidin profeetta Joseph Smithin kertomuksesta. Kun katselin tapahtumaa, jossa eräs mies kertoo uutisen profeetan kuolemasta, tunsin itseni tosi surulliseksi. Sitten Henki sai sydämeni palamaan, ja minä tunsin, että Joseph Smith oli todella Jumalan profeetta ja että hän palautti tosi kirkon.

Tammikuussa olin Guayaquilin temppelillä Ecuadorissa monien perheen jäsenten kanssa. Tunsin niin suurta rauhaa ja onnea, etten halunnut lähteä kotiin, kun oli aika lähteä.

Tiedän, että taivaallinen Isä elää ja rakastaa meitä, että Jeesus on tie Hänen luokseen takaisin ja että Joseph Smith oli profeetta.

Aron C., 10, Kolumbia

Minusta on kivaa käydä temppelillä, enkä malta odottaa, kunnes täytän 12, niin että voin saada pappeuden ja mennä temppeliin ja käydä kasteella kuolleiden puolesta.

Humberto V., 11, Meksiko

KUINKA PROFEETAN SEURAAMINEN ON TEHNYT SINUT ONNELLISEKSI?

Kerro meille, kuinka presidentti Thomas S. Monsonin opetusten noudattaminen on tehnyt sinut onnelliseksi. (Voit lukea tai kuunnella hänen viimeisimmät konferenssipuheensa marraskuun 2011 *Liahonasta* tai osoitteessa conference.lds.org.) Toimita vastauksesi osoitteessa liahona.lds.org (napsauta kohtaa "Submit Material") tai lähetä sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org merkiten aiheeriville otsikoksi "Follow the Prophet". Liitäthän viestiin koko nimesi, ikäsi, asuinmaasi ja luvan vanhemmiltasi.

KYMMENYSTEN MAKSAMINEN TEKEE MINUT ONNELLISEKSI

Autan isääni siivoamaan taloamme, ja saan joka kuukausi rahaa siitä, että autan. Sen sijaan että käyttäisin kaikki rahani, panen sivuun 10 prosenttia kymmenyksinä ja annan ne piispalle. Kymmenysten maksamisen jälkeen minusta tuntuu hyvältä, koska tiedän, että raha käytetään kappelista huolehtimiseen, kirjojen ostamiseen ja moniin muihin asioihin. Tiedän, että Jeesus Kristus antoi meille kaiken, ja kun me maksamme kymmenykset, me annamme takaisin Hänelle. Kun maksan kymmenykseni, tunnen itseni onnelliseksi.

Nicholas P., 5, Brasilia

VALITKAA valo

**Vanhin
Gerrit W. Gong**
seitsemänkymmenen
koorumiasta

”Jos teidän silmämääränänne on vain minun kunniani, koko teidän ruumiinne täytetään valolla, eikä teissä ole pimeyttä” (OL 88:67).

Kun olin pikkupoika, pelkäsin toisinaan pimeää. Kuulin usein yöllä omituisia ääniä. Ennen kuin menin sänkyyn, suljin kaikki ovet ja kurkistin sänkyyni alle. Katsoin komeroonkin. En ollut varma, mitä pelkäsin, mutta olin silti joskus peloissani.

Kun opin rukoilemaan, tunsin suurta lohtua ja rauhaa. Panin merkille valon tunteen ja tiesin, että olisin turvassa ja kaikki olisi hyvin.

Yksi varhaisimmista muistoistani on myös valosta. Kun olin pieni, veljeni ja minut sinetöitiin äitiimme ja isäämme Suolajärven temppelissä. Muistan perheeni ja muut valkoisiin pukeutuneina, suuren valoisuuden temppelissä ja rauhan, jota tunsin sinä päivänä.

Vaikka nämä muistot ovat vuosien takaa, muistan, miltä tuntui olla peloissaan pimeässä, ja ilon, jota tunsin tempelin valossa. Kun me pyrimme elämään evankeliumin mukaan, me täytymme valolla eikä meissä voi olla pimeyttä. Valo ja usko eivät voi vallita yhtä aikaa pimeyden ja pelon kanssa. Kun me olemme täynnä valoa, tunnemme onnea, rauhaa ja turvaa. Toivon, että me voimme aina valita valon. ■

Voit käyttää tätä oppiainetta ja toimintaa saadaksesi tietää lisää Alkeisyhdistyksen tämän kuukauden aiheesta.

Elävät profeetat opettavat minua valitsemaan oikein

Kristiina katseli yleiskonferenssin aikana vaarakeskustelussa ruudulta presidentti Thomas S. Monsonia. Presidentti Monson puhui ystävällisyydestä muita kohtaan. Kristiinalla oli kuunnellessaan lämmin tunne. Hän tiesi, että presidentti Monson on Jumalan profeetta. Hän ajatteli Leaa, koulussa olevaa

tyttöä, joka oli hänelle epäystävällinen. Hän päätti, että hän olisi kiltti Lealle ja yrittäisi olla Leanystävä. Kristiina halusi noudattaa profeetan opetuksia.

Ennen kuin Jeesus Kristus ristinnaulittiin, Hän kutsui apostoli Pietarin johtamaan kirkkooaan. Pietari sai ilmoitusta kirkkoa varten ja johti Kristuksen ihmisiä oikealla

tiellä. Tänä aikana kirkkoa johtaa presidentti Thomas S. Monson, aivan kuten Pietari aikoinaan.

Kuuntele tarkoin, kun profeetta puhuu. Hänen opetuksensa voivat auttaa sinua ongelmissa ja haasteissa, joita sinulla saattaa olla. Hän johtaa sinua aina oikeaa tietä pitkin, ja sinua siunataan, kun seuraat häntä. ■

VO-PELI: TUTUSTU KIRKKOMME JOHTOHENKILÖIHIN

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoa johtaa 15 elävää profeettaa. Kirkon presidentti, hänen kaksi neuvonantajansa ensimmäisessä presidenttikunnassa sekä kahden toista apostolin koorumin jäsenet ovat kaikki profeettoja. Osaatko yhdistää ensimmäisen presidenttikunnan jäsenten ja kahden toista

apostolin kuvat heidän nimiinsä? Leikkaa irti puhujakoroke sivulta 65 ja alla olevat kuvat ja liimaa ne kartongille. Leikkaa viillot tuoleihin katkoviivalla osoitettuihin kohtiin ja sijoita johtavat auktoriteetit oikeisiin tuoleihinsa.

Kun katselet yleiskonferenssia ja yksi näistä miehistä pitää puhetta, voit siirtää hänen kuvansa tuolista puhujakorokkeelle.

Henry B. Eyring
ensimmäinen neuvonantaja

Thomas S. Monson
presidentti

Dieter F. Uchtdorf
toinen neuvonantaja

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

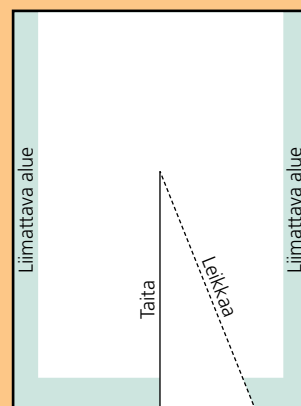

Neil L. Andersen

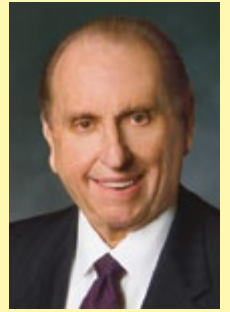

VAIN SINULLE

Voit tehdä kehyksen presidentti Thomas S. Monsonin kuvalle. Leikkaa irti kuva, kehyks ja kehyksen tausta. Liimaa ne kartongille. Taita ja leikkaa kehyksen taustassa olevia katkoviivoja pitkin. Liimaa kehyksen sivut ja alaosa kehyksen taustaan. Liu'uta presidentti Monsonin kuva kehykseen.

Päätä TÄSSÄ JA NYT

Presidentti
Thomas S. Monson

Olen hyvin kiitollinen rakastavalle taivaalliselle Isälle tahdonvapauden lahjasta eli vapaudesta valita. Meistä kukin on tullut tämän maan

päälle mukanaan kaikki välineet, jotka ovat tarpeen valitaksemme oikein. Profeetta Mormon sanoo meille: ”Kristuksen Henki on annettu jokaiselle ihmiselle, jotta hän voi erottaa hyvän pahasta” (Moroni 7:16).

Vastustajan viestit ympäröivät meitä: ”Ei yksi kerta haittaa.” ”Älä huolehdi, ei kukaan saa tietää.” Meillä on jatkuvasti edessämme valintatilanteita. Tarvitsemme rohkeutta valitaksemme viisaasti – rohkeutta sanoa ei, rohkeutta sanoa kyllä. Valinnat tosiaan ratkaisevat kohtalon.

Saanan kertoa teille erään esimerkin veli Clayton M. Christensenistä. Hän on kirkon jäsen ja professori Harvardin yliopistossa.

Kun veli Christensen oli 16-vuotias, hän päätti, ettei hän urheilisi sunnuntaisin. Vuosia myöhemmin opiskellessaan Oxfordin yliopistossa Englannissa hän pelasi

koripallojoukkueessa keskushyökkääjänä. Sinä vuonna heillä oli voitokas kausi ja he pääsivät mestaruusturnaukseen.

He voittivat turnauksen ottelut varsin helposti ja pääsivät neljän parhaan finaaliin. Siinä vaiheessa veli Christensen katsoi aikataulua ja näki, että viimeinen peli oli sunnuntaina. Veli Christensen meni pulmineen valmentajansa luo. Hänen valmentajansa sanoi edellyttävänsä, että hän pelaa ottelussa.

Veli Christensen meni hotellihuoneeseensa. Hän polvistui. Hän kysyi taivaalliselta Isältään, olisiko oikein – vain tämän kerran – jos hän pelaisi siinä ottelussa sunnuntaina. Hän sanoi, että ennen kuin hän edes ehti lopettaa rukousta, hän sai vastauksen: ”Clayton, miksi sinä edes kysyt sitä minulta? Sinähän tiedät vastauksen.”

Veli Christensen meni valmentajansa luo ja kertoi, kuinka pahoillaan hän oli siitä, ettei hän pelaisi loppuottelussa. Sitten hän meni sunnuntaikokouksiinsa.

Veli Christensen oppi, että on helpompaa pitää käskyt 100 prosenttia ajasta kuin 98 prosenttia ajasta.

Pyydän sinua hartaasti päättämään tässä ja nyt, ettet poikkea siltä tieltä, joka johtaa päämääräämme: iankaikkiseen elämään taivaallisen Isämme luona. ■

Lokakuun 2010 yleiskonferenssipuheesta.

KYLLÄ VAI EI?

Presidentti Monson sanoo, että vaatii rohkeutta sanoa kyllä hyvillä valinnoille ja ei huonoille. Kirjoita kuhunkin ylläolevaan tilanteeseen joko *kyllä* tai *ei* osoittamaan rohkeaa vastausta.

100 PROSENTIN PALAPELI

Presidentti Monson sanoo, että on helpompaa valita oikein 100 prosenttia ajasta kuin valita oikein toisinaan mutta ei aina. Täydennä numerot niin, että jokaisen sarakkeen ja rivin summaksi tulee 100. Jokainen puuttuva numero päättyy joko nolnaan tai viitoseen.

45	5		20
10		15	
30		25	5
	20	30	

Abu oppii rehellisyyttä

Ann P. Smith

Perustuu tositahtumaan

Abu istui ulkona katsele-
massa ihmisiä, jotka kulki-
vat kadulla hänen kotinsa
ohi. Hänellä oli kova nälkä. Marian,
pikkuleipiä myyvä nainen,
käveli kadulla hänen lähellään
edestakaisin. Pikkuleivät näyt-
tivät herkullisilta kirkkaan väri-
sissä käärepapereissaan. Marian
kantoi niitä päänsä päällä ole-
vassa kulhossa. Abu halusi kovasti
paketillisen noita pikkuleipiä. Hän
tiesi, että ne olisivat tosi hyviä.

Marian pysähtyi ja laski pikkulei-
vät aivan Abun eteen.

”Hän tietää, että olen nälkäinen,
ja on pannut pikkuleivät tähän
minua varten!” Abu ajatteli. Hän otti
nopeasti paketillisen pikkuleipiä.

Juuri silloin hänen isänsä näki
hänet. ”Abu, mitä sinulla on?”
isä kysyi.

”Isi, minulla on
niin kova nälkä!

Minä tarvitsen
muutaman
pikkuleivän”,
Abu vastasi.

Isä otti
lempeästi Abun
syliinsä. ”Abu, minä
haluan, että sinä saat
muutaman pikkuleivän”,
hän sanoi. ”Mutta et voi ottaa
tavaroita toisilta ihmisiltä pyy-
tämättä niitä tai maksamatta
niistä. Kysytkö Marianilta,
voisitko saada muutaman
hänen pikkuleivistään?”

”Tahdon, että rehellisyys
teoistani alkaa saa”

(Lasten laulukirja, s. 146).

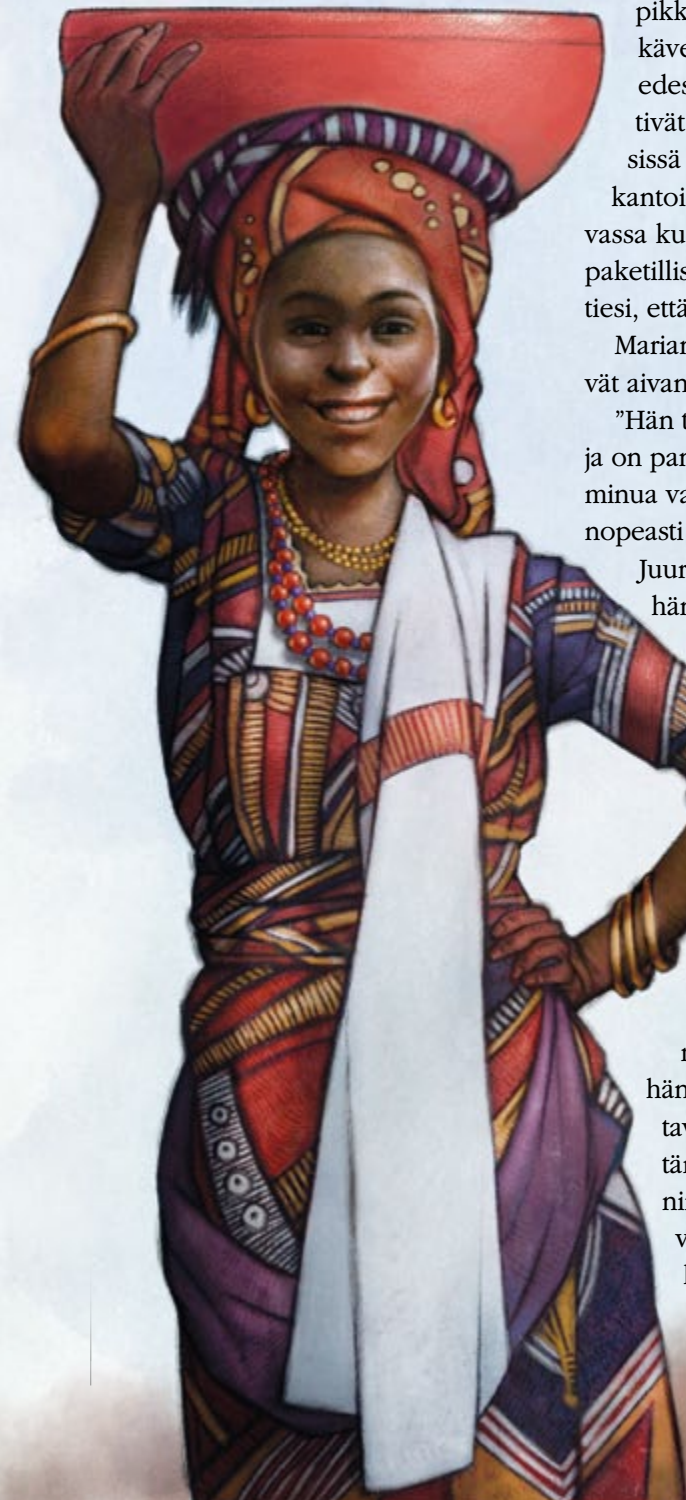
”En”, Abu vastasi maahan
katsellen.

”Annetaan Marianille takaisin
tämä suuri paketti pikkuleipiä,
niin ostan sinulle pienen paketin.
Haluan, että opit olemaan rehelli-
nen. Tiedätkö, mitä se tarkoittaa?”

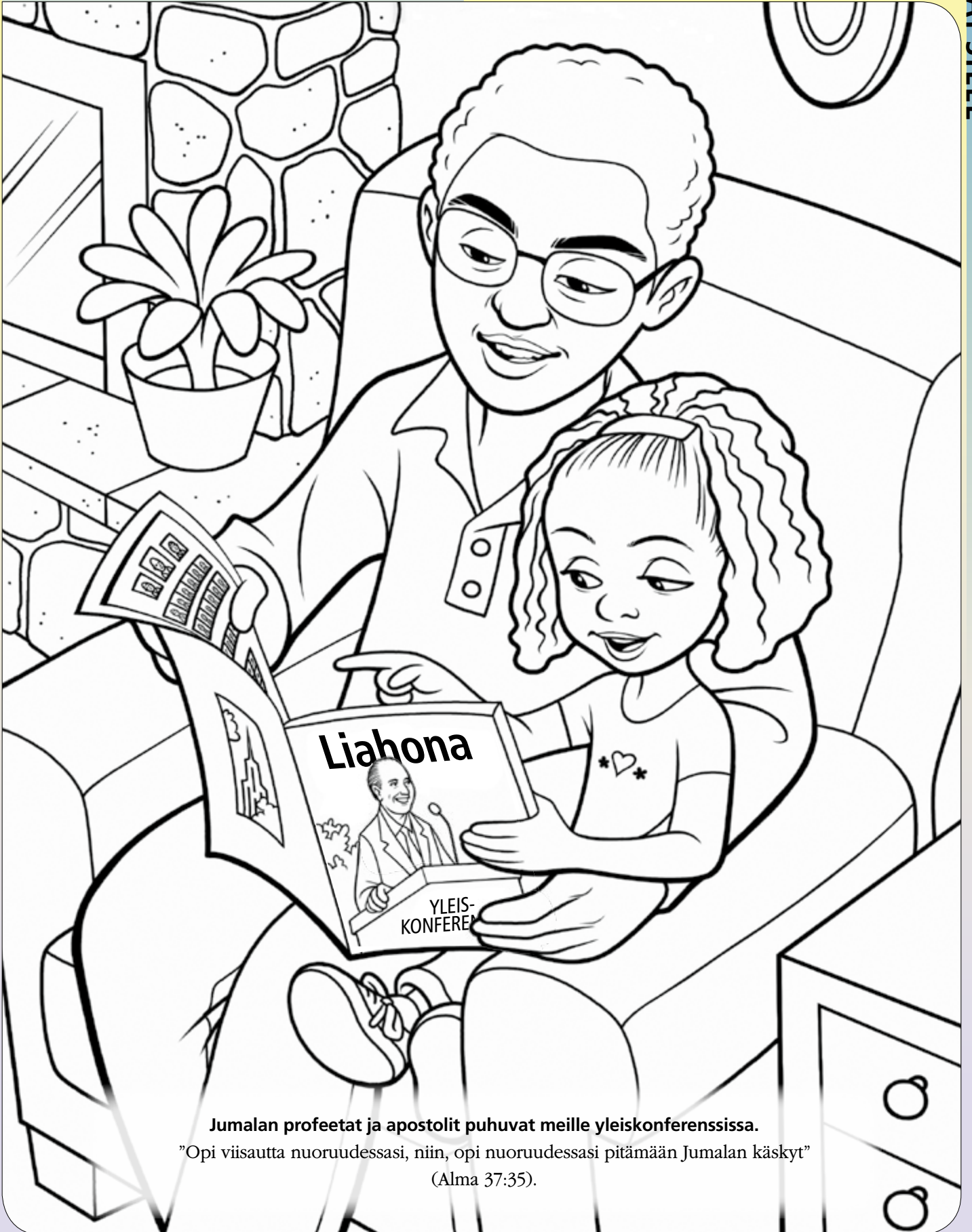
”Kerro, isi”, Abu pyysi.

”Se tarkoittaa sitä, että tekee
oikein”, isä sanoi. ”Se tarkoittaa sitä,
että maksaa tavaroista eikä varasta.
Se tarkoittaa sitä, että kertoo totuu-
den eikä valehtele. Se tarkoittaa sitä,
että tekee sen mitä lupaa. Niinpä
maksamme Marianille paketista
hänen pikkuleipiään. Marian
tarvitsee rahat ostaakseen
ruokaa lapsilleen. Minä
rakastan sinua, Abu, ja tai-
vaallinen Isäkin rakastaa
sinua. Ja Hän on onnelli-
nen, kun toimit oikein.”

”Minäkin rakastan
sinua, isi”, Abu
sanoi. ”Minä
haluan olla
aina rehel-
linen.” ■

Jumalan profeetat ja apostolit puhuvat meille yleiskonferenssissa.
 ”Opi viisautta nuoruudessasi, niin, opi nuoruudessasi pitämään Jumalan käskyt”
 (Alma 37:35).

Pyhän Hengen tunteminen

Chad E. Phares

Perustuu tositapahtumaan

*"Pyhän Hengen voimalla te
voitte tietää totuuden kaikesta"
(Moroni 10:5).*

1.

Benson, missä sinä olet?
On aika mennä nukkumaan.

Minä en halua mennä
nukkumaan.

2.

Miksi et?

Koska minun huoneessani
on henki.

4.

Isä, mikä on Pyhä Henki?

Se on hyvä kysymys.

3.

Ei sinun huoneessasi
ole henkiä.

Oletko varma?

Minä lupaan.

5.

Pyhä Henki on jumaluuden jäsen.
Hänen työnsä on auttaa meitä tuntemaan,
mitä taivaallinen Isä haluaa meidän tietävän
ja tekvän.

Onko Hän pelottava?

Ei, Pyhä Henki ei ole yhtään pelottava.
Me emme näe Pyhää Henkeä, mutta me
tunnumme Hänet lähellä. Hän auttaa
meitä tuntemaan onnea.

6.

No niin, suljehan nyt silmäsi. On aika nukkua.
Minä rakastan sinua.

Minäkin rakastan sinua. Ja minusta
tuntuu, että minä tunnen
Pyhän Hengen.

Vinkkejä vanhemmille: Puhu lastesi kanssa joistakin tavoista, joilla he voivat tuntea Pyhän Hengen vaikutuksen. Kysy heiltä, miltä heistä tuntuu, kun he valitsevat oikein ja tekevät asioita, jotka tuovat Pyhän Hengen lähelle.

HENGELLE OTOLLINEN ILMAPIIRI

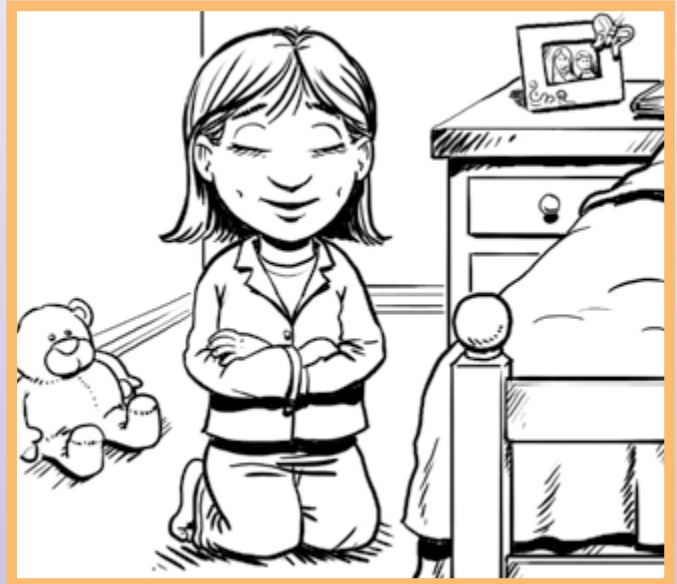
Hilary Watkins Lemon

Voit tehdä monia asioita saadaksesi Pyhän Hengen olemaan kanssasi. Alla olevissa kuvissa on neljä tapaa. Valitse niistä yksi ja yritä erityisesti tehdä

sitä. Kerro sitten jollekulle, miltä sinusta tuntui, kun teit niin. Väritä siitä kertova kuva ja kokeile sitten seuraavaa.

1. Jakaminen

2. Rukoileminen

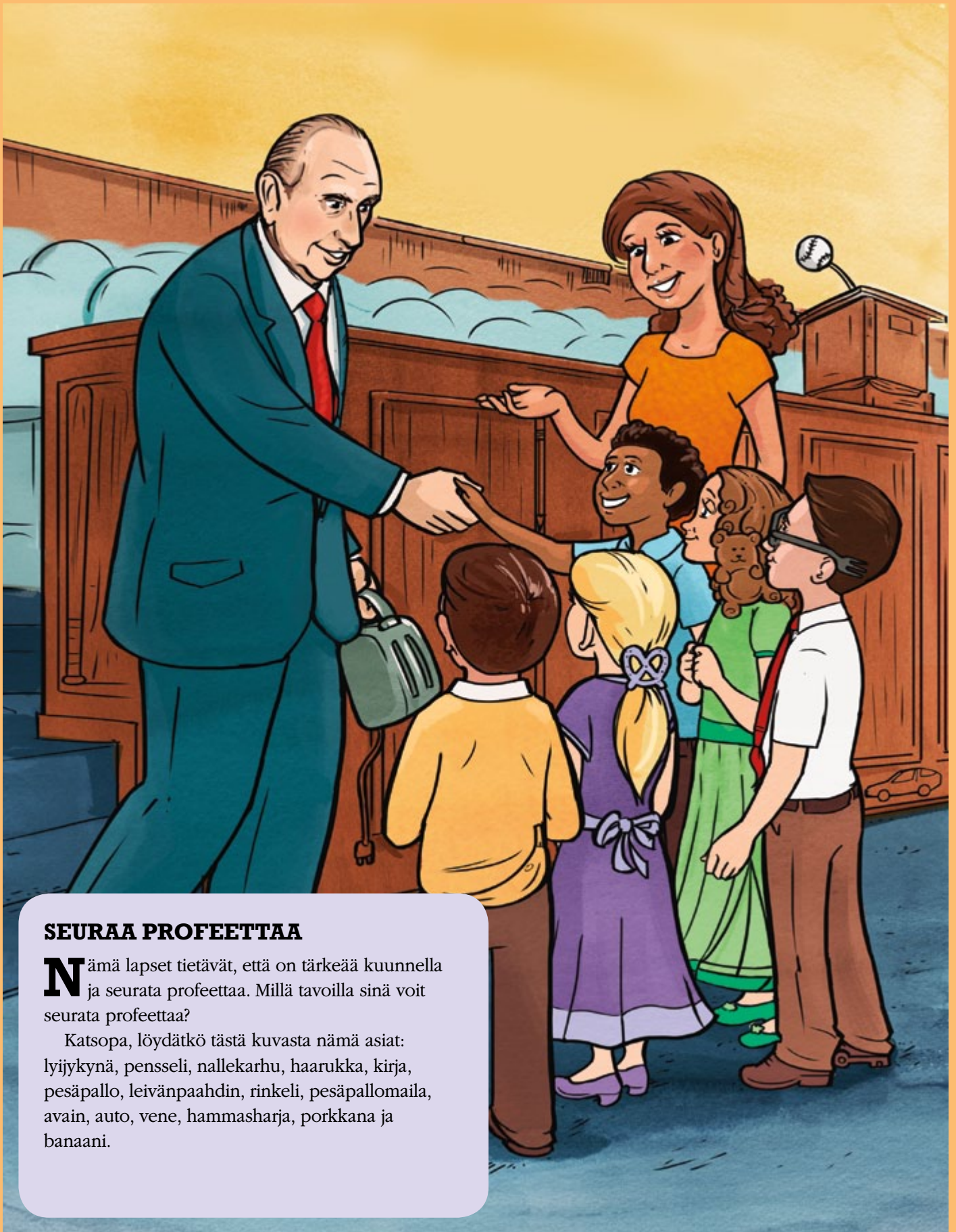

3. Auttaminen

4. Laulaminen

SEURAA PROFEETTA

Nämä lapset tietävät, että on tärkeää kuunnella ja seurata profeettaa. Millä tavoilla sinä voit seurata profeettaa?

Katsopa, löydätkö tästä kuvasta nämä asiat: lyijykynä, pensseli, nallekarhu, haarukka, kirja, pesäpallo, leivänpaahdin, rinki, pesäpallomaila, avain, auto, vene, hammasharja, porkkana ja banaani.

Rahasto auttaa maailmanlaajuisesti jäseniä saamaan temppelin siunauksia

Heather Whittle Wrigley

Kirkon uutisia ja tapahtumia

Siitä hetkestä kun pakistani-lainen Riaz Gill astui Manilan temppeliin Filippiineillä heinäkuussa 2001 juuri ennen lähtöään lähetystyöhön Singaporeen, hän tiesi haluavansa palata temppeliin, jotta hän voisi saada iankaikkisen perheen.

Vuonna 2007 Riazin vaimo Farah meni kasteelle, mutta rahat olivat tiukassa, eikä avio-
pari tiennyt, milloin heillä olisi varaa tehdä matka temppeliin, joka oli yli 5 700 kilometrin päässä. Kun heidän poikansa Ammon Phinehas syntyi vuonna

Vuonna 2010 Riaz Gill, hänen vaimonsa Farah ja heidän poikansa Ammon Phinehas saivat mahdollisuuden käydä Manilan temppelissä Filippiineillä ja tulla sinetöidyksi perheenä kirkon yleisen temppelissäkävijöiden avustusrahaston ansiosta.

2009, heidän toiveensa tulla sinetöidyksi temppelissä voimitui entisestään, ja vuoden 2010 loppupuolella heidän rukouksiinsa vastattiin kirkon yleisen temppelissäkävijöiden avustusrahaston avulla.

”Temppelissä käyminen perheeni kanssa on auttanut lujittamaan todistustani”, veli Gill sanoo. ”Käytyämme temppelissä tuntuu siltä kuin minulla olisi enemmän annettavaa Herralle. – – Temppelikäynti oli niin hyvä ja uskoa kasvattava, että sitä on vaikea ilmaista sanoin.”

Ollessaan temppelissä veli Gill sai myös tilaisuuden tehdä toimituksia isänsä, isoisänsä ja appensa puolesta, jotka ovat kaikki kuolleet. Työ tehtiin myös hänen äitinsä puolesta, ja hänet sinetöitiin vanhempiinsa.

”Minulle ja perheelleni on ollut suuri etuoikeus käydä temppelissä”, hän sanoo. ”Haluan esittää erityiskiitokseni monin rukouksin johtohenkilöille, jotka tekivät tämän temppelimatkan mahdolliseksi.”

Sataprosenttisesti jäsenten lahjoituksin toimiva rahasto on voinut vuodesta 1992 lähtien tarjota yhden temppelimatkan niille Yhdysvaltain ja Kanadan ulkopuolella asuville jäsenille, jotka eivät muutoin pääsisi

temppeliin. Jäsenet, jotka haluavat tehdä lahjoituksia rahastoon, kirjoittavat normaalin lahjoituslipukkeen ”Muu”-kohtaan yksinkertaisesti ”Temppelissäkävijöiden rahasto”. Jäsenet voivat tehdä lahjoituksia rahastoon myös MAP-filantropian kautta.

Yleiskonferenssissa loka-kuussa 2011 presidentti Thomas S. Monson kannusti jäseniä antamaan lahjoituksia yleiseen temppelissäkävijöiden avustusrahastoon sanomalla: ”Maailmassa on yhä alueita, joilla temppelit ovat niin kaukana jäsenistämme, ettei heillä ole varaa matkustaa niihin. Sen vuoksi he eivät pysty saamaan osakseen niitä pyhiä ja iankaikkisia siunauksia, joita temppelit suovat.” (”Tavatessamme jälleen”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 5.)

”Tämän rahaston tarkoituksena on auttaa jäseniä selkeästi niissä osissa maailmaa, joissa olisi haasteellisempaa käydä temppelissä”, sanoo vanhin William R. Walker, temppeliosaston toiminnanjohtaja. ”Kertavastuksen tarkoituksena on auttaa henkilöä saamaan omat toimituksensa.”

Eniten rahaston apua tarvitaan vanhin Walkerin mukaan muun muassa Afrikassa, Tyynenmeren alueella ja Aasiassa.

Vaarnanjohtajat ja lähetysjohtajat esittävät suosituksia vyöhykkeensä johtokunnalle, joka hallinnoi rahastoa maakohtaisesti.

Vuosina 2009 ja 2010 noin 4 000 jäsentä käytti rahaston apua matkustaakseen temppeliin ensimmäisen – ja mahdollisesti ainoan – kerran.

Vanhin Walker kertoo, että siunatakseen mahdollisimman monen elämää he ”etsivät temppelin, jonne saa edullisimman lentolipun. Se merkitsee sitä, ettei kyseessä ole aina lähin temppeli tai edes temppeli, joka on jäsenten omalla vyöhykkeellä.”

Jokaiselta jäseneltä, joka käyttää rahastoa, odotetaan jonkinlaista uhrausta tai lahjoitusta.

”Joissakin paikoissa pelkästään passin saaminen on kallista ja hyvin vaikeaa”, vanhin Walker sanoo. ”Niinpä joillakin alueilla, joilla jäsenten on lähdeittävä kotimaastaan päästäkseen temppeliin, heidän on maksettava oma passinsa voidakseen käyttää rahastoa. Joissakin maissa kyseessä on pelkästään tietty rahasumma. Joidenkuiden mielestä se ei ehkä tunnu suurelta, mutta näille ihmisille se voi olla kaikki, mitä he saivat säästöön puolessa vuodessa.”

Vanhin Walker kertoo, että ne, jotka osallistuvat matkansa rahoittamiseen, huomaavat yleensä arvostavansa sitä enemmän. ”Miltei jokaisessa tapauksessa ihmiset ovat tehneet parhaansa hankkiakseen

rahaa, ja heitä on siunattu runsaasti eivätkä he ole pitäneet sitä itsestään selvänä asiana”, hän sanoo.

Sen lisäksi että ihmiset voivat päästä rahaston avulla temppeliin, rahaston varoja käytetään myös seitsemän garmenttikerran hankkimiseen kullekin henkilölle, jotta he voivat kotiin palatuaan kunnioittaa liittojaan.

Presidentti Monsonin lausunto konferenssissa oli ensimmäinen kerta, kun profeetta on puhujakorokkeelta ilmoittanut rahastosta. Se sekä rahastoon kohdistuva kasvava tarve johtavat vanhin Walkerin mukaan mitä todennäköisimmin lahjoitusten lisääntymiseen.

”Kirkkoon tulee edelleenkin ihmisiä, emmekä ole lähestulkoonkaan tyydyttäneet tarpeita monilla alueilla”, hän sanoo. Lainaten presidentti Howard W. Hunterin (1907–1995) vuonna

1994 antamaa neuvoa, että jokaisella kelvollisella jäsenellä tulee olla temppelisuositus (ks. ”Jäsenyytemme suuri vertauskuva”, *Valkeus*, marraskuu 1994, s. 6), hän jatkaa: ”Meillä on monia uskollisia kirkon jäseniä, joilla on voimassa oleva temppelisuositus mutta jotka eivät ole vielä olleet temppelissä ja joilla ei ole lähiaikoina mahdollisuutta mennä temppeliin.”

Vanhin Walkerin mukaan presidentti Monsonin ilmoitus rahastosta johtui hänen rakkautensa temppeleitä kohtaan sekä siitä, että hän ymmärtää niitä pyhiä, jotka ovat rahaston ensisijaisia edunsaajia.

”Kun käy näissä kaukana olevissa paikoissa, oppii tuntemaan näitä ihmisiä ja haasteita, joita heillä on”, vanhin Walker sanoo. ”Tämä rahasto tulee olemaan monien ihmisten siunaukseksi.” ■

**Manilan
temppeli
Filippiineillä**

Oppilaita osallistumassa seminaariin Wetteraussa Saksassa.

Maailmanlaajuinen seminaariohjelma ankkuroi oppilaita evankeliumiin

Melissa Merrill

Kirkon uutisia ja tapahtumia

Portugalilainen Milton Reis käy seminaaria paikallisessa seurakuntakeskuksessa. Frazer Cluff Tasmaniasta Australiasta osallistuu kotona, ja hänen äitinsä on hänen opettajanaan. Lauren Homer Utahista Yhdysvalloista kävelee kadun yli seminaariin lukion toiseksi oppitunniksi joka toinen päivä. Ben Gilbert Vermontista Yhdysvalloista on mukana kerran viikossa juuri ennen toimintailtaa. Ja Alabamassa Yhdysvalloissa McKenzie Morrill käy seminaaria päivittäin verkkoneuvotteluna. Daun Park Koreasta on seminaarissa klo 22 illalla, kun taas Jamie Greenwood New Mexicossa Yhdysvalloissa herää aamuneljältä ehtiäkseen ajoissa klo 5.15 alkavalle oppitunnille.

Kaikki nämä nuoret – ja lähes 370 000 heidän kaltaistaan – noudattavat profetallista neuvoa asettaa seminaari tärkeälle sijalle elämässään.

Seminaariohjelmaa, joka juhlii tänä vuonna satavuotistaivaltaan, on toteutettu eri tavoin ajan kuluessa, ja vielä nykyäänkin yksilölliset tarpeet ja paikalliset olosuhteet vaativat usein soveltamista. Mutta ajankohdasta ja etäisyydestä huolimatta yksi asia pysyy samana: evankeliumin tutkiminen auttaa ankkuroimaan nuoriin todistuksen Vapahtajasta ja Hänen evankeliumistaan.

Kun portugalilainen Milton Reis, 17, alkoi ensimmäistä kertaa osallistua seminaariin, nuorten pieni ryhmä

kokoontui yhteen joka lauantai, koska monet nuorista harrastivat urheilua ja olivat mukana muissa harrastustoitminnoissa, joihin kuuluu päivittäistä harjoittelua ja muita tapahtumia.

Mutta nykyään Milton osallistuu seminaariin viikolla – toisinaan ennen koulupäivää ja toisinaan koulupäivän jälkeen. Miltonille se tarkoittaa aikaisemmin heräämistä ja joskus iltamenoista luopumista voidakseen osallistua oppitunnille.

Milton ei kuitenkaan pidä seminaaria uhruksena. ”Se on pikemminkin etuoikeus”, hän sanoo. Milton toivoo kulkevänsä siskonsa jalanjäljissä. Tämä palvelee parhaillaan läheystyössä, ja seminaari on yksi niistä tavoista, joilla Miltonkin valmistautuu. ”Tiedän, että kaikista näistä haasteista riippumatta se kannattaa”, hän sanoo.

Dia Lacno, 18, Filippiineiltä kastettiin 14-vuotiaana, ja pian sen jälkeen hän alkoi osallistua seminaariin. Hän odotti, että oppitunnit muistuttaisivat tavallista koulun kurssia, jossa eteen tulisi kotitehtäviä, luennointia ja niihin liittyviä paineita. Sen sijaan hän kertookin, että ”seminaari antaa minulle voimaa voittaa kaiken sen kuormituksen, jota minulle tulee koulussa. Aina kun osallistun seminaariin, tunnen saavani täydennystä ja rentoutuvani.”

Lue seminaarioppilaiden uhruksista ja menestyksestä eri puolilla maailmaa hakemalla osoitteessa news.lds.org artikkeli ”Seminary Program Anchors Students in the Gospel”. ■

Lue osoitteessa news.lds.org seminaarin satavuotisjuhlan takkavalkeailtasta, jossa puhui presidentti Boyd K. Packer, kahdentoista apostolin koorumin presidentti. Takkavalkeailta oli 22. tammikuuta.

Profeetta kehottaa nuoria aikuisia olemaan valona

Presidentti Thomas S. Monson kehotti marraskuun 1. päivänä 2011 Brigham Youngin yliopiston Provon kampuksen hartaustilaisuudessa kuulijoita olemaan vanhurskaana esimerkkinä.

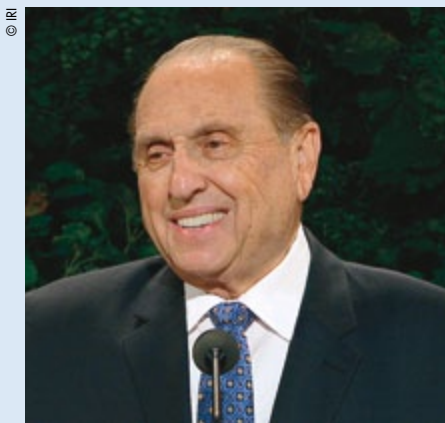
Lainaten apostoli Paavalin sanoja Uudesta testamentista – ”näytä sinä [uskovista] hyvää esimerkkiä puheisiasi ja elämäntavoissasi, rakkaudessa, uskossa ja puhtaudessa” (1. Tim. 4:12) – presidentti Monson ilmaisi toivovansa, että kirkon jäsenet ovat valona maailmalle.

”Mitä on valo?” hän kysyi. ”Pidän eniten yksinkertaisesta määritelmästä ’jotakin, joka valaisee’. Vanhurskaan esimerkin näyttäminen – voi auttaa valaisemaan yhä pimeämpää maailmaa.”

Hän myönsi, että monien kohdalla valo on himmennyt miltei sammumis-pisteeseen asti. Hän sanoi, että meidän tehtävämme on pitää valomme loistamassa kirkkaana, jotta muut voivat nähdä sen ja seurata sitä. Se edellyttää meiltä uskoa.

”Meidän jokaisen tehtävänä on kehittyä uskossa, jota tarvitaan hengelliseen selviytymiseen ja valomme heijastamiseen muiden nähtäväksi”, hän sanoi. ”Muistakaa, että usko ja epäily eivät voi vallita samassa paikassa samaan aikaan.”

Presidentti Monson selitti, että joitakin parhaita tapoja saada uskoa ja säilyttää se on lukea ja tutkia pyhiä kirjoituksia sekä rukoilla usein ja johdonmukaisesti.

Puheessaan Brigham Youngin yliopiston Provon kampuksen hartaustilaisuudessa presidentti Monson kehotti jäseniä lukemaan Mormonin kirjan ja ottamaan itse selville, onko se totta.

”Oletteko lukeneet Mormonin kirjan? Oletteko panneet koetteille Moronin kirjassa olevan lupauksen?” hän kysyi. Hän kehotti läsnäolijoita varaamaan joka päivä aikaa ottaa itse selville, onko Mormonin kirja totta, ”sillä se muuttaa sydämenne, ja se muuttaa elämännenne”, hän sanoi.

Lainaten kohtaa 3. Nefi 12:16 – ”loistakoon siis teidän valonne tämän kansan edessä, että se näkisi teidän hyvät tekonne ja ylistäisi Isäännen, joka on taivaassa” – presidentti Monson selitti, että Kristus on ”todellinen valo, joka valaisee jokaisen ihmisen” (Joh. 1:9), joka tulee maailmaan, valo, joka ”loistaa pimeydessä” (Joh. 1:5).

Hän päätti sanomalla: ”Meidän mahdollisuutemme loistaa ovat rajattomat. – Kun me noudatamme Vapahtajan esimerkkiä, meillä on mahdollisuus olla sellaisena valona lähiympäristömme ihmisten elämässä.” ■

Lisää tietoa ensimmäisen presidenttikunnan ja kahdentoista apostolin koorumin jäsenten viimeaikaisista puheista ja vierailuista on osoitteissa prophets.lds.org ja news.lds.org.

Etiopialaiset jäsenet kokosivat hygieniapakkauksia

Yli 70 kirkon jäsentä kokoontui Meganagnan seurakuntakeskukseen Addis Abebassa Etiopiassa 1. lokakuuta 2011 noin viiden tunnin ajaksi kokoamaan 5 000 hygieniapakkausta Afrikan sarven kuivuudesta kärsiville maanmiehilleen.

Projekti on osa kirkon hanketta auttaa Etiopian rajojen sisäpuolella asuvia ihmisiä.

Jäsenet ja lähetyssaarnaajat Addis Abebassa Etiopiassa auttoivat kokoamaan 5 000 hygieniapakkausta jaettavaksi maanmiehilleen, jotka kärsivät Afrikan sarven kuivuudesta.

VALOKUVA SISAR ROBIN O'CROWLEY

Uusi johtajakoulutuksen videokirjasto saatavilla

Kirkon pappesusosasto on ilmoittanut interaktiivisesta johtajakoulutuksen kirjastosta, joka täydentää päivitettyä julkaisua *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa* ja koostuu verkossa olevasta kokoelmasta lyhyitä koulutusvideoita, jotka tähdentävät käsikirjassa opetettuja periaatteita. Uusi lähdeaineisto on nyt osoitteessa leadershiplibrary.lds.org. Osa kirjaston tarjonnasta tulee myöhemmin tänä vuonna saataville 11 kielellä.

Chilessä juhlittiin lähetystyön 50-vuotistaivalta

Lokakuussa 2011 Chilessä juhlittiin kirkon virallisen lähetystyön 50-vuotistaivalta maassa viikon kestävin tapahtumin.

Chilen vyöhykkeen johtokunta järjesti juhlallisuudet ja puhui lauantaina 15. lokakuuta pidetyssä tapahtumassa, johon juhlaviikko huipentui.

Juhla toi noin 20 000 jäsentä Santiagon Santa Laura -stadionille, missä juhlittiin puheiden, laulujen, näytelmän ja kulttuuritanssien myötä evankeliumin vastaanottamista ja kirkon kasvua Chilessä. ■

Johtajat puhuivat latinalaisamerikkalaisille pyhille marraskuun lähetyksessä

Vanhin Claudio D. Zivic seitsemänkymmenen koorumista ja vanhin Gary B. Doxey, joka on vyöhykeseitsenkymmen Utahin eteläisellä vyöhykkeellä, puhuivat kirkon latinalaisamerikkalaisille jäsenille järjestämässä hartaustilaisuudessa nimeltään "En la luz de Su amor" ("Hänen rakkautensa valossa"), joka pidettiin sunnuntaina 13. marraskuuta 2011.

Hartaustilaisuuteen konferenssikeskuksessa sekä seurakuntakeskuksissa Pohjois-, Keski- ja Etelä-Amerikassa osallistui tuhansia espanjan- ja portugalinkielisiä kirkon jäseniä ja heidän ystäviään.

Kahdeksan vuoden ajan kirkko on järjestänyt vuosittain innoittavia tapahtumia, jotka keskittyvät kasvavaan pyhien latinalaisamerikkalaiseen yhteisöön. Hankkeeseen on sisällynyt joulukonsertteja, hartaustilaisuuksia ja teatteriesityksiä. Vuoden 2011 hartaustilaisuus oli ensimmäinen kerta, jolloin vuosittainen ohjelma lähetettiin suorana lähetysnä seurakuntakeskuksiin Yhdysvaltain ulkopuolelle.

Hondurasin presidentin puoliso tapasi ensimmäisen presidenttikunnan jäseniä

Hondurasin presidentin puoliso Rosa Elena Bonilla de Lobo tapasi presidentti Thomas S. Monsonin ja presidentti Henry B. Eyringin, joka on ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, tiistaina 8. marraskuuta 2011 järjestetyssä tapaamisessa, jota rouva Bonilla de Lobo sanoi "suureksi etuoikeudeksi".

Käydessään kirkon keskuspaikassa hän tutustui myös temppeleaukioon, sukututkimuskirjastoon, konferenssikeskukseen, kirkon humanitaariseen keskukseen sekä huoltotyöaukioon.

Hän selitti, että kirkko auttoi äskettäin Hondurasin valtavisso tulvissa. "Vain kaksi viikkoa sitten toimititte lähes 82 000 tonnia ruokaa ihmisille, jotka olivat joutuneet rankkasateen ja tulvien uhreiksi, ja se on vain yksi niistä monista asioista, joita teette", hän sanoi. "Nyt uskon siihen, ettei kirkolla ole mitään rajoja kyvyssään [ja] sitoumuksessaan auttaa hädänalaisia." ■

Hondurasin presidentin puoliso Rosa Elena Bonilla de Lobo tutustui kirkon tiloihin Salt Lake Cityssä Utahissa Yhdysvalloissa 8. marraskuuta 2011.

© IRI

Se tuo suloisia sanoja

Liahona tuo profeettojen sanoja kirkon jäsenille, joita on siellä täällä kaikkialla maailmassa. Kun luen *Liahonaa*, tunnen Hengen ja saan opastusta. Se auttaa minua tietämään, mitä minun pitäisi tehdä. Olen kiitollinen lehdestä – se muuttaa elämäntapaani suloisilla sanoilla, joita se minulle tuo.

Mariana da Graça Augusto, Mosambik

Sanomat vahvistavat ja uudistavat

Luen hyvin mielelläni *Liahona*-lehteä – todistukseni vahvistuu ja uudistuu, kun pohdin elävien profeettojen sanomia. Henki todistaa minulle, että heidän sanomansa ovat ilmoituksia taivaalliselta Isältämme ja Hänen tahtonsa. Tiedän, että Hän on kutsunut profeettoja johtamaan meitä tänä aikana.

James Russell Cruz, Filippiinit

Lähtekää auttamaan

Minua on kosketanut presidentti Thomas S. Monsonin neuvo kaikille pyhille lähteä auttamaan niitä, joista on tullut vähemmän aktiivisia. Profeetan sanoman ansiosta olen tuntenut Pyhän Hengen vaikutuksen.

Guillermo Vasquez Ocampo

Lähetä palautteesi tai ehdotuksesi osoitteeseen liahona@ldschurch.org. Lähetettyä aineistoa saatetaan lyhentää tai muokata selkeämmäksi. ■

Tässä numerossa on artikkeleita ja toimintoja, joita voidaan käyttää perheillassa. Seuraavassa on muutamia esimerkkejä.

”Tänään olenko hyvää mä tehnyt lain?”, s. 14: Voisitte aloittaa laulamalla ”Kiitos, Luojamme, profeetasta” (*MAP-lauluja*, 10). Lukekaa artikkeli yhdessä, tai valitse etukäteen luettavaksi ne osiot, joista pidät eniten. Kysy perheenjäseniltä, mitä he saivat tietää presidentti Thomas S. Monsonista. Anna kynät ja paperia, jotta jokainen voi kirjoittaa todistuksensa presidentti Monsonista elävänä profeettana. Kehota perheenjäseniä vahvistamaan tätä todistusta vilpittömän rukouksen avulla. Voisitte päättää laulamalla ”Tänään olenko hyvää mä tehnyt lain” (*MAP-lauluja*, 144).

”Indeksoijia tarvitaan kaikkialla maailmassa”, s. 34: Lue artikkeli etukäteen. Selitä perheillassa, miksi FamilySearchin indeksointi on tärkeä osa sukututkimustyötä ja miksi indeksoijia tarvitaan lisää. Jos teillä on kotona tietokone ja internetyhteys, kirjautukaa sivustolle indexing.familysearch.org. Luokaa tilit niille perheenjäsenille, jotka eivät ole aiemmin indeksoineet, ja käyttäkää jonkin aikaa siihen, että indeksoitte yhdessä.

”Seuratkaa profeettaa”, s. 42: Tee artikkelista yhteenveto perheellesi. Voitte halutessasi lukea yhdessä artikkelin viimeisen osion ”Olemme oppineet kuuntelemaan profeetallista sanaa”. Kertaa ilmaukset, joiden vanhin Bennett sanoo voivan auttaa meitä huomaamaan profeettojen meille antaman ohjauksen. Kehota perheenjäseniä panemaan merkille näitä ilmauksia ensi kuun yleiskonferenssissa. Voisit päättää todistamalla profeetan seuraamisesta.

”Yksin mutta ei yksin”, s. 54: Aloita kysymällä, tuntevatko perheenjäsenet koskaan olevansa yksin pyrkiessään elämään Herran tasovaatimusten mukaan. Kuinka he taistelevat näitä tunteita vastaan? Kerro Juan Cabrerasta. Voisit pyytää jotakuta kertomaan, kuinka hän on pitänyt käskyt, kun muut eivät ole pitäneet, ja kuinka häntä on siunattu tuosta kuuliaisuudesta.

”Päätä tässä ja nyt”, s. 66: Kun olette lukeneet artikkelin, vastaa lastesi kanssa kysymyksiin kohdassa ”Kyllä vai ei?”. Mieti sitten lisää tilanteita, joissa on valittava oikean ja väärän välillä, ja kysy, mitä he tekisivät kussakin tilanteessa. ■

Lastenhuoneen oppikirja innoitti

Perheiltä, jonka muistan parhaiten, alkoi lastenhuoneen oppikirjassa olevalla toiminnalla. Yhdessä pienten tyttäriemme kanssa mieheni ja minä leikimme erään leikkilorun. Me luimme: ”Taivaan Isä rakastaa isoja, taivaan Isä rakastaa pieniä. Isoja, pieniä, isoja, pieniä, taivaan Isä rakastaa kaikkia.” Lukiessamme kyykistyimme tai venytimme itseämme ja toimimme esiin, että olimmepa minkä kokoisia tahansa, taivaallinen Isä rakastaa meitä. (Ks. *Katsokaa pienokaisianne*, 2008, s. 9.)

Sitten tytöt ja mieheni kävivät hakemassa joitakin hedelmätorttuja, ja me söimme ne yhdessä. Tytöillä oli niin hauskaa, että he halusivat leikkiä isoja ja pieniä -lorua viikolla.

Perheillan kauneus on sen joustavuudessa. Meidän perheiltamme ovat yleensä lyhyitä ja yksinkertaisia nuoren perheemme vuoksi, mutta me pyrimme opettamaan tytöillemme perusperiaatteita kuten rakkautta, ystävällisyyttä ja yhdessä rukoilemista. ■

Valentina Portolan Simonovich, Italia

ETEENPÄIN ELÄMÄSSÄ

Michelle Guerra

Olin juuri kokenut seurusteluun liittyvää sydänsurua ja vietin paljon aikaa siskoni luona. Väistämättä päädyimme syömään roskaruokaa, katselemaan televisiota ja ottamaan torkkuja. Herättyäni yksiltä torkuilta huomautin: ”En usko, että olemme kovin hyvää seuraa toisillemme.” Nauroimme, mutta sinä iltana kiitin taivaallista Isääni oivaluksesta, että käytin siskoani lohdukkeena, ja rukoilin, että ymmärtäisin paremmin, mitä voisin tehdä siirtyäkseni eteenpäin elämässäni. Muutaman seuraavan kuukauden kuluessa tuohon rukoukseen vastattiin, kun sain ymmärrystä opetuksen kerrallaan.

Seuraavana päivänä osallistuessani Apuyhdistyksen kokoukseen panin merkille erään erityisen pyhien kirjoitusten kohdan: ”Toiset hän rauhoittaa ja tuodittaa heidät lihalliseen turvallisuuteen, niin että he sanovat: kaikki on hyvin Siionissa, niin, Siion menestyy, kaikki on hyvin. – – Voi sen tähden sitä, joka on huoleton Siionissa!” (2. Nefi 28:21, 24.) Olin aina lukenut nämä jakeet ajatellen, että ne kuvasivat ylpeitä, jotka olivat vain palvelevinaan Jumalaa. En ollut ajatellut, että olisin itse huoleton Siionissa viettäessäni niin paljon aikaa siskoni kanssa. Mutta aloin oivaltaa, että sen sijaan että olisin pyrkinyt paranemaan olin tyytynyt vain etsimään lohtua. Päätin silloin pyrkiä lujemmin pääsemään pois mukavuusalueeltani.

Päätös auttoi, mutta poistuminen mukavuusalueeltani teki minut tietoisemmaksi omista puutteistani, mikä johti siihen, että olin kriittisempi itseäni kohtaan. Kun mainitsin näistä

Rukoilin ymmärtääkseni, kuinka parantaisin särkyneen sydämen. Vähän kerrallaan opin näkemään, että vastaus oli toisenlainen särkyneen sydän.

tunteista eräälle ystävälle, hän huomautti: ”Eikö anteeksi antaminen itsellemme olekin hienoa?” Hänen huomautuksensa auttoi minua saamaan suuremman halun antaa itselleni anteeksi puutteeni – tulematta omahyväiseksi kuten se, joka on ”huoleton Siionissa”.

Eräänä päivänä koin oivalluksen kohdasta Morm. 2:13–14: ”Heidän murheensa ei johdanut parannukseen [Jumalan hyvyyden tähden], vaan se oli pikemminkin tuomittujen murehtimista, koska Herra ei tahtonut aina sallia heidän saavan onnea synnistä. Eivätkä he tulleet Jeesuksen luokse särkynein sydämin ja murtunein mielin.” Opin ymmärtämään, että epäonnistumisen tunteeni rajoittivat henkilökohtaista kasvuani, ja aloin pohtia, mikä olisi oikeanlaista murhetta. Sain vastaukseni pyhäkoulussa.

Opettajamme veti taululle viivan merkiten toisen pään otsikoksi ”Liika ankaruus itseä kohtaan” ja toiseen päähän ”Syökää, juokaa ja olkaa iloisia”. Puhuimme kummankin ääripään välttämisestä. Pohdin, mitkä sanat olisivat keskellä viivaa, ja Henki ohjasi ajatukseni ilmaukseen ”särkyneen sydän ja murtunut mieli”. Minusta näytti, että ratkaisua taipumukseen olla liian ankara itseään kohtaan voitaisiin kuvailla murtuneeksi mieleksi – sellaiseksi, joka on katuvainen, ottaa vastaan Herran avun ja on kiitollinen Hänen armostaan. Lääkettä siihen, että on huoleton Siionissa, voitaisiin nimittää särkyneeksi sydämeksi – sellaiseksi, joka syystäkin on motivoitunut muuttamaan ja paranemaan.

Vapahtaja opetti: ”Teidän tulee uhrata minulle uhrina särkyneen sydän ja murtunut mieli” (3. Nefi 9:20). Olen kiitollinen tiedosta, että pyrkiessäni saamaan Herran apua välttyäkseni olemasta huoleton Siionissa ja välttyäkseni tuomitsemasta itseäni ankarasti tarjoan Hänelle hyväksyttävän uhrin – uhrin, joka auttaa minua siirtymään elämässäni eteenpäin. ■

Tänä vuonna monet *Liahonan* numerot sisältävät leikekuvia Mormonin kirjan kertomuksista. Voit tehdä niistä tukevia ja helpokäyttöisiä, kun leikkaat ne irti ja liimaat tai kiinnität ne teipillä pahville, kartongille, pieniin paperipusseihin tai askartelutikuihin. Säilytä kuvia kirjekuoressa tai pussissa, johon on merkitty, mistä löytyy kuviin sopiva pyhien kirjoitusten kertomus.

Abinadi

Alma

Kuningas Nooa ja hänen pappinsa

Abinadi ja kuningas Nooa

Moosia 11–17

Jos organisaatio peilaa johtajaansa, kuten presidentti Thomas S. Monson sanoo, niin halu kohottaa, kannustaa, kiinnittää huomiota, ottaa mukaan ja pelastaa muita yksi kerrallaan on jokaisen myöhempien aikojen pyhän tehtävä. Tämänkaltaisesta elämästä kuvastuu Vapahtajan esimerkki, Hänen, joka ”kulki ympäri maata, teki hyvää” (Ap. t. 10:38). Tutustu profeettaamme ja hänen kykyinsä lähteä pelastamaan artikkelissa Heidi S. Swinton, ”Tänään olenko hyvää mä tehnyt lain? Presidentti Thomas S. Monsonin elämäkokemuksia”, s. 14.